1625 - 2626

1.

1625. Það var á allra vitorði í K.... við, að Lokinrinn fór fóki eina kvöldstund fyrir hvert viðtal sem hann veitti þeim er hans leituðu. Nú var það einhverju sinni að Karl norðanvindur úr Þjarfeyri veiddist og var nýkominn í K.... við til að stunda það arðsama á bát sínum og var nýkominn að úr fiskiróðri, er Lokinrinn kemur niður á vörina til hans og spyr hann: „Hvað vorut þið að fiska?" Karlinn steinþegir. Lokinrinn segir: „Þið hafið fengið dágóðan afla; hvað ætli þetta séu margir fiskar á land?" Karlinn þegir enn. Lokinrinn verður óþolinmóður og segir með talsverðum þjósti: „Nú, hvað er þetta! Er manni nú orðið að fá að vita hvað mikið þið hafið fiskað?" Karlinn lítur undan hattCardinum upp til hans og segir: „Kostar það ekki eitthvað, ef ég segi yður það?"

1626: Geir gamli Fóðja var vanur að slá af einu eða fleiri hestum á hverju hausti og hafði kjötið af þeim til hákarlaveiða, þegar fram á veturinn kom og til þess að kjötið yrði sterkara yrði lyktin af kjötinu, lét hann bleyta það í sjónum. Til þess að slátra hrossunum hafði Geir ávallt sömu karlana tvo og hétu þeir Sæmundur og Björn. Það var einhverju sinni, þegar þeir voru kátir og léku sér eitthvað sér til fremur vel, að hann sagði „Hosrot!" en það var íslenska útleggjum og þýðing hans á orðinu „allright". Nú var það eitt haustið að Geir bað þá Sæmund og Björn, að vanda, að slátra hesti til hákarlaveiða. Þegar þeir höfðu lokið slátrinu, fóru þeir heim til Geirs að sækja rommið. En þegar Geir fór að leita eftir þeim, gekk hann út á blóðvöllinn til þeirra, til þess að vita

hvað þeim liði. Lágu þeir þá útúr fullir og ósjálfbjarga sinn við hvora hlið hestsskrokksins. Segir þá Geir: „Syngdu nú hossvot Sæmundur!" „Og ég get það ekki minn, elsku-Geir minn, þó ég gjarnan vildi."

1627. Einhverju sinni lét Geir þá Sæmund og Björn slátra tveim hestum sama daginn. Björn var þá ordinn góðkunnugur. Fékk Geir þeim allstóran nátthjott, fullan af rommi, til að halda í sjóferð og fara þeir með ílátið hangað sem hestskrokkarnir lágu. Geir ætlar þeim stundina og gengur til þeirra, til að líta eptir verkinu, en kemur heim í bú sín eptir litla stund, með fárveikt auga og klátrí og segir: „Bölvaður fari Björn. Sæmund lofa ég vera. Búið úr kofunum og tólin liggja."

1628. Sveinbur „gutti" (d: Guttormsson) kom einhverju sinni heim í sýslumannssetrið og hitti svo á, að húskarlar sýslumannsins voru að éta grjónagraut. Sveinbi var boðinn grjónagrautur, vel úti látinn manns-verður. Meðan hann er að éta grautinn, veltir hann vöngum og segir með mikilmannlegum spekingssvip: „Hefurðu þið nokkur hugsað, hvaðan skyldu grjónin annars vera að komin?" „Veistu það ekki?" segir sýslumannsfrúin. „Grjónin eru korn-él, austan úr Kína og Japan" „Já, ein mikil það," segir Sveinbur, „þetta vitið þið, sem hafið lærdómsgarnar. — Korn-él, já, þau hafa líka lúgum veðrið þunnt í nér, grjónin".

1629. Kaupmaður nokkur, sem sérstakt orð lá á, að vera viðskiptinn: Vera gjarn á að vega af fólki og meiðyrða sér í hag, 32

Var mikid ord á því, ad hinir Kaupmennirnir, Keppinautarnir í nágrenninu, seldu dýrt og voru vidskiptafrir. Sagdi þá einhver vid hann: Er ef menn hefdu nú sama álit á þér, sem Kaupmanni, og þú hefur á öðrum, hvad mundirdu segja vid því? t. d. ef þú væri Kallaður okrari og illræmdur svíðingur? Kaupmadurinn svarar: „Ég mundi segja það lygi; því ég get samvid hvern sem er ad ég tek mér adeins nogja þóginlegan Kaupmannshagnad."

30. Sami Kaupmadur sat einusinni sem oftar ad drykkju med nokkrum mönnum öðrum og vard heim tilrætt um Oddfellowfélagid í Reykjavík. Segir þá einhver vid hann: „Ertu annars nokkud kunnugur þeim félagsskap, eda ertu kannske ad hugsa um ad ganga í það félag?" „Nei, ég þekki félagid ekkert nema af afspurn; það er víst á gott félag, hjálpsamt og hefur komid mörgu góðu til leidar, en það er víst ekki svo audvelt ad komast í það, fyrir adra enn menn og mig, sem hvorki verdum talinn víkur madur né mad höfdingjum."

Segir þá einn af félögum hans: „Þó ég ekki þekki félagid, þarftu hvorki ad vera víkur né háttsettur. Það mun víst frekar vera spurt um ýmsa adra mannkosti í félaginu, en þessa, þegar menn leita þar upptöku. Eptir því sem ég hefi heyrt, enu kröfurnar víst talsvert hærdar og gengid ríkt eptir því ad fá ad vita um fortíd innsækjandans, ordrómur hans sem á honum lifir og sérstaklega það hvernig hann reynist í vidskiptum vid adra menn. Í einu ordi sagt: þeir kvádu vilja vita allt." Hrekkur Kaupmadur þá vid og segir: „Enu þeir svona nærgöngulir? Þá hætti ég vid það, því þeir fá aldrei ad vita allt um mig!"

1631. Tveir menn í Reykjavík, annar þakthúsmadur vid sína ef stórðu

verslunum borgarinnar, hinn smá Kaupmadrinn inn í Skuggahverfi, hófdu lagt fad á vana sinn og Konid sér saman um ad vinna ad því í sameiningu, ad útbreida einhver ný lídindi um bæinn. Skyldu það ávalt vera lygasögur og þar beztar, sem ótrúlegastar voru, en þó var vel samdar og sagdar, ad almenningur lagdi trúnad á þær og létti þær berast mann frá manni, unz þær voru á allra vitorði og þeim trúad án þess þó ad nokkur madur gæti Komist fyrir hvadan þær væru upprunnar. Á þeim túna voru engin dagblöd á bænum, skipaferdir fáar og engin sími, nema lopt skeytastöd Jiarcanis félagsins fyrir innan Rauðará, en hún var einkastöd og tárust þær sjaldan fréttir til bæarins þá leid, nema ef um einhver stórtídindi væri ad rœda, t.d. eldgos, stjórnarskipti, drepsóttir eda þvíumlíkt.

Snemma morguns eins dagsins hafdi vördur stödvarinnar fengid fregn um það ad Chr. IX. væri daudur og hafdi hann getid um það vid einhvern ad nú væri hann med skeyti til stjórnarráðsins um þetta tídindi, en þau mætti ekki berast út fyr en ráðid til lykta þau. Samt sem áður fékk smá Kaupmadrinn einhverja flugu fregn um þetta og án þess beinlínis ad leggja trúnad á það sjálfur, ráðlagdi hann á stráks sinn og sendir hann med bréfmiða til pakkhúsmannsins, sem les bréfid med gledibrosi og segir í hálfum hljódum og sínu sýnd sjálfan sig: Þessi er á gott! Sú skal fá ad berast út. Og svo gengur hann fyrir hvern mann og segir: „Hvadan ætli það sé frétt, ad Kóngurinn sé daudur?" Ad líkindum stundu lídinni er fregnin komin um allan bæinn, en enginn veit þó neinar sönnur á henni, né heldur hvadan hún er komin. Pakkhúsmadrinum gengur heim til sín til middegisverdar og lætur marga menn inn á leid hans medan, segja sér sögurnar, en hann fékkst hvergi fálegur eda fastur eptir um. Stjórnarráðid hafdi

ekki nú, fremur en endranær, beyst veginn sinni, með því
að fljúga sér, enda mjer kunnugt á skjörnarráðsskrifstofunum fyr en
stundu fyrir hádegi og með því að þar fengist slíkt stórmál, sem
það, hvort hádegi ætti að flagga eður eigi, að ganga í gegnum allar
skrifstofurnar, svo tíminn drægist til hádegis að flaggað yrði,
og nú fanst flöggin uppi á hálfa stöng á hverjum húsi í bænum, þar
sem stöng var til og „lúsan" ekki slitin eða flaggið ekki og nú
var farið til að hringja klukkunum í dómkirkjunni, eins
og dómsdagur væri boðaður eða upprunninn. Pakkhúsmaðurinn
hafði étið miðdegis-verð sinn, gengur niður á torgið, sér flaggið
dregið á hálfa stöng á hverju húsi og heyrir hringingarnar. Hann
staldrar við og við og skilur ekki hvað allt þetta á að þýða, en
nær þá á einhvern sem nú gönguafær og spyr: „Hér er flaggað og hvers
vegna er verið að hringja?" „Hvað er þetta, maður! Hefurðu ekki
heyrt, að kóngurinn er dauður?" „Ha, ha! Sú helvítis kerling!"

1632. Oddgeirinn mátti fyrir rétti. Hann hafði keypt vítil, en sá
galli var á að vítil-upphæðin var allt öðruvísi í tölum en í bók-
stöfum og svo var einhver vafi í um það að vítillinn væri
„ekta".

Dómarinn: „Þessi maður kannast ekki við að hafa skrifað nafn sitt á vítilinn.
Getið hér numið til þess að hafa sjálfur séð hann skrifa nafn
sitt á hann?"

Oddgeirinn: „Já, ég man það vel; ég sá hann sjálfan skrifa nafn sitt á vítilinn."

Dómarinn: „Hvar voruð þið staddir og um hvert leyti dags var það?"

Oddgeirinn: Við vorum staddir heima hjá mér í .... götu Nr. .... og þá var
klukkan 10 mínútur yfir 12, þennan sama dag sem á vítlinum 35

að hann sé reginn úti."

Dómarinn: „Hvaða einkenni vetið þér enn á, sem sanni að þetta sé einmitt sami vígillinn og sá sem þér sáuð niammin skríða nafn sitt á?"

Ólafur: „Það var afarlítil blek-klessa – eins og stór punktur – á neðanverðum á hinum til hægri handar, þeim megin, sem hann skrifaði nafnið sitt."

Dómarinn: „Hvað þér nokkur fleiri einkenni á vígliinum?"

Ólafur: „Já, hinumegin – að baka til – var lítið skástryk upp á við á þeim enda vígilsins, sem upp veit, þegar sá endinn snéri upp sem samstyttið er á hinumegin, því maðurinn var byrjaður að draga til stafs sins á nafninu sínu, en þá sáum við að það átti ekki að vera þarna."

Dómarinn: „Rétt. Ágætt minni!"

Ólafur (hróðugur). „Já, minnið mitt er ekki farið að bila."

Dómarinn: „En nú eru fleiri upphæðir á víxlinum, hvor annari ólíkar um á fölnun, hin á ordnum. Fyrir hve mikla fjárhæð keyptuð þér víxilinn? (þögn). Hvað borguðuð þér manninum út fyrir hann?

Ólafur: (Stundar-þögn). „Það er alveg stolið úr minni mínu núna!"

. . . . . .

. . . . . Rétti slitið.

1633. Sundur, sem kallaður var „Breiðin", var á uppboði, sem hreppstjórinn hélt á Búðarhóldum bitheyrandi dánarbúi Ófeigs hjóna. Eitthvað hafði þótt athugavert við þinga athuga hreppstjórans, a. m. k. á aðra eftina og var af þeim talið honum sjálfum til hnjóðs, þó ómaklegt væri. Hreppstjórinn hafði verið spangsammur og gleðlinn

í ordum við kunningja sína. Á uppboðinum kaus Sveinur
í sínu búskaki, sem aður, par á medal reipi. Hreppstjóri
heyrir bod hans og lekur pau til greina, en kallar til hans og segir.
„Vjóddu varlega Sveinur, pad er bestur í annari höndinni!"
„Geir ekkert," segir Sveinur, „pad er bara á adra ottina".

1634. Sveinur pessi („Prestur") var gjarn og spurdi stráksa nokkurs hann
pessarar spurningar: „Hvernig var pad, Sveinur minn, kadaði
nokkurn tíma kommar peimar?" pessu svaradi Sveinur
sannig: „Eg var á Súlunesi og pad er reka jörd."

1635. Pad var um padsett med al hreppsnefndarinnar, sem ad rettu lagi
átti ad hafa stjórnina á um haustid, en hjósa átti í hreppsnefd-
ina, ad presturinn gefi alls ekki kost á sér lengur. Pá
vildu hreppsnefdarmenninnir sízt af öllu missa prestinn,
og bjuggust margir vid pví ad verda endurkosnir, jafnvel pó
peir hefdu nú eg vildu pegnir losna vid starfid; par á medal
var Sveinur í Haugum, sem sagdi: Ef hann séra J. fer
úr hreppsnefdinni, pá fer ég ekki einungis úr hennii líka, heldur
heimilis hurtu úr hreppnum". Sagdi pá einn af hreppsnefdar-
mönnunum: „Ja, pá losna Haugarnir".

1636. Karl nokkur fylgdi dóttur sinni til skips, er fór til Reykjavíkur
en par átti ad skera Karla úr hálsinum á kelpnni. Segar
Karlinn gekk upp á sjónum, mætir hann manni, sem segir
vid hann: Pú varst ad fylgja heimi dóttur sinni til skips; pad
er fallega gert af pér, ad leita heimi lokninga á Guma". „Ója,

en það kostar mig nú líklega 100 kr. eða meira að senda
stelpuna til Reykjavíkur; þar er allt svo ákaflega dýrt." „Já,
satt er það; það kostar auðvitað mikið, en þú færð það líka
endurgoldið síðar, ef Carmen fær góða heilsu". „Já, getur
verið, en ég geng svo norri mér, að ég verð líklega að selja sk. .....
minn, en það skal ég þó ekki að gera og verð svo að líðindum
að fara að þvo mér, ofan á allt saman".

1637. Í veginum á Ströndum. Tveir bræður, Hallkell og Helgi, sváfu
saman í rúmi og skiptust á um það, sinn morgunin hvor, að
fara út og gá til veðurs.
Morgunn einn fer Helgi út, kemur inn og segir Hallkeli
bróður sínum, góðan dag. Hallkell tekur undir það og spyr:
„Hvernig er veðrið, bróðir?"
Helgi svarar (ákveðið, en með hvíldum): „Hann er seni sona,
með hoppa-skýjunum, — leiðings-augunum, — gluggagýgunum, —
gin-fóðrunum, — stál-bellina í hafinu, — reiðings-tröllunum í hvelf-
ingunni, — slær svo mörar-fuglunum upp í hálofts-tið og rennir
svo hoppunni niður eptir fjöllunum".

1638. Séra Árni Helgason stiftsprófastur í Görðum á Álftanesi var eitt sinn sem gestur
á presta-stefnu í Reykjavík. Undir máltíð var talað um það meðal prestanna, hvar
á landinu hver þeirra vildi helzt þjóna sem prestur og voru margir góðir staðir
tilnefndir, t.d. einn vildi helzt þjóna Hofi í Vopnafirði, annar Hólmum í
Reyðarfirði, þriðji Odda á Rangárvöllum, fjórði Görðum á Álftanesi o.s.
frv. og voru kostir og gallar hvers brauðins um sig rökleiga raddir. Séra
Árni lagði ekkert til þessara mála í fyrstu, en er hann var spurður:

„En hvað segið þér nú nú þessa stuti, stiftsprófastur góður? Hvar í landinu munduð þér nú helst vilja vera sem sjórandi prestur?"
Séra Árni þagði stundarkorn, en segir síðan: Eg vildi helst vera prestur þar sem fólkið er heimskast, — í Reykjavík!"

1639. Fjölsóttan sjómannafund átti að halda að Húsatóftum í Skeiðum. Um sama leyti fór bóndi norðan úr Holtasveit í Kynnisferð að Húsatóftum, að heimsækja annan bóndann þar, sem Gestur hét og vorn þeir svilar. Holtabóndinn kom að að norðanverðu sýslt í Skeiðunum og í norðanverðri sveit og stóð reyks á þrí við bóndann þar, hvort hann vilji nú ekki verða sér samferða og sækja fundinn sem aðrir góðir bændur sóttu. Bóndinn vill það ekki. Segist ætlunin á hugi hafa á landsmálum og hvort þá menn þekkja, sem þar verði, enda svo niðrandi, að engin von sé til að allur sá sægur fái þar beinar eða gestingu, þurfi hennar með. „Ekki er ný breddur nú það, að hann Gestur minn láti oftast lengi standa úti, þótt við eigum sömu systrina báðir."

1640. Bóndi norðan í Flóanum gjæstist systur annars bónda í sömu sveit og var mikil drykkjuveizla haldin í brúðhúsinu. Síðar nefndi bóndinn varð allkenndur nú kvöldið og lagði sig þvert í rúmi brúðhjónanna og sagði: „Eg geri mig nú heimakominn, piltar, því altaf er það munur að eiga brúðina fyrir bróður."

1641. Á farþegaskipi einu voru margir Írlendingar og norskir Englendingar. Hafði ósætt verið og er enn grunt á því góða milli þessara þjóða. Þegar skipið nálgaðist Írlandsstrendur og skipverjar sáu land, hrópuðu Írlendingarnir hástöfum: „Húrra fyrir Írlandi!" Einn af Englendingunum, afar

sér illur á svipinn og alvörulegur – eins og Englendingar oftast
eru – stóð þar hjá og segir: „Þér sýnist það eiga alveg eins vel við
að hún rað sé fyrir sjálfri sér." „Já, sjálfsagt", sagði eins Englendingurinn,
„sið Englendingarnir gerið það, enda á hver sjálf við að hver sjálf hugsi
fyrir sínu föðurlandi!"

1642. Presturinn var að ljúka við að þjónusta gamla ekkju og ætlaði
hann áður en hann fór af stað heimleiðis aftur: „En það nú ekkert
annað, sem ég geti gert fyrir yður, góða mín, áður en ég kveð yður, líf-
lega á síðasta skiptið á þessu lífi. Óskið þér nú einki meira, góða mín?"
„Jú, víst þyrfti ég nú margt með, þótt nú er úti um mig, en ég var að
hugsa um það rétt á þessu – svona með sjálfri mér – að ég mundi einkis
frekar óska núna en þess, að ég ætti dálítið af peningum, svo ég gæti
beðið yður að hjálpa mér til þess að gera þessa útlinga-skrámur
mínar ærlegar."

1643. Pétur er sveit, sem komist hefði, sem viðaukagjöld um 7-8 mánaða skeið,
að einni af stærstu verslunum landsins; og þótt 150 króna kaup um
mánuðinn það árið sem dýrtíðin var mest, keypti verslun, en hélt
þó áfram stórum sínum um hríð við hina verslunina. Sem verkamaður
hans við þá verslun spurði hann einhverju sinni, skömmu eftir að
kaupið fór fram: „Hvernig stendur á því, að þú getur unnið hér sama
áfram, en ert þó hinum að kaupa verslun; hefðir ekki að standa hana
sjálfur"? „Ó-jú, þess þyrfti ég nú líklega, en ég er allt of dýr
maður til þess."

1644. Skúlla nokkur í Hafnarfirði, er Kristín hét, fór eitt sinn í kaupavinnu

norður í Húnavatnssýslu. Samferða henni norður, varð maður sá, er Bjarni hét og ólangaðist hann mjöðg um veturinn og dó þar. Um haustið gipti sig Kristín Guðmundi norðlenzkum og voru þeir miklir vinir Guðmundur og Bjarni og skrifuðust oft á meðan Bjarni lifði úti. Einusinni segir húsmóðir Kristínar henni frá því, að hún hafi fátt lát Bjarna að norðan. „Það er ómögulegt", segir Kristín, „að hann Bjarni sé dáinn". „Hvernig ætti það nú að vera ómögulegt?" spyr húsmóðirin. „Það er alveg ómögulegt", segir Kristín, því hann hefur ekki skrifað honum Guðmundi mínum eitt orð um það."

1645. Kristín var vinnukona hjá Árna Hildibrandssyni. Hann var bæði smiður á tré og járn og lagði gjörva hönd á allt er að smíðum lauk. Eftir að Kristín gipti sig fór hún norður í Kaupavinnu á sumrum og fékk þá oft eina eða tvær kindur upp í sumarkaupið. Eitt haustið, þegar henni er send kind (ein í það skiptið) segir maður hennar við hana: „Hafðu þá kvikfé, sem hann húsbóndi þinn sendir okkur; ég ætlaðist til að það væri gimbur, sem við gætum sett á". „Hrútur!" segir Kristín. „Blessaður farðu strax með hana til hans Árna Hildibrandssonar; hann verður ekki lengi að gera úr henni gimbur"

1646. Skömmu áður en það varð að lögum hér á Íslandi að allt mál skyldi byrjast í nefnumál, þótt talið í lítra o.s.frv., var einn af „hagfræðingum" landsins til þess fenginn að reikna þetta út, og sat hann við það með svo mikilli skálkann nokkur sem aldrei. Þegar hann loks hafði lokið verkinu, fór hann á sig náðir og hátíðlegt eins og lög gera ráð fyrir hjá konu sinni og lá hann fyrir aftan hana í rúminu. Hún nöldrar hann, vekur konu sína og segir: „Heyrðu! Gerðu svo vel að rétta mér lítrinn undir rúminu, góða mín".

1647. Einar í Útgörðum í Stokkseyrarhverfi, var dreyginda Karl. Lopstur hét faðir hans, en Guðný kona hans. Þau Einar og Guðný áttu tvo sonu, Kjartan, sem druknaði í Stokkseyrarsundi 26. marz 1881, og Einar, sem lengi var ordlagður hreppsformaður og sjósóknari (dáinn nál 1916-17). Einar gamli var og formaður, en gekk afar tregt að fiska og bláfátækur var hann alla tíð. Einhverju sinni var Guðný, tengdadóttir Lopts, að taka fullan sodningar-pott af hlóðum, en misti hann úr höndum sér, soo öll sodningin fell niður í öskustóna Sagir Guðný þá við Einar, mann sinn: „Ja, hann Lopstur fékk skattinn".

1648. Einhverju sinni hitti sveitamaður Einar gamla, er hann var að koma úr fiskiróðri. Hafði enginn fiskað meira þann daginn en 4-5 í hlut en Einar fékk 6 í hlut og var því hróstur. „Sveitamaðurinn spyr: Hver var nú hæstur hér í dag, Einar minn?" „Og það var nú maðurinn sem við þig talar" svaradi Einar

1649. Einar gamli átti eina kryssu og ekki annað hross. Einn sinni mætir honum maður, sem segir við hann: „Sælir er hestin þinn núna, Einar minn" „Ójá," segir Einar, „ég hramsadi þetta úr stóðinum núna í morgun".

1650. Sveitamaður, al-ókunnugur í Reykjavík var, kom þangað síðla kvelds og hitti lögregluþjón á gangi í Austurstræti og bidur hann að vísa sér á náttstað. Lögregluþjónninn segir honum, að ekki legast sé að leita fyrir sér á „Hernum". Sveitamaðurinn bidur lögregluþjóninn að vísa sér leið þangað. Þeir gengu vestur í Adalstræti og bendir lögregluþjónninn honum á „Herkastalann" sydst í Adalstræti og gengur sveitamaðurinn þangað, en finnur engar dyr á húsinu, þar til hann kemur að útbyggingu hússins; þar sér hann dyr, sem hann hugdi vera bakdyr hússins eda eld hús dyr. Hann

virdir þar vandlega fyrir sér og les yfirskriftina yfir dyrunum, en vaxa þannig hljóðandi og með skýrri röddu: „Há spenna! Líftaug!" Hann leitar ekki á blöðunum og leitaði ekki þeirra á þar dyr; gengur þar í hringum húsið, uns hann finnur aðar dyr, er honum virtust vera aðaldyrnar, en yfirskriftin yfir þeim dyrum var: „Blóð og eldur!" Hann hrósti við sínýr þá dyrunum og hitti þá að þeya sama lögregluþjóninn sem áður og segir við hann: „Ég er staðráðinn í því að liggja ~~hérna~~ hérna uti en geika nokkurnstaðar í þessum bæ".

165. Séra Magnús Bjarnarson á Prestsbakka hafði einusinni sinn í land Gunnars Ólafssonar í Vík og spurði eftir höfðinu, Boga, bróður Gunnars, var afgreiddi í búðinni og bað alla þá hafa frama á borði, sem til voru. Séra Magnús skoðar þá flesta og „mátar" þá á sig, en líkar engin. Segir síðan með þrumandi röddu við Boga og byrstur í bragði: „Þetta yrði ég að bjóða prestinum nokkrum Gentlemanni?" „Ónei, nei, nei-nei! Ekki dettur honum það í hug", segir Boga.

165 2. Vigfús Ófeigsson í Fagurhlíð í Skeiðum, keypti einhverju sinni sem oftar brennivínsflösku í Bakkabúðinni, sýpur á flöskunni, gretti sig og segir: „Það veit ég að guð mundi gráta, ef hann vissi hvað það er ljótt..... djöfull brennivínið hérna!" Búðarmennirnir brostu og sá Vigfús það og segir jafnharðan: Ja, ekki mundi hann hlæja að því."

1653 a.

soo ég atla ad bidja þig ad segja engum frá þetta".

B.: „Ó, verta óhraeddur; ég skal vera eins þagmaelskur og þú".

1653 b. Hann: „Hefir eptir bródir ydar lokid enni sá próf í læknisfrædi?"

Hann: „Nei, hann þoldi med engu móti ad sjá blód, soo hann vard ad hætta vid lækningarnar og nú er hann ad nema theologiu".

1654 Bæjarstjóri í litlu þorpi í Bæjum fékk skipun um, ad senda stýrimann yfir þá hunda í bænum er atti ad greida skatt af. Stýrimaður bjó þannig:
„Skólakennarinn 1 hund. Lækninn 1 hund. Prestinn 1 hund.
Ég sjálfur 1 hund; við allir saman 4 hunda".

1655. Lög staðfestingjörð um hafið. Ad endingu er hafið ómissandi fyrir þá sem ætla til Ameriku, þó þangad hemsæki madur ekki landveg.

1656 „Fyrir gefid ad ég gæti ekki fylgt ydur til dyranna. Þér vitið ad það er ydur ad kenna"; sagði ungur kennimadur við lækninn, sem var nýbúinn ad taka af honum fótinn.

1657 Kennimanninum var í illu skapi þegar ráðgjafinn kom til hans og spurði hvers af fjórum, sem sótt höfðu um embættid, skyldi fá það. Kennimaðurinn svaradi, ad sér væri alveg sama um hver það fengi; sjálfum sínum hefði fá það sín vegna.
Ráðgjafinn: „Skipar ydar hátign þá soo fyrir, ad veitingarbréfid sé stílad eins og venjulega, ad „vorum elskulega o.s.frv." sé veitt embættid"

1658. Eins og annarstadar þurfa þeir menn í England, sem taka lausn úr ríkis ejódi ad senda vottord um ad þeir séu á lífi, til þess ad geta fengid laun sín útborguð. Soo bar við ad einhver kennimadur ferdaðist í Suðurlandi, og var í jarðarför og jóðir upp í

Himalayafjöllum og kom eitt á ágætt aptur til Simla. Hann sendi hann vottorð til Englands fyrir ágústmánuð um að hann væri á lífi. Svarið kom aptur, að hann væri dauður fyrir ágústmánuð, en ekkert fyrir júní og júlí, og þótt „ekkert vottorð hefði komið fyrir stjórnarráðinu fyrir það, að hann hefði lifað þá mánuði."

1659 Hann: „Eg segi yður það satt, háa frúin, að mér hefur aldrei komið dúr á auga í margar nætur vegna umhugsunar um yður."

Hún: „Ja, svo! Þá skil eg af hverju það kemur að þér eruð alltíð svo sofandi úti".

1660. A.: „Hún er sjómannsfallay og dável efnuð, en ég er ekkert viss um að hún sé vel greind."

B.: „Það getur vitað með því að biðja hennar, þá segi hún já, getur veitt þeim hún er heimsk".

1661 Hún: „Eg skal ekki segja þér skriftasögn, hann Jósafat bað mig í gær".

Karlinn: „Það var þó óforskammað að biðja kvinnaklæðalausa. Hvernig svaraðirðu honum?"

Hún: „Eg sagði að mér þætti það nógu leiðinlegt, að hann hefði komið ofseint."

1662. Prestinum: „Hvað er þetta Katrín, mér sýnist bóndinn inni hjá yður vera dauðadrukkinn".

Katrín: „Já, það er hann reyndar, en eg hefði aldrei farið hingað með mér ófullan."

1663 Hann: „Það er kvennfólkið, sem gjörir karlmennina að bjánum".

Hún: „Oftast verður það náttúran fyrri til!"

1664. A.: „Eg hef verið óheppinn í ástasökum. Fyrsta kvæntan mín dó, en sú fór í klaustur, en sú þriðja — varð konan mín."

1665. Tengdamóðirin: „Þú hefur 500 rúna fegurðarfullkomingu, að eg veit hvað þetta á líka um hvaða konungsdóttur."

Tengdasonurinn: „Það er satt".

1664. Hún: „Eg skal alið nokkra ydur mikils verda ydur þeim minn bezta vin".
Hann: „Eg þakka ydur fyrir, þér eruð nú í þeim standi, sem eigið alveg hægt með að
vid mig".

1667. Í leikhúsi einu voru karlmenn yfir fari að þeir gátu staðið með á leikviðið
fyrir nýmóðins háum höttum sem kvennfólkið, en settu fyrir fram an þá, svo
fólkið að trúði.

Yfir leikhúsinu festi fór upp við inngangin auglýsingu um að einungis
aldraðir kvennmenn mættu hafa hatt á höfðinu í leikhúsinu.
Eystir það sátu þar allir kvennmenn berhöfðaðir.

1668. Sérgmeistari notaði sandi lag fyrir kvennrödd við kvæði sem byrjar þannig:
„Horfna ástu hverfðu gotur" en lagið hefur engum hæpt annað, fór engum
kvennmanns hefur fengist til að syngja það.

1669. A.: „Er konan þín forvitin?"
B.: „Forvitin, já þetta litla, hún fæddist í þeirri heim bara af tómri forvitni".

1670 Hann: „Þú ert ekki búinn að kaupa nýja almanakið enn þá og þó er kominn 3. janúar."
Konan: „Þú ert alltaf að brýna fyrir mér að spara og spara, svo ég ætla mér ekki að kaupa
það fyr en að áliðnu sumri, þá fæ ég það talsvert ódýrara."

1671 „Þú lætur herna eitt barnið fitla í morgun Pétur minn; þá minkar ómaga byrðin
þeim dálítið við það"
„Ó! minnist þér ekki á það hún mín; í þetta skiptið fór fyrir mér eins og
í hitteð fyrra, að þegar ég losaðist við eitt, þá kom tvö í staðinn".

1672. „Þú ert svo ákyggjusullur, Lagomadur, Þar þessum kraftléttu niða, er eingver ottingi þinn nýt dáinn?"
Uei! Þeir lifandi enn og lil vill fremur ofmargir en of fáir — Þórbunar.

1673. „Hvad heyri! Er þetta ekki frú Jensen?"
„Uei, ég er frú Jacobsen, en ég hefi samt þó ánægju ad sjá yður áður, held ég, enn þér ekki frú Petersen?"
„Ó, fyrirgefid þér! Já er hún hvorug ordin."

1674. Skáldmæringur: „Hvernig líður litla drengnum yðar?"
Smádrengur: „Hann er altaf lasinn og er ekki farinn en í gærmorgun."
Skáldmæringur: „Er það með heimnum, eða ám þeirra?

1675. Kennarinn: „Þú vitir börn nú góð, ad broður Jóseps Israel seldu hann í útlegd.
Getid þid nú sagt mér, ad hverju leyti, þeir voru menn ósómamorðs fyrir það?"
Kaupmannssonur, átta ára: „Já, það get ég — þeir seldu hann of ódýrt."

1676. Kennarinn: „Þid hafid eiklega, börnin góð, tekid eftir því í landafræðinni, hvernig öllu er víðsvegar niðurraðad í náttúrinni; til dæmis ad taka, sjáid þid, ad allar stórar og skipgengar ámar eru látnar renna framhjá fjölbyggðustu og stærstu verzlunarborgunum."

1677. Átta atriði útheimtast til ad vinna mál. Margir penningar; mikil fólksmergd; góður málafærslumadur; góður málafærslumadur, heimskum mótpartur; dugleg vitni; velvilj adrir dómarí og hepni.

1678. A.: „Er hjóðið langt ad baki?"

83.: „Það fer miklð ýmist fari hvert hlýðið fer. Þegar kringr er til at kalla menn til máltíða, fer Klukkna hljóðið mörg sinnum, en ég kringi til þess at menn fari ór rúmunum á morgnana, þá kemr hljóðið stærri nema fá faðma í kl. túninum."

1679. Dómarinn: „Þú hlýtr at dæmnum sem áðr var at þú skulir vera 10 ár í betrunarhúsinu, með 10 ára ærumissi".

Sá seki: „Ójá! Eg hef altaf haldið at ég hefði enga æru, en ég má at ég hefi átt eitthvað af henni, fyrst ég á at missa hana."

1680. Dómarinn: „Mér líst vel á þig, að þú munir vera meira en meðal Þorpari."

Sökudólgurinn: „Ó nei! herra dómari, ég er ekki einn mikill prakkmenni eins og þér — (kúngsögn) — á lífi."

1681. Bæjarfógetinn að orðum: „Þú hefur kallað mig þjóf og fant svo margar hæyrðu, ég kæri þig fyrir það"

Bóndinn: „Hm. Ekki hefi ég nú sagt það, herra minn, en ég hefi kannske hugsað eitthvað líkt þessu"

1682. Jóhann hermaður var að rausa af hugrekki sínu og hreysti; þegar hann ætlaði að fara í og spyrja hvernig á því hefði staðið, að hann hefði hörfað frá í bardaga. „Ég skal segja þér það", svaraði Jóhann. „Þó ég hafi ljónshjarta, þá hefi ég hérafætur, sem eru svo hraðir, að þær hlaupa í hvert skipti burtu með mig, þegar til stórræðanna kemur".

1683. Nýfæddum og ósínd líkist hvort öðru í því, að engum hefur gagn af þeim fyrr en þeir deyðast.

1684. Prestur inn: „Ég segi þér satt, Jón minn, að ég verð fegnn þegar dóttir mín giftist; það er ekki gaman að þurfa að prédika þrjá helgidaga í röð".

Björninn: „Eg get hrósað sjó, presturr góður, en ég held að það sé þó annað verra, að stinga að sitja
í kulda og hlusta á það allt saman".

1685. Fyllirúturinn er að tala við sjálfan sig í tunglsljósi: „Aumingja tunglið gamalsleginsgreyið,
það á þó ekki einn góðan og ég, sem get verið fullur alla miðnætur, en það ekki nema einu-
sinni á mánuði".

1686. Jósefus Stephensen í Viðey hafði að vanda fundið einnsinni á Lofsöng, og sér niðri vera að
syngja Kringsólaryk Kringum húsið, og segir við hann: „Þú ert að leita að einhverju Królfsi niðri".
„Ó, já, ég er að leita að andskotanum; minn segja að hann hafi týnzt úr sálmabókinni
og allnema Viðeyjarbókinni".

1687. Voltaire hrósaði eitt sinn nýútkomnu kvæði, sem var hann ritaði.
Vinurinn: „Hann hrósar þér samt ekki; ég hefi heyrt hann segja að þú værir tóm
samsamur og gelgjaslegur"
Voltaire: „Svo sagði hann það? — það er annars ekki óhætt að við höfum misheiðið hvor annan".

88. Skáldinn: „Þjóðans ólán var þetta, missá skamm ég utan hjá, þarna kleypur hérinn óvarður".
Þjóðminn: „Það er ekki hægt að gefa greifanum sök á því, heldur árans héranum, því hefði hann
ekki þrem fætnum fleiri, hefði skotið farið beint í hausinn á honum".

89. Vinurinn: „Það er undarlegt að þú lánar óvinum þínum en aldrei vinum".
Andmaðurinn: „Eg gjöri það til þess að fá fleiri óvinum, þar á móti fylgja þeir vafalaust,
ef ég fer að lána vinum mínum".

90. Þórsmeli: „Eg hlusta á börnin (d: ég bora í hlustina). Eg held ég heyri mannsláti, það
verður áhlaup og ofsalegt".

1691. Jón gamli: Eg atla ad skora hann Pétur vid ydur, fyrir thad ad hann skallad i migkálf, tha finst ydur ó eiga thad nafn skilid?

Dómarinn: „Thad nær engri átt hér minn, thó hann sé ofgamall til thess ad geta verid kálfur".

1692. Hann: „Skora yngismey! Hjarta mitt vard gefid thjá ydur í gær".

Hún: „Eg thekki ekkert ordid vid thad, en ó skal spyrja vinnukonuna hvort hún hafi fundid thad".

1693. Hann: „Skora yngismey! Thá ó leggja minn brennandi skotheina fyrir fætur ydar?"

Hún: „Eg thakka ydur fyrir; thad getur ofvel vilt ordid mér til heilsubótar, thví ó er svo fótfælinn".

1694. Lögmaurinn: „Thattu upp madur, og segdu ad konan thín til thín, thú verdur veikur ef thú liggur hér á vídavangi í forinni í alla nótt".

Dreytilsjúkurinn: „Jú thad held ó ad ó gefi reidst mig, en thad verdur ekki til neins".

Lögmaurinn: „Ekki til neins! Hvad meinardu med thví?"

Dreytilsjúkurinn: „Ó, blessadir verid thér ó stingist á hausinn í sama augnabragdi ofan".

1695. Greifinn: „Thér álítid thá ad Friedrich sonur minn sé svo gjörsamlega gjeltur, ad ekki sé hugsandi til thess ad hann kunni ad nokkurt embætti?"

Prestrinn: „Thví midur, herra greifi".

Greifinn: „Hann hefur eydilagt sig sjálfur á dryckjuskap".

Prestrinn: „Já, ódrengis".

Greifinn: „Hann er thá ófær til ad verda gefinn madmoiselle minni systur í mínni stad ad mér látinni."

Prestrinn: „Nei — svo ólíkur er hann thó ekki".

1696. Barónin: „Ingveldur mín! er thögn ídr, mjög langar til ad vera hans, thad er líklega ekki nokkud vandi."

Listasmidurinn: „Nei, thad er ekki nokkud vandi, ekki er annad en taka marmara-stykki og höggva svo af thví thad sem ekki má vera".

697. A.: „Er hann K. svo efnadur og vanladur madur ad óhætt sé ad lána honum 1000 Krónur?"
B.: „Eg hefi gjört mér það ad fastri vana, ad tala aldrei illa um nokkurn mann, svo ég get þess vegna engar upplýsingar gefid þér um hann."

698. Konurinni: „Getur þu sagt mér hvad Krapfaurth er?"
Drengurinn: „Eg veit það ekki."
„Hvad kallar þú það, ef þú sérd sólina hátt á lopti um midjan dag?"
„Eg segi ad það vari stundlid."
„En ef einhver samandi þér ad það vari sólin en ekki stundlid?"
„Eg segdi það vari lýgi, en hann vitlaus."
„En ef það vari konunnar sinn sem segdi þér það, þú vissir þó ad hann skrökvadi ekki ad þér"
„Eg segdi ad hann vari þreyttandi fullur."

699. Pétur litli: „Er hann litlibródir minn, sem á ad skírast á morgun, ekki heidingi, eda kristinn á gud?"

700. Kristján: Hvar er vindurinn, þabbi minn, þegar hann er?"

701. Páll litli: „Hvad er ekkjumadur?"
Anna litla: „Það er sjálfsagt madur, sem er gipturn ekkju."

702. Lísa litla: „Eg skal segja þér mamma, hvad Stefan litli María, Katarinudóttir, sagdi vid mig í gær, hún kalladi hann þabba minn bóka-orm, af því ad hann les svo mikid."
Módirin: „Hvad sagdirðu þá vid hana?"
Lísa: „Eg sagdi ad verri vari hann þadir hennar, því hann vari kornmadkur".

703. Kennarinn: „Þú hefur verið óþægur strákur í dag, og skalt nú hugsa hér með þér að láta þig engan kvöldmat fá, hinum drengjunum til viðvörunar."

Drengurinn: „Ó, kennari góður! Viljið þér ekki heldur svelta hina strákana, þá gleður það ordið mér til viðvörunar."

704. Kennarinn: „Hvað heitir þú"?

„Pétur"

„Hvar er faðir þinn?"

„Hann er dauður"

„En hvað var hann áður en hann dó?"

„Lifandi".

705. Konan (við dyra syninn). „Ég er svo hrædd um að hjónið hjóti tíðið og klampi úr í mannsprúðina".

Maðurinn: „Þú þarft ekki að vera hrædd, þegar hjónið er tíðið að éta alla þá sem norðri standa, þá verður það ordið svo mett, að það leyfir ekki lyst á öðrum".

706. A.: „Hvað ertu að fara kerlingi?

B.: „Ég er að fara í bað, ég hefi það fyrir fastareglu að baða mig einusinni á ári".

707 Auglýsing: „Rauðhlíf, sem átti að fara í aðgjörð glataðist í dag á leiðinni hjá vinnuhúsinu minni, sem var brotin í sundur í miðjunni".

708. Málarinn: „Ég er svo fljótur að mála, að ég get á fáum mínútum með penslinum mínum breytt hlöjandi barnsmynd í grátandi".

Barnakennarinn: „Hið sama get ég á 1/4 mínútu með hrísvendinum mínum."

709. „Góðan daginn ágæta móðir", sagði M. þegar hann sunnudags morgni

gamalli Konu, sem hafði matbúna ávexti á mundum sér.
Hún: „Góðan daginn, sonur minn."

710. Hún: „Góði Ernest, þú mátt eiginlega vera svona eyðslusamur, að leigja handa okkur vagn núna 2 heilum tímum, vagn með 4 hestum fyrir, vagn með 4 hestum er nógu mikið en nóg."
Hann: „Ei, elsku María, hugsar ég er nóg hér, þó er hamingja mín svo mikil, að 4 hestar er ekki fær um að draga hana."

711. Fréttaritari Konungs hann af fundi og spyr bláfátækan hvað fyrir honum liggi að ekki fyrir fundar fréttirnar.
Bláfátæki: „Vorum það okkar mann að mótmæla einhverju, sem háðum fundinum?"
Fréttaritarinn: „Mótmæla einhverju."
Bláfátæki: „Þá skulum við ekki fyrir segja: „Hrópum fundinn og hrópskri."

712. A: „Veldu þér eitt til vinar þér betri manni."
B: „Þá getur sá, er ég vil mér til vinar, ekki fylgt sama heilræðinu."

713. Kaupmaðurinn: „Hvaðan komið þið svo seinnma dags í Kaupstaðinn"?
Sex ferðamenn: „Við vorum í nótt á S. strönd og förum Þröskuld."
Kaupmaðurinn: „Það er löng leið og vond; en eigi að síður er þetta flýtt farið af svo morgun morgnum".

714. Bókasalinn: „Hver sem les þessa bók, deyr af hlátri".
Kaupandinn: „Eg held ég verði þá að Kaupa hana, þó hún sé notkuð dýr — handa honni langdamáðar minni."

715. Auðmaðurinn: Þér biðjið mig um dóttur mína, en ég á þrjár. Heimanmundur

Þeirra yngsta er 50 þús. krónur, þeirra næsta 100 þús. krónur og hinnar elsta 150 þús. krónur. Hverja þeirra viljið þér fá?"
Biðillinn: „Eigið þér ekki eldri dóttur, en þessar sem þér hafið nefnt?"

1716. A: „Eg þarf að biðja þig stórrar bónar herra minn."
Þ: „Hvar er það A. minn?"
A: „Eg ætla að biðja þig um hana dóttur þína."
Þ: „Þú veist, að ég á 5 dætur, hverja þeirra áttu við?"
A: „Eg ætla að fá þig sjálfa fyrir herra minn."
Þ: „Ekki það sé ekki réttast að geyma bónorðið, þangað til þú ert búinn að átta þig á því hverja þeirra þú vilt."

1717. Vinnukonan: „Eg hefi heyrt sagt að yður vanti vinnukonu, viljið þér ekki taka mig?"
Frúin: „Eigið þér nokkurn kunningja?"
Vinnukonan: „Nei."
Frúin: „Hvað heitir hann?"
Vinnukonan: „Pétur!"

1718. Húsmóðirin: „Hvernig skemtir þú þér í kvöld á þjóðminjasafns-hátíðinni?"
Vinnukonan: (Grún af því að enginn dansaði við hana, fór sjaldan heim á kurteisi:) „Nei! Það skal verða í síðasta sinni, sem ég kem á þjóðminjasafns-hátíð!"
Húsmóðirin: „Eg held þú getir efast það, kvöld nætur þú lifir ekki svo lengi."
Vinnukonan: „Eg held það geti skeð, að maður lifi ekki alla ævi af."

1719. A: „Hverjir fara best með skipulausan skegginn?"
B: „Þjófarnir!"

A: „Hvað heldurðu það?"

B: „Manstu eptir því að Lögmanninum, „um hegningu fyrir illa meðferð á skepnunum", hafi verið talið, eða nokkurnn manni hegnt eptir þeim? Eg man það eiginlega, og klýstur það að konan Ólafs því, að meðferð á skepnum á Íslandi er fyrir talsvert góð"

1720. - Sigurður Brandsson: Hefði ég aldrei farið úr Brandsási, væri ég þar ennþá.

1721. Jakob átti rauðan hest, lítinn vexti, sem var áhaflega hlaupgjarn. Hesturinn lenti eitt sinn, að hann hálsbrotnaði ofan á Jakobi einn sinni er hann datt. Jakob féklli sér þá annan hest, stóran vexti, sem líka var mjög fótfimur. Manndi síðar kom hann með hestinn til seljandans og vildi skila honum aptur. Seljandi spyr hvernig á því stendi. Jakob svarar því, að hesturinn væri of hugsjúr. Seljandi kvaðst þó ekki hafa reynt það af Klárnum, að hann væri latur. „Það var ekki heldur það sem ég átti við", svarar Jakob, „en hann er svo mikið hugsjúr ofan á mér þegar hann dettur heldur en hann lítil Rauður minn var".

1722. Sigmundur á Hólakoti kom seint á kreppamót og var þá búið að setja honum ómaga ársins. Sigmundur þóttist verða hart úti og fordjast um það að taka við þurfalingnum. Presturinn var á fátækranefnd og leitaði Sigmundur til hans og vildi fá þessari áskorðun hrundið. Prestinum sagðist svona eins og Pílatus: „Það sem ég hefi skrifað, það hefi ég skrifað" og verður því að sætta sig við það."

Sigmundur svarar: „Já, þetta sagði Pílatus, en gott þér að því prestur minn góður, hann vann sér líka til bölvaðar skammar fyrir það".

1723. Eg gjor sagdi ég vid Kunningja minn, ad allir sem vore hans félagi, vore grasaunar og flón, en gætlu hvernig þeir hafa hefst sín. – Þeir gjörðu mig ad heidursfélaga.

1724. Pétur: „Haldid þér ad ég fái skegg?"
Rakarinn: „Það held ég ekki."
Pétur: „Eg vona ad ég erfi eptir hann föður minn þétt og mikid skegg, eins og hann hafdi."
Rakarinn: „Það hafid þér af móður ydar."

1725. Kaupmadurinn: „Eg vil ráda ydur til ad Kaupa þennan ofn frammi en notabaðann annan. Við það sparid þér helming af eldsneyti."
Kaupandinn: „Þó ætla ég ad Kaupa tvo ofna, svo ég geti sparad tvo helminga og þurfi engan eldivid ad nota"

1726. Leikhúseigandinn: „Hvad ætlid þér nú ad skrifa um leikinn í kvöld?"
Frétturitarinn: „Eg segi eins og satt er, ad leikhúsid hafi verid hálftómt."
Leikhúseigandinn: „Það megid þér fyrir hvern mun ekki segja heldur segid heldur ad leikhúsid hafi verid hálffullt."

1727. A: „Má ég bjóda ydur vindil?"
B: „Nei, ég þakka".
A: „Hvers vegna?"
B: „Menn, sem reykja vindla, verda svo vanheilsusæir".
A: „Þér hafid líklega reykt vindla í yngri árum"
B: „Já, afskaplega mikid".

1728. A vada vitsdilinum vjess ad nefnin á 13. til þess ad hann skylldi finna hve lyktin væri gód af reykelsunum og segir: „Hvad segir þú nu svona gódan vindil?"
B: „Ekki annad en það, ad lyktin af honum er vidbiska og af svidnu svínshári."
A: Svo! „Eg hefi líklega komid of nálægt vaxstiggjum á þér."

1729. „Þú gláprir á mig, eins og þú ættir ad éta mig."
Eydingunum: „Verid óhræddar, þó geti minnum þrúarbrygdum má ég ekki éta sem."

1730. Hún: „Þér eruð ekki ofdrs reiðmadur, ég sá á gær, ad þér duttud af hestbaki skamt fyrir framan gleggana mína".
Barónsins: „Þér hafið misskilið, kæra mey, ég gjörði það med vilja, því ég vildi ekki yðar, og vildi heldr fleygja mér fyrir fætur yðar, þegar ég sá yður".

1731. Hann: „Þetta er yndislegt kvöld, blída logn, blikandi tunglskein og blómstur ilman".
Hún: (hélt ad nú kæmi lofsins tækifærid) „já, það má nú segja, mér líður svo vel, og er svo hrifin, ad ég held ad ég geti ekkert á mér sétid, ad segja já við allt, sem við mig væri sagt".

1732. Skósmíðasveinninn A. „Ykkar tau mín er orðin svo raunaleg á svipinn, eins og hún gangi med einhvern leyndardóm, sem enginn má vita, þó samviskan nag"
B: „Það þarf ekki ad vera annad en það ad hún hafi of þröngan skó."

1733. Dátinn: „Hvernig skyldi standa á þessu, hún Rósa mín, sem ég elska svo mikið, sendi mér ekki nema hálfa pylsu á dag, eftir hún sé mér ótrú og só farin ad skipta hjörtum sínum til helminga við mig og einhvern annan."

1734. Konurnar. sem fjarmala miklu ógegjast vilja gefa 10 ár af ævi sinni til þess ad eignast þetta orða hitt,

mona eftir 10 ár af fortíd sinni en ekki óhöppunum hína.

1735. Fyrjátíu ár hafa þau hjónin Friðrik og Anna verið gift og ekki sagt eitt einasta óþopidopt orð hvort til annars. — Þau voru bæði fædd máðaus.

1736. Veistu það ekki hvíta, að þú átt að halda kjafti, þegar þú talar við mig.

1737. Dómarinn: „Í fyrra stalstu 100 kr. og nú ertu aftur ákærður fyrir að hafa stolið 80 kr. Hvað hugsaðu að lifa svona, ætlarðu aldrei að bæta ráð þitt?"
Ákærði: „Ég hefi nú áformað stóran að síðan í fyrra, það er þó ekki nema 80 kr. í þetta skiptið"

1738. Dómarinn: „Þú ert þó klókinn annars á einu sinni, það er víst í tuttugasta sinni, sem við sjáumst hér".
Ákærði: „Það er ekki mér að kenna, að ráð yðar hafa ekki verið svo, að þér getið fengið aðra embætti"

1739. Dómarinn: „Þú ert lærður sýslu af fjórðungs-áköllunum, en stelst nú ekki upp".

1740. Axel litli „Má ég taka mér eina köku, pabbi minn?"
Faðirinn: (lesandi í bók) „Gerðu hana mömmu þína að þér!"
Axel: „Getuðu ekki tálað þér, pabbi minn, eða viðurðu þú engu hér á heimilinu?"

1741. Drengurinn
Húsbóndinn: „Ég átti að spyrja, hvort ég gæti fengið hjá yður hundamat".
Skáldinn: „Hve mikið áttirðu að fá?"
Drengurinn: „Mamma sagði, að ég skyldi taka svo mikið sem ég gæti fengið."
Skáldinn: „Hafið þið svo marga hunda?"
Drengurinn: Við eigum engan hund, en mamma sagði, að ef ég kæmi með mikið, þá skyldi

ég fá dálítinn tíma og hún systir mín litla dálítið líka".

1742. Móðursystir hans litla, sem var ógift og kominn á efra aldur, spurði hann einsamlan: „Ertu nú orðinn svo fær í reikningi, að þú getir sagt mér, hve gömul ég er, ef ég segi þér fæðingar-árið mitt?"

Hans litli: „Nei, ég er ekki enn fær að reikna með svo háum tölum".

1743. Kennarinn: „Hver var móðir Móses?"

Drengurinn: „Dóttir Faraós."

Kennarinn: „Þú ert flón! Hún fann hann í sefinu við Nílfljótið, en var ekki móðir hans."

Drengurinn: „Það var víst fallegt úti; hérna inni hafa kennd vel, að fá fæður sínar og aðra til að trúa því."

1744. Kennarinn: „Af hverju getur nú maður það, að einhver sé nýr heimsmaður?"

Drengurinn: „Af spurningum hans."

1745. Dýrgripsjóninni: „Ég sé, að þér munið vera óstunnugur hér, en þér verðið að fyrirgefa, þó ég biðji yður að taka ofan, eins og þér sjálf að allir aðrir gera, sem hér eru, meðan Keisarinn fer framhjá."

Vesturheimsmaðurinn: „Mér standur alveg á sama um alla veraldarinnar Keisara og Konunga. Ég er frá Bandaríkjunum, frjáls maður og fæddur maður stjórnmálum; ég læt ekki ofan fyrir þess konar burgeisum."

Dýrgripsjóninni: „Já! en Keisarinn er líkast manninum í öllu Rússaveldi og líklegast í allri Norðurálfunni".

Vesturheimsmaðurinn: (um leið og hann lyftir hattinum) „Ég biðji yður miklilega fyrláta. — Því sögðuð þér mér þetta ekki strax?"

1746. Þvðr járnbrautarlestir höfðu nýlokið á, allsnarpir af ferðamönnum lágu dauðir og limlestir, og

en allir hinir óttuslegnir, nema Englendingur nokkurr, sem sat hólegur og seyktí
pípu sína í vagni, sem ekkert sakaði; hann hirti ekkert um að vita hvað um var að vera.
Einn af vagnstjórunum kom að vagnglugganum, þar sem Englendingurinn
sat, og hrópaði: „Óttuleyst slys hefur hent oss". „Svo", segir Englendingurinn „þrír
vagnar ni ölbotnir". „Svo." — „margir dauðir, fjöldi manna særðir". — „Svo". —
„þar á meðal er stjórinn yðar, sundraður í marga parta". — „Svo". — „Hvaða náðarkosti
gjörið þér fyrir líðinn?"
„Farið nær hamparbrúnni af stjórinum, þar sem koffurts-lyklarnir mínir eru geymdir."

1747. Kammerráðið: „Þér hafið útbreitt það í blaði yðar í dag, að ég væri dauður. Þúsúndfaldur fjandi!
Má ég spyrja yður, sýnist yður að ég sé dauður?"
Ritstjórinn: „Fullkomlega áreiðanlegur maður sagði mér það, svo ég gat ekki annað en trúað því".
Kammerráðið: „Trúað — trúað því, enn þá fjandinn, — segið þér mér, — þó einhver áreiðan-
legur maður segði yður að þér sjálfur væruð dauður, vilduð þér þá trúa því?"
Ritstjórinn: „Ég lét það liggja milli hluta til næsta morguns og gekk svo að í næsta
blaði, hvort það væri ekki kallað ástur, og nú skal ég bæta úr þessu og gjöra yður
lifandi á morgun, þegar blaðið kemur út".

1748. Brunaliðið hafði verið ábætt degi að bjarga frá eldsvoða stóru húsi og vörum, sem eigi
var vátryggt. Eggandi hélt stór brunaliðinum stóra veislu og mælti fyrir minni forsingjans en hann
mælti aftur fyrir minni liðsins.
„Herrar mínir! Áreiðum minni konungsins! Þér hvetjið þann eld, sem allt brunalið
verður árangurslaust með að slökkva, og engin vatnsbunu er svo stór að hún geti kæft
hann og ekkert brunabótafélag er til, sem taka vill ábyrgð á slíkum eldsvoða".

1749. Eyðingur og Forngripasali: „Ekki er sú merkilegasta skammbyssa sem til er. Knútur Helgi var myrtur
með henni".

Kaupsandinn: „Það er ógjuligt, því í þeim húsum vorn skammbyssur ekki til."
Eydingurinn: „Einmitt það gjörir skammbyssuna svo ábatasama, nikils virði, að engin önnur eins er til í heiminum."

1750. Árni: „Hvert er þú að fara?"
Pétur: „Það er förin hennar Ásu á Hóli er í dag, sú er boðið á veizluna, og á morgun á að grafa hana Björn frá Fjalli; mér er líka boðið á þá veizlu".
Árni: „Þú getur það! Þér er boðið til allra skemtana; en ekki fer Fyrir utan garð og ofan hjá okkur fátæklingunum".

1751. „Kondu nú blessaður og sæll, Smith, nú er langt síðan við höfum fundizt, enda hefur þú breyzt svo mikið, að ég ætlaði varla að þekkja þig."
— „Eg þekkti þig eptir eyrnahringinn Smith"
— „Nei, hver skollinn, hefurðu breyzt nafni líka".

1752. Húseigandinn: „Hvenær ætlið þér að borga mér húsaleigunna? Það hefi eg eyrst það hafa dregizt nokkuð lengi".
Stúdentinn: „Fyrirgefðu yður minnir mig á það, sem svo gott er kvað að skrifa um, sem sé: Ave skraut mann úr fjöru í húsann."

1753. Konan: „Eg skil ekkert hvernig þú gazt klegið að allri vitleysunni sem úr honum vall".
Hann: „Eg var neyddur til þess. Eg skulda honum 100 krónur".

1754. Stúdentinn: „Það er ógjuligt af yður að heimta af mér í vöxtu 9 prócent".
Eydingurinn: „Það lítur á það öðruvísi, og þó er það aðeins 6 prócent".

1755. A: „Þú ert fullur; þú —"

B: „Það renna tvídrum af nér, en þú ert heimskur, þú, og það renna ~~tvídrar~~ eykir.
af þér meðan þú lifir".

1756. A: „Eg gaf Klánsi Jónar meiningar um það í gær, hvernig hann væri".
B: „Já, já, hvað sagðirðu?"
A: „Eg sagði að hann væri bæði lyggari, illmenni og afglapi".

1757. A: „Hvernig líður þér, lagsmaður, í þessari drykkjutíð?"
B: „Ágætlega, ég hefi nokkra betri stöðu en áður, því nú er ég að eins hafður til þess
að fleygja út Jónni gestunum".

1758. Dómarinn: (með miklu ýstru). „Þú ert ákærður fyrir að hafa stolið brauði, hvernig
stóð á því að þú fórst að stela því?"
Ákærði: „Eg var svo dauðhungraður, herra dómari".
Dómarinn: „Svangur, það er engin afsökun; ég er svangur á hverjum degi og stel þó ekki".

1759. Ramsóknardómarinn: „Hvar varstu í gær frá kl. 2 til 5?"
Ákærði: „Hjá Mikkelsen í Kjallaranum, eins og ég er vanur".
— „Hvað varstu að gjöra þar?"
— „Eg lánaði hjá honum 5 krónur"
— „Til hvers þurftir þú 3 kl. tíma?
— „Já, þér sögðuð, herra dómari, að segja að lána hjá honum Mikkelsen
gamla 5 krónur, þá kæmist þér að raun um hvort það er áhlaupaverk".

1760. Dómarinn: „Er hann ekki Tómas meðlimur í bjórfélaginu þarna?"
Bjórfurinn: „Ó-nei, ekki er hann eiginlega reglulegur félagsmaður, en hann
er heiðursfélagi".

1761. Málafærslumaðurinn: „Eg get fullvissað yður um það, að yðar málavöxtum þó vinnið þér málið".

Bóndinn: „Þér viljið þá ráða mér til þess, að fara í mál við nágranna minn út af þessu?"

— „Já, ef þér felið mér málið í hendur, skal ég vinna það fyrir yður."

— „Fyrst þér eruð svona vissum málalokum, þá held ég að ekki verði af því, að ég fari í málastapp í þetta skipti, því það var málstaður nágranna míns, sem ég sagði yður að væri minn".

1762.

Vinkonan: „Þú sagðir mér daginn, að þú ætlaðir að skilja við manninn þinn, en ég hefi nú heyrt, að þú sért hjá honum ennþá."

Konan: „Eg skal segja þér hvernig í þá stendur. Eg hefði við að fara, þegar ég sá hvað vont honum hefði mig að verða langt við mig. Þú átta ég að gjöra honum það til ills, að vera kyr, og gefa aldrei ýðar skilnað, hvernig sem hann bíður mig um það".

1763. Hann: „Haldið þér, frúin, að gamla máltækið sé satt, að skeyplan kross, sé eins og þurt brauð á viðbits?"

Hún: „Eg get ekki verið um það, ég hef aldrei reynt — — —"

Hann: „Ó, verið þér nú ekki að neinum óláðindalátum".

Hún: — — „að borða þurt brauð".

1764. Hún: „Ekki trúi ég því, að nokkur maður geti orðið galinn af ást."

Hann: „Jú, það hafa margir orðið, annars hefðu ekki svo margir gjört sig".

1765. Hún: „Í dag eru 10 ár síðan við giftumst; eigum við ekki að fara í kirkju og þakka guði?"

Hann: „Það getur þú gert af þér sýnist; ég hefi enga ástæðu til þess."

1766. Hann var farið að leiðast að maðurinn hennar, sem hún fyrirleit, var úti í dryklíju-

skálmum hvers kvöld og fram á nótt; kom ýmsum grunsamlegt; fór hún þá það ráð eitt sinn, þegar hann kom heim um hánótt og ætlaði að ljúka upp hurðinni, þá hvíslaði hún í gegn um skráargatið: „Ert þú þarna Vilhjálmur? Farðu gotilega!" — Eftir þetta var Friðrik heima á hverju kvöldi og svaf með annað augað opið og hlaðna skammbyssu undir koddanum.

1767. Hann: „Hvernig myndað þér svara, ef ég bæði yður að veita konan mín?"
Hún: „Sá veit gjörst sem reynir."

1768. Hún: „Ó, hvað þú varst blíður og góður við mig, Júlíus, þegar við vorum trúlofuð, mundu þá eftir því? Hvenær ætlarðu að verða eins blíður og góður aftur?"
Hann: „Þegar ég trúlofa mig í annað sinn"

1769. Hann: „Ég dreymdi undarlega í nótt"
Hún: „Hvað var það?"
Hann: „Ég dreymdi að við vorum á gangi úti í aldingarðinum og viti ég ekki fyrri til en þér stukkuð um hálsinn á mér og kystuð mig rembingskoss".
Hún: Guð hjálpi mér! Sá það nokkur?

1770. Maria: „Bara ég gæti fundið eitthvert ráð til þess að vita hvort hann Friðrik elskar mig"
Anna: „Það er auðvelt að vita það; þú þarft ekki annað en skrifa einhverjum manni og biðja hann að finna þig á ákveðnum stað og tíma, og koma þó svo fyrir, að Friðrik sjái bréfið og þá getur þú haft það til marks, að ef Friðrik gyrðir ekkert vandræði sig, þá skiptir hann sér ekkert af þessu, en ef hann elskar þig, þá fer hann og drepur manninn".

1771. Sveinsdóttir Hólakoti þótti einmalt nábúa sína, er Sigurður hét, vanta komur sínar

of ast í engi sitt, för hann fór eitt sinn í þungu skapi, og sat þúsund alan yfir landamerkin í engi Sigurðar, en þegar hann sá það, kom hann í nióti þeim og fór illum orðum um tilstökk Nikulásar; við það reiddist hann um meira, svo að samtaðnum lauk með því, að hann rak dvísurnar í höfuð Sigurði, svo hann fell í rot.

Nikulás iðraðist þessa verks síns og varð hræddur um að hann yrði löglátur fyrir þann tiltæki. Næsta sunnudag eptir gekk hann til kirkju, sagði þá presturinn P. við hann: „Það var guðs-mildi, Nikulás, að þú drapst ekki hann Sigurð um daginn."

„Já", segir Nikulás, „það segið þér satt prestur minn góður; það er auðséð að guð hefur verið í verki með mér."

1772. A: „Hérna um 100 kr. í seðli, sem ég ætla að lána þér. Það er bezt þú teljir, svo þú sjáir, hvort upphæðin er rétt."

Þórdís (telur til 13): „Rétt er sem talið er, og þá hlýtur hitt að vera rétt, svo mér er óhætt að láta þetta í buddunna mína og það er".

1773. Skósmiðdrengur gat aldrei gert húsbónda sínum til hæfis og fékk löðrung fyrir hvað sem hann gerði. Einn dag kemur hann að auði inn á verkstofuna og grætur.

Skóarasveinninn: „Hvað gengur að þér, drengur?"

Skósmiðdrengurinn: „Kona húsbóndans er nýbúin að eignast tvíbura"

Sveinninn: „Hvað kemur þér það við?"

Drengurinn: „Jú, mér verður kennt um það, og ég verð náttúrlega barinn fyrir það, eins og allt annað".

1774. Hún: „Það er ljótt, drengur minn, að stela eggjunum frá fuglunum; annars móðirin verður svo hrygg þegar hún flýgur heim að hreiðrinu sínu og

sér að eggin eru horfin".

Drengurinn: Hann flýgur víst aldrei heim að hreiðrinu sínu aftur, fyrr fær hún
börn úr tóma skurninni og heim í hreiðrið sitt".

1775. Guðrún: „Ljónandi er útsjónin fallegt hér"

Sonurinn: „Já, ljónandi fallegt."

Faðirinn: „Þú átt ekki að hafa það eftir sem hún mamma þín segir; það er
svo heimskulegt".

1776. Karlinn: „Bölvaðan ekkert börnunum, Björg mín, það gletur komið fram á þeim
á efsta degi, helv. ormunum þeim arna".

1777. A: „Hvernig þótti þér mér sofnast við borðhaldið í dag, fyrst ég malti fyrir
minni tveimur fólksins?"

B: „Mér þykir þetta rétta orðið góð, hvað oft sem ég heyri hana í fyrir fám dögum
hélt ég sömuleiðis réttara í öðru samhengi".

1778. Sjúklingurinn: „Er það ekki hættulegt fyrir mig ef mér misliðar eða ég verð hræddur?"

Læknirinn: „Jú, sjálfsagt."

Sjúklingurinn: „Þá, ég vona þá, að reikningurinn yðar verði samningum og
kemi ekki fyr en ég er albata".

1779. Hún: „Ef það er hættulegt sem að mér gengur, þá ætla ég að biðja yður, herra læknir,
að segja mér það á latínu, svo að ég verði ekki of hrædd þó ég heyri það"

1780. Gesturinn: „Er læknirinn heima?"

Vinnukonan: „Nei, hann var sóttur til sjúklings"

Gestirinn: „Það var leiðinlegt, ég ætlaði að borga honum skuld"
Vinnukonan: „Svo — hún kvíði þér við, ég held hann sé heima."

1781. Læknir, nafnfrægur: „Hér hafið látið sækja mig; hvað gengur að yður, frú?"
Hún (hrokafull): „Ég er taugaveik!"
Læknirinn: „Er það það, sem að yður gengur? Ég hefi engin meðöl handa yður við því, og þess vegna hefi ég ekkert hér að gera". Að svo mæltu fór hann heim og fór.

1782. Dómarinn: „Ég dæmi hinn ákærða til að borga 10 kr. í fátækrasjóð."
Ákærði: „Fátækrasjóð! Hvað er það? Það var ég, en ekki fátækrasjóðurinn, sem fékk 10 króna seðilinn."

1783. Dómarinn: „Þú ætlar einungis að greiða 20 kr. í sekt, en af því að þetta er í fyrsta sinni, sem þú ert ákærður, þá ætla ég að leyfa þér að sleppa með að greiða helminginn, 10 kr."
Ákærði: „Ég á ekki nema 8 kr. í eigu minni; má ég því ekki biðja dómarann að draga hitt annað í pung, sem svarar 2 kr.?"

1784. „Sá held ég sé heitur á sumrin, fyrst hann er svona volgur um hávetrartímann", sagði bóndinn, sem aldrei hafði séð ofn áður, þegar hann lagði höndina á heitan ofninn og brenndi sig.

1785. A. var bjargað frá drukknun og ætlaði að gefa björgunarmanninum 25 aura í bjarglaun.
B: „Ég leyfi ekki á móti svona smáræði; helminginum er fullkomin bjarglaun fyrir slíkan mann sem þér eruð."

1786. Kaupmaðurinn: „Það var ljóta óhamingjan, sem mér vildi til í gær. Konan mín strauk frá mér."
Vinurinn: „Það var leiðinlegt. Hver strauk með henni?"

Kaupmaðurinn: „Peninga kassinn minn"

Vinurinn: „Það var nú það versta af því öllu"

1787. Jómfrúin: „Hvað haldið þér að ég sé gömul?"

Prófetsarinn: „Ég er ekki fornfræðingur."

1788. Hún: „Því kunnið þér aldrei á dansleiki?"

Hann: „Af því mig langar hvorki til að fá mér hvefið konn".

1789. Pétur: „Þú gengur með glóðarauga, Kristján!"

Kristján: „Já, það er af því, að ég er trúlofaður".

Pétur: „Hvernig á ég að skilja það? Hefur kvæstan gefið þér á kann?"

Kristján: „Nei, það var hinn kvæstinn hamar"

1790. A: „Gyðjan þér til dýrðar í hjónabandinu, með þinni fallegu og mjúku konu".

B: „Ég þakka. Hún er elskuleg, en ekki er það, hve lítillát og nægjusöm hún er".

A: „Já, því trúi ég; það er auðséð, fyrst hún gat gert sig ánægða með þig"

1791. Konan sýgjirta: „Ég er hrædd um, að þér hafi ekki þótt maturinn góður í dag, elskan mín"

Hann: „Jú, hjartað mitt, hann var vel tilbúinn, en ég held samt, að það hljóti að vera prent-villa í matreiðslubókinni þinni."

1792. Hún: „Þegar við erum gift, kæri Óskar, þá verður þú alltaf heima hjá mér, og svo skal ég syngja og leika á hljóðfæri fyrir þig. Viltu ekki koma mér þessu?"

Hann: „Jú, það get ég gert; ég hefi aldrei verið þekktur fyrir að skemta mér"

1793. Vinurinn: „Mér sýnist þú vera í þungu skapi í dag."

Sydningurinn: „Eg held ad pad sé full ástæda til pess: Konan mín vard svo hættuleg veik nu
dagnin, ad ég pordi ekki annad en taka dýrasta lækninn í bænum fyrir húslækni."

Vinurinn: „Batnar henni pó ekkert?"

Sydningurinn: „Jú, henni batnadi getir fáa daga og er nú óhætt, svo pessum mikla peningum
til lækninsins er fleygt út til einskis".

1794. Konan: „Pú hefdir átt ad fá pér heimaskari konu en ég er, ef hún hefdi ekki átt ad ég á
pad, ad pú ert hættur ad elska mig, pótt stutt sé sídan vid giftumst".

Hann: „En - pad hefdi verid óldungis óneydarlegt".

1795. Presturinn: „Ertu nú tilbúinn ad fyrirgefa öllum pínum óvinum, og getverdu nú dáid sáttur vid
alla menn?".

Kristinn: „Já, ég get fyrirgefid öllum, nema honum Matthíasi, hann hefur verid svo afskap-
lega vondur vid mig og svikid mig".

Presturinn: „Nú gódi er engin undantekning, pú verdur ad vera sáttur vid alla, fyrir
eptir daudann er pad ofseint"

Kristinn: „Pad verdur pá svo ad vera, ad ég fyrirgefi honum Matthíasi minn, eptir ég dey, en ef
mér batnar eptur, pá verdur pad ad vera vid petta gamla í milli okkar".

1796. Konan: „Hvad heid pú mér, drengir mínir, ad ofa ykkur svo í Kristilegum dyggdum, ad pid
gætid fyrirgefid hver öðrum, pegar einhver ykkar ofdr hinn?"

Jóhann litli: „Já, ef sá sem ofdr mig, er sterkari en ég".

1797 Skólastjórinn: Lífid er mér óbærilegt; ég hefi ekki fríd til ad lesa og er hvergi vært fyrir skuldakröfum;
ég skulda svo mörgum, en enginn mikid. Lánadu mér 500 kr. svo ég verdi skuldlaus vid alla".

1798. 1. Strákur: Nú fer ég ad fá skegg; heyrdu hvernig sláandi brodd arnir urga vid fingurna á mér,

þegar ég stóðst vangann?"

2. Meginguri: „Þegiðu bara! Hvað er það á móti mínu skeggi, það eru nú tvöfaldar að gagni; það eru reyndar svínbroddar".

1799. 1. Stúdent: „Því varstu svona lengi að þrífa um frakkaverðið við öxlunum? Þú borgar honum hvort sem er aldrei einn eyri".

2. Student: „Já, það segir þú satt, en hann er svo einstakleg vandaður maður, að ég vildi svíkja hann um sem minsta nyðhod".

1800. A: „Ertu hugaður?"

B: „Já — ekki vantar mig áræði."

A: „Láttu mér þá 20 krónur".

1801. A: „Þvílíkan dæmi! Ertu vátryggður, lagsmaður?"

B: „Já, ég er vátryggður".

A: „Getur þú lánað mér 2 krónur?"

B: „Nei, ég er soltinn".

1802. Kennarinn: „Getur sagt mér, Anna litla, hvers vegna það er hentugt að hafa álfalda til ferðalaga í gegnum eyðimerkur Afríku?"

Anna litla: Vegna þess, að þeir þola bæði of mikinn dýrnn að deyja úr ~~hungri~~ þorsta".

803. Hann: Hvernig getur þú komið til hugar að ~~ég~~ hafi sagt að þér væruð heimsk; ég, sem aldrei hefi verið sá einni, sem hefi verið á móti þeim.

804. Hershöfðinginn: Ég er hissa að sjá yður, herra frú, á gangi í dag, og ekki nema 5 dögum síðan liðið sorgarinnar yðar foreldris. Ég hefi verið í 5 stórorustum og

og ekki látið mér alls fyrir bjóðið brenna, en þetta vildi ég ekki leika gegn yður, hvað sem í boði væri.

1805. Konan: Maðurinn minn er samvalinn fyrir mynd annara karlmanna: það er varla sá kostur til, sem hann hefur ekki vanið sig af.

1806. C. Geirsson var eitt sinn í leik dæmdur til að segja nokkri stúlku einhver móðgunar-orð, en þó skyldi hann jafnframt gera bragarbót. Hann fullnægði dóminum þegar og mælti: „Ég vildi vera, að Jandinn ætti yður, — — og að ég væri Jandinn."

1807. Englendingurinn: „Hvað heitir hundurinn þinn?"
Skotinn: „Ég hefi ekki getið honum nafn enn þá."
Englendingurinn: „Ég skal segja þér hvað hann á að heita; láttu hann heita Gladstone".
Skotinn: „Nei, það væri skömm fyrir Gladstone."
Englendingurinn: „Láttu hann þá heita Disraeli."
Skotinn: „Nei, það væri skömm fyrir hundinn."

1808. Gufuvagnsstjórinn: „Flýttu þér maður; vagnlestin er að fara af stað!"
Íslendingurinn: (á leið til Ameríku). „Ekki skal ég trúa því, að það verði svo hlálegt, að hinstan ekki dálítið eftir mér; ég kem rétt strax"
Í því kom vagnlestin fram hjá honum, svo hann varð að bíða næstu ferðar.

1809. Daginn eftir fæðingu Alfons XIII. Spánarkonungs, stóð þetta í spænsku dagblaði: „Hans hátign Spánarkonungi þóknaðist allra mildilegast að fæðast í nótt kl. 3."

10. Lokmirinn: „Sódan dagrinn, Pétur minn! Hvernig er heilsan?"
Pétur: „Eg er nú ordinn nokkurnvegin frískur; það á ég ydur að þakka".
Lokmirinn: „Sjáið þér ekki hetta, Pétur minn! Það er ekki ég, heldur guð, sem hefur gefið ydur heilsuna yðar".
Pétur: „Jújú, það er gott; mér kemur það líka betur að eiga við hann með þrjúnina."

1811. Lokmirinn: „Eg samgleðst ydur!"
Sjúklingurinn: „O, haldið þér að þér getið lokkað mig?"
Lokmirinn: „Það var annað, sem ég átti við: Við lokkarnir höfum klárt okkur saman um það, að þegar þér erud dáinn, á kerlingarnar sjúkdóm við ydur".

1812. Eystir dómkirkjum sýslumanni, sem nýkominn var til embættis síns á Íslandi, er hetta hafi, er hann var að selja fé á uppboði: „Bíðið þið nú, piltar, í nokkurn druma". — Þá er lítið var um tágindi í sýslunni, er sagt að hann hafi komist svo að orði: „Það eru ljóta harðindin hetta, þeir eru farnir að hósta hér í sýslunni". — Í embættisbréfi til amtmanns kvartar hann eitt sinn svo að orði: „Eg ætla að leggja mér að stinga hetta upp í herra amtmanninn".

1813. Lars Mathiesen, nafnkendur skrítlusmiður, spurði eitt sinn skáldið Rahbek, er nýlega hafði fengið kross: „Getur þú sagt mér, hver er munur á þér og asnanum."
Rahbek: „Nei, það veit ég ekki."
Lars Mathiesen: „Asninn ber sinn kross í taðinu, en þú á brjóstinu"
Rahbek: „En getur þú sagt mér, hver er munur á þér og asna?"

Lars Mathiesen: „Jæi."

Rabbeka: „Það er ekki von; ég get það ekki heldur."

1814. Dómarinn: „Það er ekki á einis manns færi að framja slíkt innbrot sem þetta. Hver var með þér? ---- Hví svararðu ekki?"

Þjófurinn: „Það særi tilfinningu mína, herra dómari, að þér skuld gera svo lítið úr mér, að ég hafi þurft hjálpar við þetta tilfelli."

1815. Maður nokkur, sem var að telja mannfal, sýndi gamla, ógipta þjónustu: „Hvað eruð þér gamlar?"

Hún: „25 hefi ég sumrum séð"

Hann: „Rétt getur það verið; en hve lengi hafið þér svo verið blind?"

1816 Hún: „Þú hefur víst verið hálfruglaður, þegar þú sendir mér bréfið í gær. Það var ekki einn einasti stafur skrifaður"

Hann: „Jæi, ég viss ei hvað ég gerði; ég elska þig svo heitt, að ég á engin orð yfir það, og þess vegna vand ég að senda þér blaðið aptr."

1817. G: „Þú skalt aldrei í sömu kistunni á hestinum?"

B: „Af því að ég hefi reiðt mig á það, að ég sé kistin fyrst áfram, þá fylgist hún með."

1818. Kennarinn: (sem vildi gjöra börnunum skiljanlegt hvað kraptaverk væri). „Hvað kallaðið það, ef maður dytti fyrir björg og brotnaði ekki?"

Drengurinn: „Það viljum."

Kennarinn: „En ef hann kastaði sér ofaní fyrir björg og meiddi sig ekki?"

Drengurinn: „Hann hefði."

Kennarinn: „En ef hann í ferðir sínar skyldi hanti sér fram af einhverri hjörð
og sakaði eigi á heldur?"

Drengurinn: „Ekki eigi."

1819. Graf skript á legsteini: „Hér Pétur Sigurðsson, sextíu ára blindur maður,
í lífs-upprisu von, átján hundruð og fjörtíu."

1820. Afi franska skáldsins Alexander Dumas (hins eldra) var svertingi. Í samkvæmi
vildi einn af borðgestunum stríða honum með hörund og byrjar á því að tala um
Darwins-kenninguna um uppruna mannsins og segir: „Það er sjálfsagt af
menningu einn kynþátt af öðrum og að svertingjarnir eru fyrsti liður í þeim"
A. Dumas: „Já, það er líklega rétt; nema að byrjar þar, sem yðar ætt endar."

1821. Prófessor Gram var skáldlaus, en skáldið Rahbek vandhæfur. Í samsæti,
þar sem þeir voru báðir staddir einusinni, segir Rahbek: „Hvar varstu,
Gram, þegar guð útbýtti hárum?"
Gram: „Hann hafði þá ekki annað en nautshár, svo ég kaus heldur
að vera hárlaus en þiggja það."

1822. Hún leið og stigið var á fót B. segir hann kæruleysislega: „Herra minn!
að sönnu er fótur minn til þess að ganga á honum, en það er að-
eins ég sjálfur, sem hefi leyfi til þess, en aðrir ekki."

1823. Tilkynning um manns-lát (ýstis staðfestu ýstirsiti): „Hér með tilkynnist ég,
að dóttir mín á 34. aldurs-ári sínu, ýstis 14 ára, að hafa fæðst af sí vax-
andi lasleika, sem kallaði með þrálátum aðskilnaði eftir konu
minni A. M. til betra lífs, þar sem við eigum hér synir, og eftir

eins þeirra hann mótteku himnesku, eins í Ameríku, eins í Englandi og eins hjá Kristjáni Kaupmanni."

1824. Bjarni amtmaður og skáld skrifar í bréfi 1836 til Þóleifs Einarssonar á Breiðabólstað um ýmislegt, er honum þótti miður fara hér á landi; og endar með þessum orðum: „Ef þessu fer fram, þá fer ég að biðja þess, að fóðurlandið mitt taki dýfur og dreypi á sér lýsnar".

1825. Bóndinn á Vatnsenda: „Ég hrædist hvað ógurlega ég hef lifað; haldið þér, að það geti frelsað sálu mína, ef ég gefi kirkjunni jörðina mína?"
Presturinn: „Ekki spillir það, og sjálfsagt er að reyna það."

1826. Það er ogn viðkvæði hjá A: „Ég skal gjöra það, sem ég lifi.... sem ég veit ég lifi."

1827. Tveir fornkunningjar mættust á förnum vegi og heilsuðust vinsamlega.
A: „Nú er langt síðan við höfum sézt; hvar áttu heima núna, Jón minn?"
Jón: „Í fyrra átti ég heima á Hala, en nú er ég kominn á Hvarf"

1828. Tvær konur gengu saman og mætti hvorrar mönnum; annar þeirra sagði:
„Þarna kemur þá föðurs elskar, mannsins elskar og manns míns elskar."
Hvernig verður þetta skilið?
Þessir tveir menn höfðu báðir misst konur sínar, en átti sína dóttur hvor og giptust svo hvor annars dóttur.

1829. Kennari yfirheyrði dreng í aðalstafði og spurði hann meðal annars um ávirðingar hins í kirkjunni. Drengurinn svarar því, að hitinn þegir út, en kuldinn

minki þá.

„Rétt er það," segir Kennarinn. Við þetta verður drengurinn svo hræddur, að hann vill sýna Kennaranum sína betrun og bætir við: „Þessu greni eru dagarnir í sumrin í hitanum svo langir, en stuttir í veturna í kuldanum".

1830. Dóttir stór-auðugs Kola-kaupmanns í New-York var mjög glöð í bragði, þegar hún kom heim úr sunnudagsskólanum.

„Hvað heyrðirðu fallegt í skólanum í dag, barnið mitt?" sagði faðir hennar.

„Það var svo fjarska gaman að því, sem kennarinn sagði; hann var að segja okkur svo mikið um heiðið, þar sem allir vantrúarmenn eru í logandi eldi, og álíð væri miklu stærra en þó allt húsin í New-York bryggju í einu. — Og veistu svo, hvað mér datt í hug, pabbi? Eg var að hugsa um, hvort ekki væri hægt að fá ljóta Kattinn til þess að kaupa af þér fínu af kolunum".

1831. Frá Ameríku. Hann: „Viljið þér vera konan mín?"

Hún: „Hafið þér góðan vitnisburð frá síðustu kærustunni yðar?"

1832. Sigmundur Króksson mætti bónda á Ósbjarkhúð með nokkra hesta á fjalli á leið til Reykjavíkur. Nautshúð var á milli klyfja, bundin við boga. Sigmundi leizt vel á húðina, skar á bandið og fór með hana. Þegar bóndinn lítur aptur, sér hann að húðin er horfin og kemur strax á hug að Sigmundur muni hafa stolið henni, snýr bónda þá við, skilur lestina eptir og ríður Sigmundi, tekur af honum húðina og húðstrammar hann fyrir tiltækið.

Sigmundur svarar engu, þar til hann segir hóglega: „Hvað á Kóngs liggur illa á þér, maður; mér sýnist, að þér ætti miklu heldur að vera glaður yfir því, að vera svo stálheppinn að fá húðina aptur".

1833. Jón Lafi sagdi, ad enska máltækid væri óvatt, „ad timinn sé peningar", því hann hefdi ætíd haft nógan tíma, en lítid af peningum.

1834. Flökkukarl í Nordurlandi hét Styrbjörn. Hann sagdi opt sögur frá mannsárum sínum. Medal annara var þessi saga:

Einusinni var hvalur á fjöru föður míns, nú ódrumlegan, svo, ad fadir minn var í efa um, hvort hvalurinn væri heldur ósnar eda eitradur, þó lét hann skera bita af sídasta hvalsins til ad flytja heim og sjóda. Sögur lækid var nyss úr potthúsum, sá fundust þar ad, eins og gerdist í þann tíma, hundar og heimamenn. Sagdi þá fadir minn vid mig: „Étta hvalinn, Styrbjörn, því engan má ég hundinn missa". Tók ég þá hvalinn og át; bragdid var gott og ég svangur. „Hvernig er hvalurinn, Styrbjörn?" spurdi fadir minn, en ég var þá svo heimskur ad svara: „Ó, bezti hvalur, gud minn", „Aldrei fékk ég ad svikaka þann hval aptur og var ég þó opt svangur".

1835. Embættismadurinn: „Hvad er lídanda ár sveitinni þinni, Hrólfur minn?"

Hrólfur: „O — það er nú lítid, nema hetta fjaradur í börnunum."

Emb. m.: „Eru mikil brögd ad því?"

Hrólfur: „Þau eru nú farin tvö hjá mér".

Emb. m.: „Það er sorglegt fyrir sig".

Hrólfur: „Ojæja, — það var fyrir sig med yngra barnid, Kristínu dóttur minni var ekki ordinn mikill í því, nema hetta vanalega til í fjarskota kinn og prests. En ad missa litla drenginn var meira en hann dó, því hann var kominn til lítils og farinn ad grauta í skeiðk".

1836. Embættismadur í Reykjavík bad bónda í ágústmánudi ad selja sér lamb til slátrunar. Bóndinn tók dauflega í það.

6 mb. m.: „Þú munt ekki vera farinn að smakka lambakjöt enn þá í sumar, Bjarni minn?"

Bóndinn: „Nei, það er óðum nær; það eru ekki nema sex eða átta miðsumarsvikur á þangað til við förum að slátra lambakjöti í Ágústmánuði."

1837. Krossað datt í einstig í snarbröttum mel og nú leið mönnum svo, er á sat; allur hans barði ofan á glund, svo að ýmist var hann orðinn hnúfan ofan á. Þegar hún stóð upp aftur, varð honum ekki annað að orði en þetta: „Skyldi menn hafa meiðst sig"?

1838. Þorleifur gamli Kolbeinsson í Stóru Hæðri (Þorleifs ríki) sagði þetta um Guðmund Þorleifsson tengdason sinn: „Það er sá munur á guði almáttugum og honum tengdasyni mínum, að annar gjöris allt af engu, en hinn allt að engu."

1839. Þ.: Lífsábyrgðarfélögin hafa þann kost og ókost, að þau gjöra menn fátæka meðan þeir lifa, en ríka eftir dauðann.

1840. Þóru-Hjálmar kom eitt sinn úr Kaupstað og kenndi reiðingshests Klyfjalausan, af því að Kaupmenn vildu ekki lána honum matbjörg vegna skulda. Á leiðinni mætir honum sveitungi hans, sem segir: „Létt er á Klárnum þínum, Hjálmar minn."
„Nei", segir Hjálmar, „það eru drápsklyfjar! Lofað öðrum eins hinum megin".

1841. Jóh. Arnes, prófessor í Vínarborg, var ordlagður fyrir hjáróma tal og mismæli.

medal annars hafði hann sagt í fyrirlestrum sínum: „Alexander fæddist sinn-
sinni: þegar foreldrar hans voru farnir að
sinni: þegar Júlíus Cæsar var dreginn,
brá hann með annari hendinni kápunni upp yfir höfuðið, en hróp-aði um hjálp
með hinni". „Barnið byrjaði óguðlegur Cardagi á bls. 94." Því miður eru líka
til í Norðurálfunni menn, sem elska kunna að stjórna geði sínu".

1842. Prestur inni: „Er það nú óbreytanlegur ásetningur yðar að skilja við manninn
yðar? Hugsið þér yður vandlega um, áður en þér gjörið það; mér sýnist
hann vera elskulegur maður"
Konan: „Já! það er einmitt það sem að honum er; það eru mjög lí-
tilvir, sem elska hann og honum það".

1843. Prestur inn: „Ég hefi heyrt getið hjá honum Hans nágranna þínum, að
roðurnar mínar væru léttmeti og leiðinlegar".
Dóttirin: „Þér skuluð, prestur góður, ekki taka mark á því, sem hann
Hans segir; hann hefur aldrei á ævi sinni haft sjálfstæða
skoðun, hann tarar eptir öllum, sem hann heyrir aðra segja."

1844. Prestur nokkur var vanur að halda mjög langar ræður. En einusinni
varð ræðan með lengsta móti, svo allir voru gengnir úr kirkjunni, nema
djákninn; en loksins leiddist honum líka, svo hann gekk að prédik-
unar-stólnum, lagði Kirkjubiblíuna á hann og hvíslaði að presti: Viljið
Þér gjöra svo vel að loka kirkjunni, þegar Þér eruð búnir, því nú fer ég".

1845. Prestur endaði einusinni ræðu sína á þann-ig: „Guð hjálpi þeim, sem sorg-mæddir
eru, þeim heilbrigðu, sem vanbúnir sunnudaginn með vinnu, og þeim löku,
sem ekki nenna til kirkju". Söfnuðurinn stóð hvert þetta ofstuði, og sóttu

Setur Kirkju eptir en ádur.

1846. Presturr. erlendis, sem prédikadi stundum nokkud hart, sagdi eitt sinn í stólnum: „Gad er til fjenns konar drauls:
1. Af ottgöfgi, – af því get a nokkrir ydar stort sig.
2. Af audofum, – en fáir eru þeir hér
3. Af manskortum, en engir þeirra eru hér".

1847. Presturinn: „Hvar ottudu ad leita þér hrausts í tégindum fjörum, drengur minn, t.d. ef þú misstir téda foreldra þína og þig brysti lífsvidurvist?"
Drengurinn: „Hjá fátækra skjólstjörnunni."

1848. Kona: „Þetta er ópolandi hiti; flugurnar otla ad ora mig"
Madurinn: „Eg er hérinn ad drepa yfir hundrad á morgnum".
Kona: „Þarna er þér rétt lýst! Þú hefur drepid flugurnar, sem ekki bíta mig, en lotur þar lifa, sem eru ad kvelja mig".

1849. Fjöldi manns kom inn á veitingahús í Ungverjalandi.
Gyðingurinn: „Tótend þid eptir fallega silfur krossmyndinni, sem stód í herberginu, sem vid sátum í ádan?"
Magyarinn: „Nei, því var midur, vid hefdum þá getad stungid henni í okkar."
Slóvakinn: „Eg sá hana, hún er hérna í vasa mínum".
Czekinn: „Vid skulum vitna, ad þú hafir átt myndina lengi, ef þú vilt gefa okkur þart í henni".

1850. Madur sagdi vid stúlku, sem hann leizt vel á, og hafdi synt sjúkleikshót, en hún stirdlynd og styggvid sig: Ef menn vaxa vid senna, eins og menn

eru vid sama, þá verda sumir ekki vid sama, en sumir eru vid sama."

1851. „Eg vildi ad bölvadur staurinn sá arna væri kominn í víti," sagdi dryklukjuvidurinn, þegar hann nam sig á staurnum og meiddi sig.
„Lengi erta nógu vitlaus," sagdi lagsmadur hans, sem líka var fullur; „hér var nóg ad óska staurnum þangad, sem þú ættir ekki ad rekast á hann optar".

1852. Tveir menn komu fyrir ári seinan í gladan hungrdjóri ad álidinni nótte, og vorn ad þrátta um, hvort það væri sólin eda tunglid, sem skini á loptinu; mátti þeim þá þrifandi fullur karl, og vildu þeir láta hann skera úr þrætunni og sögdu, „hvort er það tunglid eda sólin, sem þú sér sténa þarna á himninum?
„Það get eg ekki!" sagdi karlinn, „eg er alveg ókunnugur í sveitinni hérna."

1853. Göthe lýsir lestrinum svo, ad lestrgjarnum verdi ekki ad gagni þó skilst gaum hjúgi í munn hans, því hann nenni ekki ad skera hana í bita svo hann geti tuggid hana. Þorsteinn Daníelsson á Skipalóni komst þó lengra í því ad lýsa lestrinum og líkinga svo langt ad ekki verdur lengra komist. „Hvad segir þú í þrettum karlminn?" sagdi Þorsteinn vid sveitunga sinn, sem kom á hlaupid. „Ekki annad en það ad hann Jón landseti þeim á N. N. dó í nótt", svarar adkomumadur. „Nú, er hann dáinn?" segir Þorsteinn. „Já, var lengi latur; hann hefur ekki nennt ad anda lengur."

1854. Vilhjálmur II. Þýzkalandskeisari hafdi ad vanda haldid langa rædu; í þeirri skyni var hún vid herdeild í lidi hans. Medal annars sagdi hann, ad enginn gæti verid góður hermadur, nema hann væri vel kristinn". En svo stód á, ad í herdeild þessari voru margir Gyðingar.
Skömmu sídar kom út í þýzku skopblaði mynd af dýrlinum med húfu á

á Halanum. Hann var svo ákyggjufullur að tala við sjálfan sig og segir: „Hvers vegna hugsti ég þennan hugsti?" Hvað var það sem ég ætlaði að minna?" Jú, nú man ég það, hvað það var. Það var rotta Kleisarans nú dagsins."

Í hornum uppi yfir myndinni sánst, líkt og í þoku, myndir af þeirrar fyrstu kristnu herferðinni fornaldarinnar, sem tvívegis voru nágátu verið Kristnir.

1855. Ungur prinz sagði við söngkennara sinn: „Ydur finst sjálfsagt, herra prófessor, að ég hafi ekkert spilað vel í dag; mér hefur gengið svo illa".
Kennarinn: „Nei, ydar tign! Það vantaði ekki á að það væri ágætt; hinar réttu nótur lágu optast nær þeim sem ydar tign þóknaðist að styðja á."

1856. Frúin sat í miðju leikhúsinu og segir ergilega: „Ég sé ekkert fyrir henni frú B. Ég vildi óska að hún væri svo ndrgotin, að taka af sér hattinn; hann byrgir alla fyrir leikssviðið".
Maðurinn hennar: „Þú situr sjálf með stóran hatt, góða mín"
Frúin: „Já, — en er það ekki allt annað? Hún situr fyrir framan mig".

1857. Hún: „Ég get ekki afsakað, að ég er ofmikið hrædd á járnbrautvagni."
Hann: „Mér þykir það mjög náttúrlegt, að þér séuð hræddar, fröken, sem hafið svo átakanlega sterkt andrúmsloft."

1858. Menn voru á ferð með marga hesta lausa. Þegar átti að skeifa hestum, var einn þeirra svo styggur, að hann náðist ekki. Segir þá einn af ferðamönnunum: „Ég sé ráð við þessu; ekki er annað en taka fantinn og ríða honum".

1859. A. stefnir B. fyrir gestaréttr vegna vanskila, en B. bjó norðurfrá langt í burtu, og skrifar því stefnanda, að sér sé ómögulegt að mæta hinn ákveðna dag vegna

annaréhús, og bidur A. vinsamlega í hjartans einlægni, að gjöra sér sann
greido, að meta fyrir sig á forlíðinnini.

1860. Sökkvir menn voru að reka lambahóp til afréttar, og hópuðu eltingar við lömbin;
þau voru óþæg í rekstri. Kerling, sem var í Koti við afréttarlandið, sá þetta
og sagði: „Ruglið er það, að lömbin skuli ekki vera farin að venjast við rekstrinum;
þau sem enn þá rekin hérna fram á heiðina ár eftir ár."

1861. Lóksinum: „Hvernig líður honum S.?"
Bóndinn: „Hann er mesti aumingi."
Lóksinum: „Það þyrfti að taka úr honum lungun og setja ný í staðinn".
Bóndinn: „Getur nokkuð gert það hér á landi?"
Lóksinum: „Nei, ég sagði þetta í spaugi".
Bóndinn: „Ja – en – getur þeir þó ekki gert það utanlands, ef hann sigldi?"

1862. Árni: „Getur þú lánað mér 50 krónur mína, kunningi?"
Bjarni: „Já"
Árni: „Vonn ertu, það er ágætt"
Bjarni: „Þú getur ekki fengið peningana samstundis, ég hef þá ekki hjá
mér. Þyrfti þess árum láni ég þér 100 krónur; þegar þú kemur með
það, skal ég lána þér 50 krónur".

1863. „Aldrei hefi ég orðið svo aumur", sagði Karlinn, „að ég hafi mist vitleysuna
– – – vitið, aldrei ég að segja".

1864. Maddama A.: „Ég hefi frétt að hún vinkona okkar C.V. sé dáin"
Maddama B.: „Það getur varla verið rétt, því ég hefi nýlega fengið bréf frá henni, og

hún getur ekkert unnt það".

1865. Ekkjan var svo syrgð orðin af sorg eptir manninn sinn, að hún gekk ei fánum viknum eptir andlát hans, til þess, eptir því sem hún sjálf sagði: „að deyja ekki af sorg".

1866. A.: „Sell vertu! Eg varð alveg forviða, þegar ég frétti, að þú á gamals aldri ætlaðir að fara að giptast þig".

B.: „Það er von, ég var búinn að heita því að giftast mig aldrei, en svo var ég í samkvæmi með öldungnum Klemmann, sem bauð mér fyrir því lögmálsmáli sínu, að hún ætlaði aldrei að giptast. Segir við sann, að skoðanir og fyrir ætlanir okkar voru svo líkar, þá kom okkur saman um, að við skyldum að geta lifað saman hamingjusömu lífi, svo við trúlofuðumst þarna á sviphstundu".

1867. Drengur ætlaði að gera gys að gömlum manni, föðurleysa búnum, og segir: „Hvað er mikið hvítvar sinnum sex?"
Öldungurinn svarar: „Ef þú bætir sjálfum þér aptan við verða það 120."

1868. Gestur Kom rétt í því að sækjast áttu til miðdegisverðar, með því hún hafði nýlán.
Franz litli, sem var ordinn svangur, segir þá: „Pabbi minn! Hversu mikið á grá ostrak? Getur það ekki kostað þang að til búið er að borða?"

1869. Páll litli: „Pabbi minn! Hví hverfur ó Davíðshafið?"

1870. Pétur litli: „Ef ég færi upp í aldintréð og dytti niður, hvort væri betra, mamma, að ég hefði brotnar mínar, eða ég fótbrotnaði?"

Móðirin: „Það vori auðvitað miklu verra að fá fótbrotnaðir"

Pétur litli: „Jæja, það er gott, ég bara reif buxurnar mínar, en meiddi mig ekkert á fótunum".

1871. Anna litla: „Hví ertu svona kátur núna?"

Jón litli: „Hún mamma fleygði mig á dan."

Anna litla: „Hvernig getur það glatt þig?"

Jón litli: „Jú, það skal ég segja þér; hún pabbi mér oftsinnis sykurmola standar korni á ystir!"

1872. Kennarinn: „Hvernig líður þér, litli vinur minn? Hvað er hann faðir þinn af vinna sinni?

Óli litli: „Hann drekkur".

Kennarinn: „En hún móðir þín?"

Óli litli: „Hún grætur".

Kennarinn: „En hvað gerir þú, þegar þú ert heima?"

Óli litli: „Ég sleiki stampin".

1873. Friðrik litli var að lesa kvöldbænirnar sínar og bætir við: „Og svo þakka ég þér, góði guð minn, að þú lést mér verða ált í hálsinum, því annars hefði ég ekki fengið soðin kjötinnar í dag og öll barnagullin".

1874. Dagbjörg bálinnátti að koma kl. 12 hvern kvöld og gestirnir að fara úr. Konan kemur inn 5 mínútum fyrir kl. 12 og biður manninn að koma heim með sér, en hann svarar: Uss, ég fer ekki eitt fet fyr en kl. slær 12. Ég skal ekki fá nema eina mínútu af löglegum og venjulegum dagbjörgutíma".

1875. A.: „Seturdu sagt mér, hvernig madur getur haft heilan vetur nogan hita af einum 100 punda Kolapoka?"

B.: „Já, med því ad bera sama pokann allan daginn, dag eptir dag, niður í kjallara, upp á efsta loft, niður aptur o.s.frv."

1876. Veitingamadurinn: „Þú hafið þér setid hér í allt kvöld og sagt sögur og því sem þér hafið gert og getið gert; en viljið þér nú ekki segja frá einhverju sem þér getid ekki gert?"

Gesturinn: „Það get ég, en ég er hræddur um ad yður þyki það ekki skemtilegt. Ég get sem sé ekki borgad neitt af því, sem ég hefi eytt í kvöld, því ég á engan eyri til."

1877. Manni nokkrum líkadi illa, ef hann fór eptir ad leita lids annara, en honum reyndist „ad leidir verda langförulastar". Eitt sinn þegar hann kom heim, sagdi hann modurinni: „O-já - þeir eiga allir kátt, sem eiga engan ad, nema guð einn."

1878. Sonurinn: „Ef ég væri guð, þá skyldi ég láta konur fæda, svo allt hefdi ordid ókvænt!"

Módirin: „Já, ekki held ég ad þig vanti gáfurnar hálfvitlausa drengur minn, nógu greindur ertu, en það getur nú svona. Það hefur ekki átt fyrir þér ad liggja."

1879. Kerling settist vid eld gegnkvöld í vetrarkvöldin og sagdi: „Gott á kjaftinn, ad geta setid vid eldinn þegar hann vill"

1880. Hann: „Heldurdu ad þér geti altaf þótt vont mun mig einu sinni sídan vid trúlofudumst?"

Hún: „Já, þangad til ég sé annan, sem mér líkar betur."

1881. A.: „Hver hefur verid mesti syndari, sem sögur fara af?"

B.: „Sjálfsagt Móses, því hann braut öll boðorðin."

1882. Úr gamalli prófasts-visitazíubók: „Hús stoðarins fallin. Kúgildi stoðarins kvödt prestur uppsetid hafa. Kirkja fyrir fiust engin".

1883. Dómarinn: „Hví svaraðu ekki, þegar til þín er kallað?"

C: (á kné við fyrir sjálfum) „Fyrirgefið þér, herra, ég var búinn að gleyma því, hvað ég sagðist heita í gær"

Dómarinn: „Hefurðu lofað til nafns þíns?"

C: „Nei, ekki gjörði ég það nú eiginlega, en ég fékk eins og skrifaríið sendir öðru nafni."

1884. Dómarinn: „Hann bað þín um ber eigi saman við það, sem maðkarði þínu segir".

Ákærði: „Þessu get ég ei trúað, hann lýgur sjálfsagt líka."

1885. Sjómaðurinn varaðist getur að fá dálitla aukaþóknun, en sá, að hann átti ekkert að fá og segir því, þegar hann er að fara: „Má ég biðja yður, herra, að gjöra svo vel að gefa mér það skriflegt, að ég eigi enga aukaþóknun hafi fengið hjá yður, því annars ber konan mín mig og heldur að ég hafi drukkið og eytt út peningunum". Hann fékk peninga en ekki vottorð.

Prúinn:

1886. „Hví hlæjuðu ekki þegar ég hringi til þín?"

Vinnukonan: „Ég heyrði það ekki."

Prúinn: „Þú verður þá að láta mig vita, að þú heyrir ekki, þegar ég hringi til þín."

1887. Móðirin ~~sagði~~ hafði sagt Pétri litla úr ritningunni um Adam og Eva, að hún var sköpuð af rifbeini Adams. Morgun einn vildi Pétur ekki

Klæda sig, og sagði skólandi: „Ó, mamma mín, mér er svo óstöðugt illt undir síðunni, ég held að ég ætli að eignast barn."

1888. Faðirinn: „Hví ertu að gráta?"
Hans litli: „Ég meiddi mig."
Faðirinn: „Ekki gráta ég, þó ég meiði mig."
Hans litli: Nei, þú ert bláfátæk, en það er mér tamt að gera.

1889. Skraddarinn: „Er bróðir yðar heima?"
Stúdentinn: „Nei! Hann var fluttur á vitfirringaspítala í morgun."
Skraddarinn: „Skildi hann nokkuð eftir handa mér fyrir fötin?"
Stúdentinn: „Nei! Svo vitlaus var hann ekki."

1890. Hún: „Eigið þér fátæka ættingja?"
Hann: „Enga, sem ég þekki."
Hún: „En ríka?"
Hann: „Enga, sem þekkja mig."

1891. Skáldsögu höfundurinn: „Hefurðu lesið nýjustu sögina eftir mig, eða hvernig líkar þér hún?"
Kunninginn: „Já! Ég hefi lesið hana og það er langt síðan ég hefi lagt bók frá mér, með jafnmikilli ánægju."

1892. Maður var í Reykjavík, sem Árni hét, greindur karl og glaðsinna. Hann var af sumum auknefndur „gáta", af því hann kastaði oft fram gátum í gamni. Eitt sinn mætti honum maður á götu og sagði: „Hvernig líður gátunum mínum, Árni minn?"
Árni: „Allvel; en gættu sagt mér, hver er mesti viðbjóður í veröldinni?"

Heim gat ekki orðið vildi ekki svara presti, því hann var sjálfur hrjávidar-
sali í bænum (d: band til sölu moðum hrjó-við).

Í annað skipti mætti Árni Árnasyni manni sínum segir: Getur þú sagt mér, hver er
andskotinn maðurinn hérna í bænum.? Sá, sem spurður var, átti laug-
fleiri aurir að fleiri en aðrir menn í bænum.

1893. A: „Ég get ekki borgað láninu mitt í þetta sinn, get ég ekki fengið það framlengt?"
B.: „Jú, með mínum" (ef skuldin minkar).

1894. Prófessorinn: „Má ég spyrja, er hérna Þórðar dómarinn heima?"
Ráðskonan: „Hefur prófessorinn ekki frétt að Þórðar dómarinn er dáinn fyrir
fjórum fjórðungum síðan."
Prófessorinn: „Sko - ó - þá vil ég ekki ónáða hann; ég bið að heilsa honum. Verið þér sælar."

1895. Hann: „Má ég spyrja yður, frúken, hvort þér fyrirgefið að ferðast með mér alla leiðina?"
Kaupmannsdóttirin: „Já, það fyrirgefi ég, ef þér hafið engu mikla ferðagreiningu".

1896. Jón: Hún langar og fróðan mín á hálflangar og fóður minn langar dálátið líka
til að biðja yður að lýsa með mér og fróðan. Við vildum láta fara sitt
hvorn, af því að þér kynnið ekkert á báðum á Kristínu manna reit."
Presturinn: „Á Kristínu manna Þórn, meinarðu."
Jón: „Já! einmitt það."

1897. Hún: „Ég vildi ekki eiga yður, þó þér ættuð eins mikið af Karlmannsins í heiminum."
Hann: „Þú fengi það þér mig ekki, því þá myndi ég biðja mikið fallegri stúlkuna en þér eruð.

1898. Hann: „Ég er nú kominn hérna til að biðja yður að lýsa með mér og henni Stínu".

Prestsvinn: „Hlaupa nú að sækja Stínu? svo dagsins ætla ég bíða á hennar húsi."

Hans: „Já! það er satt; en ég skal segja yður, prestur góður, að hún Stína á kú."

Prestsvinn: „Stína á kú líka."

Hans: „Já, ég veit það, en sú kýr er ekki fyr en eptir miðjan vetur, en Stínu kýr er dauð núna!"

1899. Óskjunnadrengur: „Má ég segja yður, herra prófast, hvað sem liggur fremst á hjarta?"

Prófastsmaður: „Ég ætlaði ekki að segja mér fyrir hegðunarmálum; — en fyrst að ég er kominn, þá haldið þér áfram."

1900. Kennarinn: „Getið þér sagt mér, hvað er 1 og 1 margt?"

Drengurinn: „Einn!"

Kennarinn: Nei ekki flón. Hvað mikið er það, sem ég og þú erum hvor við annars hlið?"

Drengurinn: „Tvö flón!"

1901. Skriftafaðir: „Ég get ekki skrifað hérna klukka, mér er svo íkalt á fótunum".

Húsbóndinn: „Skrifið þér með fótunum? Ég hélt að þér notuðuð hendurnar til þess."

1902. Leiguliði: „Þér auglýsið, að útsjónin sé svo ljómandi falleg frá þessum herbergjum, en ég sé ekkert annað en gamla og hrörlega húsagarma."

Húseigandinn: „En getið þér nú að: Þetta fjárans er nú ekki ég, sú fallegasta sem ég hefi séð og hún situr norðan alla við gluggann hérna beint á móti."

1903. Sjómaður: „Hér sýnist eins og til kynnir, að hann Ágúst bróðursonur yðar sé dáinn."

Föðurbróðirinn: „Það er hvað ykkur varðar; nú vill hann líklega ofan á allt annað, að ég fái jarðarför hjá mér til að láta jarða sig fyrir."

1904. A.: „Segðu mér, lagsmaður?"

B.: „Hví spyrðu?

A.: „Eg vildi vita, hvort nokkuð væri gert í spítalanum síðan í gærkveldi."

B. „Eg veit."

A. „Segðu, hvað er að tala."

B. „Eg tala upp úr svefni."

1905. Pétur: „Ætlarðu ekki í kirkju í dag? Það væri réttara en að sitja á öl krúsum allan sunnudaginn."

Páll: „Nei! Eg sit kyr, það er betra að sitja á krúsunni og hugsa í kirkju, heldur en að vera í kirkju og hafa hugann alltaf á krúsunni."

1906. Ritað skriftir á bréfi var þannig (1901):

„Herra Jón Jónsson í Ameríku"

„Góðir menn, eru beðnir vinsamlega að leiðbeina þessu bréfi til viðtakanda."

1907. Sveinn Lati var Böðvars Fyrir fjósfund. Eitt vitnið var það, að það hafi séð Sveinn klappa fyrir húshorn þá nótt. En þegar Sveinn heyrir það, gellur hann við og segir: „Enginn óþokki er í þeim manni að segja þetta. Eg sem aldrei hlegg"

Jón:

1908. „Nú er hann Bjarni í Seli Stokkinn til Ameríku og hefur arfleitt sveitina að allri sinni!"

Hreppstjórinn: „Ætli það sé mikið?

Jón: „Heilsulaus kona og 5 börn".

1909. Böðvar: „Hér hafnar ekkert af þessum meðölum, sem ég hefi séð reynt annars staðar?"

Læknirinn (með fjósti): „Ætlar nú eggið að fara að kenna honum? Veistu ekki að ég hefi lært á þessum háskólum?"

Bóndinn (með hægð): „Ég hef líka átt hálf, sem sagt hvort kýr, og þó varð ekkert annað úr honum en maður".

1910. A. stóð í fjörunni og horfði á hundshræ, sem rekið hafði af sjó. Fóeir menn gengu fram hjá og segir annar þeirra: „Ætlið þið ekki að hirða hræið?" A.: „Ég var að skoða, hvort hræið væri nógu hundað fyrir mig".

1911. A.: „Hvað á hesturinn að kosta?"
B.: „120 krónur". Það gekk á fyrirhafnarmeiri að kaupa fyrir minna en 90 krónur, það segi ég þér satt".

1912. Karl og kerling voru gestir hjá Kaupmanni.
Hún: „Þetta er fjörmikill fallegur hundur; hann er alveg eins og hundurinn okkar heima, nema hvað hann er snöggklipptur, en þessi loðinn."
Hann: „Já! Alveg eins, nema okkar er hundur, en þetta er tík."
Hún: „Og svo er þessi hvítur, en okkar svartur".

1913. Kaupandinn: „Ég vil kaupa hundinn, mér líst vel á hann, en er hann hús og fylgispakur?"
Seljandinn: Fylgispakur? – Já! ég held það – afbragðs; ég hefi oft séð hann fjörnum saman, en hann hefur klórað alla aftur".

1914. Fundið að halda á veitingastað. Segir Andrés, ungur afkáralegur, kemur þangað gegn hann: „Er enginn af Einarsonunum hérna enn þá?"
Fjórmenn: „Nei! Þér eruð sá fyrsti."

1915. A: „Ég skal fullvissa yður um það, að konan mín er ekki heimsk kona, hún er prýðileg í mörgu og útilokað."

B: „Þessu get ég trúað, að minsta kosti sýndi hún það, þegar hún giftist."

1916. Virgilius segir við konuna sína, sem var að selja upp af sjóveiki: „Það var skaði, Stína, að þú skyldir ekki verða sjóveik áður en þú varðst ólétt. Barna fór nú þessi kona til einskis."

1917. Bóndinn: „Allt af hefur það orðið skömminni og prestinum okkar."

Konan: „Hvað meinarðu, Jón?"

Bóndinn: „Prestinum ámálgaði í hverjum sunnudegi í stólnum að hann byrji messu kl. 12 næsta sunnudag, ef guð vill, en það dregst altaf fram yfir kl. 1."

1918. Altafkaupmaður = Vinnumanninn spyr: „Eru nú margar af dætrunum þínum giftar?"

Stórkaupmaðurinn: „Tvær."

1919. Stjörnuspekingurinn í dansalnum (myrkur og ógiftur): „Þér eruð kvöldstjarnan hér á kvöld, frökken."

Hún: (brosandi) „Ég held að enginn hafi fundið þá stjörnu, nema eiginmaðurinn sem á hér."

Hann: „Þá ég sem stjörnuspekingur óska mér forréttinda?"

Hún: „Hvað meinið þér, hvers konar forréttindi?"

Hann: „Þau forréttindi, að ég megi gefa heimi nýfundna stjörnu nafn mitt."

1920. Anna: „Óskar er að vita hvernig þú fer með afmælið, hvað ætlarðu að gjöra þegar þú ert kominn að aldri ellinnar, og hefur ekkert til að lifa af?"

Helga: „Ég giftist!"

1921. Konan (í reiði): „Farðu til ... vítis, Brandur!"
Maðurinn (með hægð): Það er ekki víst að það taki verða við þar en hér, svo ég vori
þá einlægur til að gjöra það, ef ég vori ekki hræddur um að þú kæmir hingað á gluggann".

1922. Konan lá á sóng og barnið maðurinn ekki mjög ~~hugði~~ erfiðlega.
Bóndinn, sem sjúkur hét, gekk um gólf, og sagði loks upp úr eins manns hljóði,
þegar Kolbrúnin stóð upp: „Mikið leggur þú á sólunnar, góða kona mín, fyrir hann Jón".

1923. Hann (við matarborðið): „Rétta á Kára! Þetta er nú á síðasta skiptið í þann dag sem hér
eru á súpunni".
Hún: „Mikill ertu maður. Þegar við vorum trúlofuð, þá þótti þér hér lokka annar,
sem ég gat þér, aldrei nógu stóðir, en nú eru þeir hér ofmikið".

1924. Faðirinn: „Hefurðu heyrt að kúakonan okkar ætlar að giftast?"
Dóttirinn: „Nei! En það er gleðilegt að við komum þá við kerlingar vargsins. Hver
er sá bjáni, sem vill eiga hana?
Faðirinn: „Ég!"

1925. Frúin: „Þér hafið kysst dóttur mína og sagt henni, að þér elskið hana; hvers er
ásetningur yðar?"
Kandidatinn: „Að gjöra það aldrei oftar".

1926. Soffía litla: „Ertu ekki pipar mey, frænka mín?"
Frænkan: „Jú! En það er ljótt af krökkum að spyrja svona".
Soffía litla: Ég veit að það er ekki þér að kenna".

1927. Jón litli: Hvernig stendur á því, pabbi, að manninum verða ekki eins gamlir nú,

eins og á dögum Abrahams?"
Faðirinn: „Já var faðir og annað svo ódýrt, nú er allt orðið svo dýrt, að
foreldrar hafa ráð á að lifa svo lengi."

1928. Drengurinn: „Pabbi! Ég hvernig líta menn til þessar talandi vélar?-
Faðirinn: „Ég veit ekki ég hvernig þeir líta á þær til x anna, en sú fyrsta var
líkust til vor manns-mynd."

1929. Maria litla: „Því er verið að stoppa út á fátæku mönnum okkar, amma mín?"
Amman: „Af því að okkur þótti svo vont um hann meðan hann lifði".
Maria litla: „Já verður því stoppuð út, þegar þú deyr, því öllum þykir svo vont
um þig - Já verður gaman að sjá ömmu -, held verði ekki?"

1930. Stúlkan: „Ég bréf hér á pósthúsinu með utanáskriftinni 83 1000.-"
Póstþjónninn: „Nei! Enn hér er bréf með utanáskriftinni 83. 83. 83. 1000."
Stúlkan: „Já! það er einmitt til mín og er frá kærastanum mínum. Hann
skrifar svo vonda rithönd, að hann skrifar -ja, ja- alltaf eins og það sem hann ætlar
að segja.

1931. Frú D: „Maðurinn minn var farinn að kaupa sjónvarp áður en við skildum."
Frú E: Svo - Ja - nú skil ég."

1932. Konan: „Það er vísindalega sannað, að þeir sem giftast verða langlífari en
þeir sem aldrei giftast."
Maðurinn: „Nei! Góða mín, það er ekki rétt; þeim karlmönnum líkar lengra."

1933. Lækninn: Ég hef aldrei getið séð ekki betri heilsu. Ég ætlaði að

ekki til ad ég geri yður ynging en þér eruð."

Sjúklingurinn: „Nei! Til þess ætlast ég ekki, en mig langar til, ad þér gjörið mig
ögn eldri en ég er, en ég er hrædd um ad þér ætlið ekki ad gjöra það".

1934. Ingu-læknir: „Hefurðu heyrt hvernig fólki líkar við mig sem lækni?"
Vinurinn: „Ég talaði við marga ágæta, sem líkar mæta vel við þig."
Læknirinn: (glaður) „Hvað a menn vorn það?"
Vinurinn: „Lébmenn."

1935. Faðirinn: „Ég ásæ þér, Sonni minn, á afmælisdaginn þinn, ad þú talir hér fram, sem
þú vendir ólyglaður og hyggin maður".
Jón litli: „Ég þakka þér og ásæ þér hins sama".

1936. Kennslukonan: „Hvað a Þorska orð er orðið Koss?"
Námsmeyjarnar (allar í einu hljóði): „Samtengingar-orð!"

1937. Hún: „Er það nú víst, Axel, ad þú elskir mig?"
Hann: „Jesús María! Hví spyrðu svona? Það er ekki nema hálfur
tími síðan ég fullvissaði þig um það."
Hún: „Já, — en þið Karlmennirnir eruð svo ástsjúk, þjóðir ad hrapa skoðun
á þeim öllum

1838. Hann: „Segðu mér nú eitthvað nýtt! Er ég sá fyrsti, sem kyssir þenjð kossinn þinn?"
Hún: „Já, það getur nú vel þig á. En það er svo gaman, hvað þessir karlmennirnir eruð
líkir hver öðrum: hún þetta sama um svo margar búnar ad segja mig".

1939. Hann: Þjarstaðu vel úti með á hana móður yðar, Sóley; ég trúi af lof[illegible]

eftir frú, að hún verði lengra niðri inn."

Hún: „Sejið þér hann frá frú"

1940. Maria: „Hvað segirðu nú það að hún Elsa er trúlofuð honum Kandidat S., og þó hefur hann ekki þekt hann nema í nokkra daga".

Óló: „Mér fyrir það ekki svo undarlegt, en hefði hann þekt hana lengi, þá hefði mér þótt það ótrúlegt".

1941. Hann: „Það er undarlegt, að þú vilt ekki hafa sein asta orðið þegar við erum að fara".

~~Hún~~. Frúin: Alténd verður jafn ósamgjarnt hvenær á ég að vita hvenær þú ætlar ekki að segja neina".

1942. Einsamul á skemtisiglingu.

Hann: „Hvernig mundu þér svara ef ég bæði gæfi að sigla með mér einn lengri og við lífum bæði?"

Hún: „Ég mundi segja já, ef ég má alltaf sitja við stýrið".

1943. Bóndi: „Sælar verið þér, jómfrú góð. Nú er langt síðan við höfum séð".

Hún: (hrokafull): „Ég er ekki jómfrú, ég er frökken"

1944. Gestur inn: „Það er langt síðan ég hef séð yður jómfrú."

Hún: „Ég er nú ekki kölluð jómfrú lengur, — ég er gift kona."

Gestur inn: „Gift? Hvað segið þér? — Nú er ég hissa! Hvernig stendi á hafa dottið þetta í hug fyrir 10 árum."

1945. 1. Strákur: „Hvað viltu vera að stela túlann, óhræsið þitt, frú, sem erð föðurlaus".

2. Strákur: Hafðu þig hægan; ég á hann Skeiri föður en þú, ég á líka hann".

1946: Þingmaðurinn A.: „Hvenær ætlið þér að fara að tala, þér hafið ekkert opnað munninn ennþá?"
Þingmaðurinn B.: „Jú, það hef ég reyndar gert eins oft og þér, því ég geispa altaf á meðan þér eruð að tala."

1947: Gestirnir: „Myndin er prýðisvel máluð, en ég skil ekki hvers vegna þér hafið valið svona herfilega ljótan kvennmann til að mála eftir."
Málarinn: „Hún er <u>eiginkona</u> mín."
Gestirnir: „Ó, hvað ég er aumingjans. Hefði ég getað mín, þá gat ég séð það"

1948: Bóndinn: „Ég þakka yður, herra minn, hjartanlega fyrir læknishjálpina; ég er nú orðinn albata."
Læknirinn: „Þakkið þér ekki mér, heldur herra ofurlæknum allra."
Bóndinn: „Yður er það nú mest að þakka, en ég get varið þakklátur herranum Guðmundi."

1949. Anna: „Það var sagt hann séra M. í dag. Ég gat ekki fára blundað í kirkjunni."
Óló: „Eins fór fyrir mér. En þá mundi ég að ég hafði engan vasaklút, svo ég varð að hlæja".

1950. Gestirnir (á gluggann): „Hér sé guð!"
Vinnukonan (gegnir inni): „Það er ónýtt hér er allt fullt af maðkum gestum."

1951. Faðirinn: „Hvernig gekk þér við stúdentsprófið?"
Sonurinn: „Ég stóð mig vel í gömlu Grikkjastríðunum, í Róm verja stríðunum féll ég fyrsta áfallið og í þrátíðarstríðinu fékk ég alvey."

1952. Móðirin: „Hvernig gengur þér, Stína mín, með kærastann þinn, síðan við sáumst síðast?"
Vinnukonan: „Það er nú saga að segja frá því. Fyrst vildi enginn ganga við honum, en þegar ég vann í lotteríinu, kom hann, sem aldrei þorði að líta á mig."

1953. 1. Student: „Það er ekki hægt að segja að þú sért feiminn. Þú talar stórt og stykkið sem tíl er í fatinu."

2. Student: „Ekki þú hefðir tekið minnsta bitann, ef þú hefðir orðið á undan mér?"

1. Student: „Ja, sjálfsagt. Svo kurteis er ég."

2. Student: „Þá heimur í sama stað niður, hvort ég fæ stórra stykkið á undan hér eða á eftir þér."

1954. Maðurinn: „Þú mátt ekki vera svona heimskur, kona. Þú átt ekkert þegar þú kemur í kringað, og klæðir að vita, að allt sem hér er í húsinu, er keypt fyrir mína peninga."

Frúin: „Og ég líka!"

1955. Frú A.: „Hvernig fellur þér við nýju vinnukonuna þína? Er hún þarfleg?"

Frú B: „Já, hún er þarfleg á báðum, gólfþvotti og sápu."

1956. Ekkjan: „Síðasti maðurinn var það fyrir mig, að missa manninn minn við járnbrautarslysið, en þó fáraðist ég ekki svo mikið yfir því, af því hann hafði keypt líftryggð áður."

Konan: „Ekki held ég að það væri að harma minn hafi keypt nýja líftryggð, en til hvers er það, þótt hann dæi þegar ferðist með járnbrautinni. – Já, það hefur gengið svona fyrir mér undanfarið: Ég hefi aldrei verið minn fésæl og fín."

1957. Móðirin: „Þú mátt ekki, Maggý mín, minn að neita á nefið á manninum, sem kemur þarna og ætlar að heilsa mér."

Maggý: (Segir móðurinni, sem var neflaus, var kærasinn inn): Ég sé ekkert nef á manninum, mamma."

1958. A.: „Við ættum að fasta og athuga, en heimsstríðinum fyrirlíst vera vísa um allt."

B.: „Er fastan nú áreiðanlegt?"

A.: „Já". Það getur fullkomlega rétt fyrir á."

1959. Gestirnir: „Er það húsbóndinn hérna?"
Bóndinn: „Einn sinni var ég það."
Gestirnir: „Ráðið þér þá ekki húsum hér nú?"
Bóndinn: „Nei, nú er ég giftur."

1960. Gottskálk. „Kallaður aldrei á „hjálp" á nóttunni, þó þér liggi á, því þá kemur enginn. En hrópaðu „eldur", þá flýtir hver maður sér úr öllum áttum".

1961. Hann: „Hve marga börn á frúin?"
Hún: „Sex dætur, en engan son."
Hann: „Þá hefir þér líklega einhverntíma óskað yður að eignast son líka."
Hún: „Já, kerlingarson".

1962. Amerískur kláðasjúklingur auglýsti, að smáðisgripsi sínum væri sama á jörðu, að sá, sem einn sinni hefði reynt það, léti sér ekki koma til hugar að vegsala nú aðra".

1963. A.: „Fjörðurinn aldrei fór að sem það vildi að aðrir gjöri ekki".
B.: „Ekki þori ég aldrei kyssa konuna mína".

1964. Fógetinn: „Skelfing er að sjá þig, Pétur, þreifandi fullur dag eftir dag".
Pétur: „Ojá, herra minn. Þetta er nú eina huggun in mín, síðan ég missti konuna".
Fógetinn: „Getur nú ekki bráðum að sjá að þér og hætta?"
Pétur: „Hvaðan er ég muni það eigi. Nú er þyrsti líklegast að ég hugsi ekki fyr en í gröfinni"

1965. A.: „Hvernig stóð á því, að Þórður Johnsen sagði þér upp?"

P. S.: „Ég var búinn að hafa hemil svo mikið fyrir fjelagi og manntrosti, að hún varð svo krafa-full að hún fjöllist af góðu landa mér".

1966. Faðirinn: „Stórbaugsmaðurinn B. hefur skrifað mér og beðið sín. Hverju á ég að svara?"
Dóttirin: „Hann hefur svo eldrautt hár, að mér er ónæðulegt að gjóta á hann".
Faðirinn: „Sýnist þér rétt, dóttir mín, að hafna mörgum fríðindum skrifa fyrir þessi fáu hundruð hár sem hann á eftir?"

1967. „Afturhaldsmennirnir eru líkir klukku, sem gengur of seint; þeir verða altaf lengra og lengra á eftir tímanum. En framfara mennirnir minna er líkir öðrum fólk, sem hefur ekki við að klappa á í göngur"

1968: Ofstækismaður (athugandi á veitingahúsi): „Eru margir idiótar í þessum bæ?"
Veitingamaðurinn: „Nei! Hér eru engir idiótar, svo hérumm finist líklega nokkrir einstaklingar — líkt að vera hjá öðrum".

1969. Ákærði: „Kerlingin ljós yfir mig svo óþolandi skömmum, að gat ekki stillt mig um að berja hana".
Dómarinn: „Þú viðurkennir, að það er yfir valdið, en ekki þú, sem á að straffa".
Ákærði: „Er það þá meining dómarans, að ég eigi að draga mig með kerlingunni minni hingað í hvert skipti sem hún verður skuldug að fá löðrung?"

1970. Dómarinn: „Hefurðu verið straffaður áður?"
Ákærði: „Já!"
Dómarinn: „Fyrir hvað?"
Ákærði: „Ég sló höfðinu upp að steinvegg".
Dómarinn: „Ekki hefur þér verið hegnt fyrir það."

Ákærður: Jú, það var ekki höfuðið á mér, heldur á öðrum manni".

1971. Jón (á sáttafundi): „Ég vil ekki gjöra það til þess að hann Pétur barði mig 72 högg í einu"

Sáttamaðurinn: „Hvaða ógnar þolinmæði er það hjá þessum manni, að standa undir 72 höggum og nenna að telja þau."

1972. Pétur: „Jú Karinn á Sóleyjum sagði mér, að hún hefði sofið hjá mér í dag. Jú það var satt og ég játaði fúslega á mig."

Páll: „Ég hafði ekki minnsta ekki efni á því. Ef ég lét aldrei sjúka úr minni, þá kostaði það svo fjandi mikið að verða fullur aftur".

1973. Jón litli: „Amma mín! Hérna á hvað friðarboginn barna er fallegur".

Amman: „Ég á ekki svo sjóndapra, góði minn, að ég sé hann ekki."

Jón litli: „Komdu þá með mér, við skulum ganga að honum".

1974. Presturinn: „Sjöunda boðorðið, hvernig er það, barnið mitt?"

Barnið: „Presturinn — — á ekki að stela"

Presturinn: „Þetta er ekki T, boðorðið er svona: Þú skalt ekki stela." Tvöf.

Barnið: „Hún mamma mín sagði, að ég mætti ekki segja þú við prestinn"

1975. Maríulilla: „Pabbi, maður er kominn, sem vill finna þig."

Faðirinn: Ég get það ekki, ég á sóðanum ekki. Segðu honum að ég sé ekki heima"

Maríulilla: Ég má ekki ekki ósatt. Þú verður að segja honum það sjálfur"

1976. Skólkan: „Það er undarlegt að úrið mitt vill ekki ganga."

Hann: „Mér finst það nú eðlilegt, ég gjörði ekkert hlið saman, af ég fengi að

vera jafn nálægt hjarta yðar og áður."

1977. Stórbaugsmaðurinn: „Þér hafið á blaði yðar: já, Kallað mig eiðsvara og fráhrindandi."
Ritstjórinn: „Það er ómögulegt að ég hafi gjört það, því blaðið mitt flytur aldrei annað en nýjar fréttir."

1978. A.: „Ég frétti að þér hafið meitt yður um daginn, þegar þér runnuð úti."
B.: „Nei! Ég meiddi mig aftur meðan ég reið, heldur þegar ég datt af Calsi."

1979: Frúin: (nýgift) „Ég vil kaupa hitamæli."
Búðarsveinninn: „Á það að vera Celsius eða Reaumurs-hitamælir?"
Frúin: „Hvað er sama, úr er nokkur munur á þeim?"
Búðarsveinninn: „Vatnið sýður við 100 stig á Celsius, en við 80 stig á Reaumurs mæli."
Frúin: „Þá ætla ég að taka Reaumur, það verður ekki svo útilit eldiviðarsparnaður við hann, fyrst ekki þarf nema 80 stig til þess að vatnið sjóði."

1980. Kvinna: „Mér sýnist þú ættir ekki að fara út í kvöld, heldur vera heima hjá mér á sjálfan afmælisdaginn minn."
Maðurinn: „Ég vil offra öðru fyrir þig, elskan mín, en þetta get ég ómögulega gert fyrir þig, því spilakvöldið mitt er í kvöld, og ég þarf að borga 25 aura, ef ég kem of seint."

1981. Jón: „Ég hefi heyrt, prestur minn, að þér ætlið að flytja á þá ókunnu í vor."
Presturinn: „Já! Jens minn, það er guðs vilji."
Jens: „Já! Ég veit það, að presturinn hefði ekki gert það annars. En ég hefi heyrt að þetta land sé lakara en hér í fjörðunum hérna."
Presturinn: „Það ersatt, að lakjurnar eru meiri."
Jens: „Svo það er þá satt, en það sýnist vera markleysa, að í hverri ekru, sem guði

Jóhannst að láta prestana fleyta sig á nýtt traust, að þá skuli hann aldrei miðla
við lekjurnar en ekkert við sóknunum."

1982. Maður nokkur var saksaður um að hafa stolið hrjánið af rekka. Að lokinni
yfirheyrslu lét sýslumaðurinn hann fara með þeirri orðu, að hann framvegis gæladi
upp á sínar eigin fjárlur en ekkert annars.

1983. Prestinum (hafði fengið kross, sem hann var króaður af): „Hvernig stendur á því, að
þér hafið ekkert fengið kross eins á prófastus góðurs?"
Prófasturinn: En má ég spyrja, hvernig stendur á því, að þér hafið fengið kross?"

1984. Presturinn (var að fjörunni): „Það er hugsað eftir því fyrir því, að hingum megin hittir þú
hérdan fjarna vini, og komum þú á sálunda."
Hans svarði: „Það vantaði bara – ef ég á að fara að ötrúða við hann á grimmdarinn!"

1985. Þegar hún var 16 ára, þá sagði hún: „Hvernig lítur hann út?" 25 ára: „Hvernig
er hann?" 30 ára: „Hvað er hann?" 35 ára: „Hvar er hann?"

1986. Konan (grátandi): „Veistu að vinnukonan okkar er ólétt?"
Maðurinn: „Hún um það!"
Konan: „Mér er sagt að þú eigir barnið."
Maðurinn: „Ég um það!"
Konan: „Er ekki von mér sárri?"
Maðurinn: „Jú um það!"

1987. Hún: „Ætlarðu ekki að fara að gefast að mig fróðri?"
Hann: „Jú! Sú kona, sem vildi eiga mig, vori mig heimsk, en heimskar konur vil ég ekki eiga."

1988. Hann (dansandi): „Ef engjum sæi til ostbrau, þá skyldi ég kyrra yður, þó ér
ernð svo yndis legar".
Hún: „Á ég að leggja aptur augun?"

1989. Konan (mikið veik): „Hvað ætlarðu mér að gjöra ef ég dey?"
Maðurinn: „Það sama sem þú mundir gjöra ef ég dæi á undan þér"
Konan: „Svo? Þú hefur þó opt sagt við mig, að þú skyldir ekki gipta þig aptur,
ef ég dæi á undan þér".

1990. Sjúklingurinn: „Ég hefi svo litla trú á meðölunum yðar".
Læknirinn: „Það gerir ekkert, hundarnir hafa enga trú á dýralæknunum, en læknast þó".

1991. A Kerling: (viðmælingurinn): „Mér er nú farið að leiðast lífið og
vildi fegin að fá að deyja."
B. Kerling: Láttu ekki svona, Gunna, vistin er góð hérna,
nóg fæða að éta, víst er um það, svo þú átt ekki víst að betra
taki við.

1992. Kerling: „Hvar er Noregur hjá á landi, þín mín?
Er hann fyrir norðan?"
Karlinn: „Hvaða bjáni ertu. Hann sem er langt út í sjó."

1993. Kerlingin: „Þú segir það, Gunna mín, að Guð hafi skapað
þig, en þú átt eftir að sanna það, Kindin mín."

1994. Páll: Mannhrakið kann fór sagði, að ég væri sá mesti asni sem hefði lifað á þessari öld, finst þjer eg eigi að þola þetta bótalaust?"
Friðrik: „Já! það sýnist mjer þú eftir að gera, af því, það eru svo þá ár liðin síðan þá af ölölinni."

1995. Menn voru að metast um, hver þeirra hefði best minni.
Þá segir einn þeirra: það fyrsta sem eg man eftir mjer, er það, að foreldrar mínir voru að þrátta um það, áður en eg var skírður hvað eg ætti að heita."

1996. Auglýsing. Ekkjan: Hér með læt eg ættingja og vini vita, þá sorgarfregn, að minn elskaði sonur, Helgi, 12 ára gamall, er dáinn og farinn til föður síns á himnum, sem andaðist fyrir 13 árum."

1997. A: „það sannast á þjer máltækið að mikið vill meira".
B: „ Ekki er það nú alið. Hefðirðu nokkurntíma þegið tvíburra eins og ég."

1998. Maria: (þarin að eldast) Mér sýnist að prófessorinn vera farinn að gefa mjer hýrt auga þegar við mætumst".
Hanna: Mér finst það náttúrlegt. Hann er þvottakvenskari

1999. 1. Skipstjóri: „Eg óska þér til hamingju að vera kominn í hjónabandshöfnina"
2. Skipstjóri: Ó, ég lét nú þá hamingju vera, því þá strandaði ég í fyrsta sinni.

2000. Hálfdán: „Eg óska að elska þig svo lengi sem ég lifi og myndi á brautirnar og sorgir."

Hann: „En kæra, ég hefi engar sorgir".
Hún: „Nei, ég meina ekki mína, heldur þegar við emm gift".

2001. Móðirin: „Hvað er orðið af Kötlunni, þeim lá þarna á listinni".
Jón litli: „Ég tók hana og gaf drengnum, sem var svo ákaflega svangur".
Móðirin: „Það var fallega gert af þér, góðan mín, að kenna í brjóstinu hann. Þekktirðu drenginn?"
Jón litli: „Já, það var ég!"

2002. ~~Emma~~ litla: „Mamma! Hvað er engill?"
Móðirin: „Það er skúlka með vængjum og getur flogið".
Emma litla: „Getur hún Stína, vinnukonan okkar, flogið? Hann pabbi minn sagði við hana í dag, að hún væri engill."
Móðirin: „Jæja, barnið mitt. Stína flýgur þá héðan strax í dag."

2003. Frúin: „Mér er illa við þessar heimsóknir til þín, Emma; til þín kemur fleira fólk á dag en til mín á viku".
Vinnukonan: „Ef frúin væri eins glöð og elskuleg við gestina eins og ég, þá mundu þeir áreiðanlega koma oftar en þeir gera".

2004. A: „Þér eruð sá maður sem óheppnað hefur flestar viðlegur á ofi sínu".
B.: „Þorið þér að vera svo ósvífinn að segja þetta við mig í votta viðurvist".
A: „Eruð þér ekki margra ára kvadrikari skuggsins?"

2005. Sendibréf: „Kæra vina mín! Í dag kysti hann Albert mig í fyrsta sinn, Ó, sú hlífsemi! Mér fannst ég vera að svífa í kampavíns-polli eða gullflóð með demantsflötum væru að skúra um mig alla. Ó, ég er svo óvegjandlega hamingjusöm núna. Mér

hún ekki talar fjó ég skil „kallveg" í fríarbogamum og veri að ríða inn í hinum ríkin"

2006. Danskur maður: „Hver rokallinn, þarna stórir stór fló á þér"
Norðmaðurinn: „Kallið þið þetta fló í Danmörku? Þetta smádýri gefum við ekki
nafn í Noregi. Þú ættir að sjá flærnar þar, þær eru svartar og stórri en
fiskiflugur og svo búa þær einn og úlfar."

2007. Danskur lokinn #sýndi norskum lokni gervihnetti á Danmörku.
Norski lokninn: „Hvað þið getið fábjána? Hérna menn köllum við gáfumenn
í Noregi. Komdu bara þangað. Þar skaltu sjá fábjána, sem bera nafn með
rétt."

2008. Norðmaður: Þetta kallarðu lítið, hmmingi, nei, komdu upp í Noregsdali og
reyndu hitann þar. Þar er hitinn yfir 40 stig í skuggamum, og það er ekki
sinnum stig einu sinni hvað hann hérna, nei, þar er hvert stig hálfdan ofmeira."

2009. Kenduð maður sat í strætó og þótti rodan, vanlesin var upp af blöðum, bók,
löng og leiðinleg. Sagði hann þá svo hátt, að margir heyrðu: „Ó, fletti þér nú við séra
Björn minn, ef það kynni að vera sviðtíð skárra hinum megin".

2010. Dómarinn: „Hefur þér verið hegnt áður?"
Óli: „Já! Fyrir 10 árum var ég sektaður um 20kr. fyrir það að ég fór á bað, sem ekki var leyfilegt."
Dómarinn: „En síðan?"
Óli: „Nei! Ég hef ekki baðað mig síðan".

2011. Pétur: „Vertu ekki að beygja þér, þú ert eintrjáningur, faðir þinn ordinn gamall og fer
nú bráðum að deyja frá fjeningunum sínum".

Páll: „O-hann getur líkað leingi ennþá í Karlinn, ef haldið verður áfram með að þíspotta hetta við hann með nýnjólst og Drama, meinhollur helvíti!"

2012. Hann: „Eg elska yður þrátt fyrir það, að ekkert er til, sem ég vildi ekki gera fyrir yður".

Hún: „Þá vil ég biðja yður að gjöra eitt eina mína; hún er nú þarin að eldast, svo að fríðleikur er hvort hún að öðrum kosti gjöra mætti vinkona, en ég er mig ennþá"

2013. Þau voru á gangi í tunglsljósi og leiddust. Hún sá að hann langaði til að kyssa hana, en kom sér ekki að því. Þótti hún þá hallast að honum og segir: „Getur þú sagt mér, hvað er minnst á handinni minni og tunglinu?"

Hann: „Nei, ekki sérstaklega, þar ber svo margt á milli".

Hún: „Þú sér, að það hefur kyssa, en hendir í mér ekki".

Hann: „Viltu leyfa mér að taka í þig?"

Hún: „Já".

2014. Í bankanum.

A: „Þér getið ekki fengið þetta lán; hafið þér ekki fyrri lán eldri".

B. „Jú svo lánsamur er ég".

2015. Tengdasonurinn er að taka á móti heimamundi konu sinnar af ríkum tengdaföður, hann skoðar hvern seðil nákvæmlega, um leið og hann leggur seðilinn frá sér.

Tengdafaðirinn: „Því ertu að skoða hvern seðil svona vandlega, heldurðu að ég hafi falsað þá?"

Tengdasonurinn: „— ekki svona beinlínis. En síðan ég giftist hefi ég komist að því, að konan mín hefir falskar tennur, falst hár, fölsk brjóst, svo þjer verðið að fyrirgefa þó mjer, þó ég sé ordinn dálitið tortrygginn“.

2016. Bóndinn: „Þú ert ekki heilsaðr, fyrst þú látur höggva gat á ísinn, til að smeygja þér niður um, svo þú getir baðað þig. Finst þjer þetta bað vera þægilegt?“.

Nýfallinn: Nei! það er þvorka óþægilegt, en ég átti eftir þvjá baðmiða frá sumrinu, sem ég mátti til að nota, áður en þeir verða ónýtir, því eftir nýár kaupa þeir ekkert gildi og ómögulegt að selja þá.

2017. Skömmu eftir að prédikið var fundið upp, var djöfullinn á gangi út í skógi og mætir manni, sem var á dýraveiðum með hvikleiptu byssu; hann segir við veiðimanninn: „Hvað hefurðu sjaldséð þarna maður minn?“.

Veiðimaðurinn: „það er tóbakspontan mín“.

Djöfsi: „þú getur þá mér í nefið“.

Veiðimaðurinn: „það er velkomið“, og setur um leið byssuna upp að nefinu á djöfsa og hleypir skotunum úr báðum byssuhlaupunum upp í naðr kalls. Djöfsa varð ekki annað meint við það, en að hann fekk hnerra; að því búnu segir hann: það er annars skrambi sterk tóbakið í pontunni þinni, maður minn“.

2018. Talsimum.

Hann: „Hver hringir dil mín“?

Hún: „Frökin N. N. Hann: „Hvers óskið þér“.

Hún: „þú komst ekki í gærkveldi, þó þú værir búin að lofa því, en láttu mér ekki leggðast, að þú komir til mín í kvöld klukkan 12“.

Hann: „Hvað á ég að gjöra

Hún: „þetta vana-lega“.

Hann: „Eg skil ekkert í þessu“.

Hún: „Er ég ekki að tala við Ökumann á Álftnesingafélagsins?!“

Hann: „Nei! það er kandídat P. P.

Hún: „— fyrirgefið þér — “. (Hún hringir af).

2019. *A. „Hér er svo þröngt, að ég get hvergi lagt hattinn minn, ég held ég verði, að setja hann á höfuð mitt aftur“. —

B. „Gerðu það ekki, því það er ómögulegt að finna hér viðlíkan stað til þess“.

2020. * Fréttaritari heimsótti fanga í hegningarhúsi, og segir við hann þetta: „Hver er nú orsökin til þess, að þér voruð svo ólánsamir, að komast hingað?“.

Fanginn: „Hún dama, sem kom yður til að tala við mig, það er þorvitnin, sem veldur mestu í alt, þó manni það ekkert við. Munurinn er að eins sá, að þér komuð inn um dyrnar, en ég inn um kjallaraglugga“.

---

1) Álftnesingafélagið hafði ákveðið að ef, að, hreinsa nýdáinn hest í þessa nóttina en sínum samkvæmis hafði verið sett ákaft saman, leiklega óviljandi

2021. Kunningjinn: „Þú hefir sjálfsagt valið þér vara konu sinnar minnar.“

Kaupmaðurinn: „Já, það getur þú veitt þig á, hún er afbragð — fyrirtak, eg þori að maka mér hennar við hvern sem vera skal.“

2022. „Hvað vard þér að orði, þegar hann Pétur strauk burt með Konuna þína?“

B. „Eg sagði: Það var gott; eg náði mér þar niðri, sem þú átti konuna grátt að gjalda; hann sveik mig í hestakaupum í fyrra.“

2023. Bónda sem var sveit í Kaupstað, varð það á, að stiga á kjól hefðarfrúar, sem hún átti eftir sér. Frúin lítur við og segir: „Hefurðu ekki augu í hausnum manntíf þitt?“

Bóndinn, „í sveitinni höfum við ekki kjóa, með svona langan hala hala, svo eg varaði mig ekki á þeim.“

2024. Móðirin: „Þú eyðileggur heilsu þína, Soffía, með því, að vegna „lífstikkið“ þitt svona fast um þig.“

Dóttirin: „Það getur verið móðir mín, en þú tekur menn ekki eftir á götunni.“

2025. Dóttirin: „Þú verður að kaupa mér fallegan kjól, en þennan, sem eg er í, hann er ekki móðins lengur.“

Faðirinn: „Ekki gekk hún móðir þín öðru en hún

giftist eins vel klædd og þá ert mína «.
Döttirin: » það getur verið satt, en hún þekk ekki heldur nema bláfátækan og lélegan skósmið, en það geri jeg mig ekki ánægða með «.

2026. Döttirin: » Eg hef verið að kýta við minnstaan minn í dag, hann vill ekkert láta gefa eftir, og heldur altaf fram sinni skoðun. Hvort ættu þá að láta undan? «
Móðirin: Jú, þangað til það giftist, en hann eftir það «.

2027. Barnið (hvorkafullur): « Eg held, að þeir mínna sem maður veit, þess ánægðari er hann «.
Fröken (með hægð): » Þér. eruð líklega mjög ánægður maður «.

2028 Hálfum mánuði eftir jarðarför
Jens: » Nú er búið að grafa hann Lars þinn, Stína mín, svo við getum bráðum farið að undirbúa giftingu okkar «.
Ekkan: » Ekkert hefði mér verið kærara, Jens minn! en þeir minntist þú ekki fyr á þetta, þeir fyrir þám dögum lofaðist þig hennar Mads, sem bjó til líkkistuna «.

2029 Á ba. einum í Ólveri var gamalt og stórt naut, sem fjósamanni þótti mjög vænt um. Honum var sagt, að nú ætti að fara að farga nautinum, þeir þegar konungur kæmi, ætti að gefa honum það. Við þetta varð fjósabarninu ótrúgjarn, en sagði þó eftir langan umhugsunartíma: ja — ja — hann fær þá á fatinu, blessaður; ætli honum veiti af því, þegar hann fær að sparka í miðinni í Ólafsvöku «.

2030. A. „Mögur embáðir ordin og sumt af bókmentunum okkar".
B. „O, – eptir því sem skilvindunum fjölgar, vex mikið samkeppnin".

2031. Húsbóndinn (reiður): „Farðu til fjandans strákur, ég vil ekkert með þig hafa".
Drengurinn (hálf-skælandi): „Ég fer ekki eitt fet nema mamma mín fari með mér".

2032. Eptir mikli eptir stórfjóð.
Fyrirfeks dugleger var hann. Hann vann, þegar aðrir sváfu, og hirtinn var hann á veggalagi, því það sem aðrir misstu; var hjá honum vel geymt".

2033. Jakob gamli: „Hefurðu lært eitt þar, María, að bæjarstjórnin er farin að breyta götunöfnunum, eins og fleirum?"
María gamla: O, já, já, – og held það og meir en svo; ó nefndu það ekki; ég er nú hætt að fæklja mig á nýmóðins fyrirbrigðum. Fyrst fór ekki, Jakob, að það hefði verið ekki verið ofmikið, þó bæjarstjórnin hefði svo mikið til hlutar gamla fólksins, að hún geymdi þessar mikla, fræga og breytingar þangað til við erum komin í gröfina".

2034. Egypt Kona: „Þú ert farin að skúta mig fyrir hvert smáræði; aðrir vorn kúnarnir, þegar við vorum trúlofuð, þá sagðir þú, að þú vildir heldur vera í Víti, ef ég væri þar hjá þér, heldur en í himnaríki án mín".
Maðurinn: „Ég er nú farinn að finna það, hvernig það er að vera í fyrri stöðunni".

2035. Hún: „Ef ég væri konan þín, skyldi ég gefa þér inn eitur".
Hann: „Og ef ég væri maðurinn þinn, myndi ég hjálpa þeim eitur".

2036. Kerling var við jarðarför í nýju sóknu og spyr örvinkomu hús: „Hver er

verjan hérna í sókninni, en gráfid strax í kirkjunni, eda ekki fyren vid grafirn?"

2037. Lokurinn: „Hér hafid vatn í hujáidrunni".
Sjúklingurinn: „Vatn? — Nei! Thad er ónýtt; vatn smakka ég ad vísu, en mér thykir líklegra, ad thad yrdi ef til vill vert vid brennivín."

2038. Bon: „Gefdu thad herra, ad nýfaddi sonurinn minn verdi mér til sóma og gledi, sem eptirkomandi fyrir mér eins og fódrid minnum, sem hefdi tekid sorg og skömmum af sínum synum".

2039. Bóndinn: „Ég kem til thess ad bidja prestinn vitja, ad hún Maria mín og hann Kristinn drukkni í pyttinum í gardhvörfi. En ég nádi henni thó á thurt land".
Presturinn: „Herrann sé lof, ad thú nádir henni ur allri hættu, en hvernig fórstu ad thví med Kristinn?"
Bóndinn: „Nú, thad var Kristinn sem ég nádi, en Maria drukknadi í pyttinum".

2040. A.: „thad er madur, sem Kristur á halda vidur prestinum ordinar, hann talade svo fjótt og klumsulega á stólnum í dag um kvöld, ad thad var eins og hann vori thar fullur og uppi alinn".
B.: „thad eina sem eptir vill thykja, ad hann sé thar uppalinn; en thad var audheyrt ad hann var dável klumsugefinn thar nedra".

2041. Fridrik (sem á ad troda orgelid): „Hvad eigum vid ad spila í dag, herra minn?"
Orgelleikarinn: „thér meinid líklega hvad ég ætla ad spila í dag".
Fridrik svarar ekki, en mundar á ad byrja, svo orgelleikarinum fer ad stydja á nótunum, en ekkert hljód kemur, ad hann thá upp reidur og segir: „Hvernig stendur á thví madur, ad thér troduid ekki orgelid?"

Fridrik: „Ó, hver skollinn, ég hef misskilið ydur, nær heyrdist ádan að hér ætludud að spila einn á orgelid í dag."

2042. Hershöfdinginn: Ég hefi fengid bréf í dag frá Carnegie módur sinni, um það, að sú hafi ekkert borgad í heilt ár med Carnine ykkar".

Jens: „Já, þetta er satt."

Hersh.: „Ég vend þá ad draga þetta af Kaupinu sínu".

Jens: „Já hef ég ekkert getid til ad lifa af og ádur".

Hersh.: „Hvernig á þá ad fara med þetta?"

Jens: „Mitt ekki hef ég það svo, ad herra hershöfdinginn skrifadi heim, og segdi ad ég hefdi mist höfudid á strídinu. Stúlka klípur ad gefa skilid það, en höfudlaus get ég ekkert borgad."

2043. Háseti: „Ætli ég fengi lífsábyrgdarfé mitt, 4000 kr. ef ég fleygdi mér hér út og drukknadi?"

Skipstjórinn: „Nei."

Háseti: „Þá, – ég held mér standi þá samt; ég er japanskur daudur og lifandi fyrir fjelagsmönnum skitnum 4000 krónum".

2044. Jón: „Frú hefur kallad mig heimskan hund; ég stefni fyrir það".

Gördur: „O- vid ætlum ekki ad það væri glæpur; ég skal borga fyrir 5 krónur."

Jón: „Nei! Ég sættist ekki upp á það. Fyrir minna en 10 kr. læt ég ekki nokkurn mann kalla mig heimskan hund".

Gördur: „Þá, hérna eru þá 10 kr., fyrst þú ert svona dýrseldur".

2045. A: „Hvernig stódu fyrir prestinum sídasta sinn?"

B.: O- það var ekki von á betra úr Fálkafirdinum heim".

2046. A. „Er það satt að Bankinn sé kominn í peninga kreppu?"
B. „Nei, það er bara Skó kreppa" (Bankastj. Emil Schou)

2047. A. Þú þekkt dugleya viðskiptavini í öll í bænum (öllu lagi).
B. Ójá. – Það er ójafnan góð leiðing undir þeim Goðu bóstum.

2048. Ingimundur Króksson var eitt sinn sem oftar fleiri saman fyrir höfuð og „settur inn" (í „Svartholið"). Bæjarfógetinn bjó að honum axlafulla brennivíns flöskur og gegndi hann meðan Ingimundur sat inni. Þegar honum var sleppt úr varðhaldinu fékk bæjarfógetinn honum flöskurnar aftur. Ingimundur tekur við henni, bregður henni á skýndi fyrir birtuna, kreistir höfuðið og þegir í meðanundirnar við bæjarfógetann: „Ójá, auminginn! – Fleiri eru nú brjóstvitin en Ingimundur".

2049. Jón smali: „Allt af skinnur vatn í munninn á mér þegar ég heyri leikið á Bjarna-borinn: „Alt það sem vér þörfnumst til lífsins, skjóls og soðningar verum sálinni."
Húsmóðirin: „Hvernig, Jón minn?"
Jón smali: „Mér detur þá ofmikið í hug blessað kaffið og brennivínið".

2050. Misliga sumarið 1882 mátti P. Magnúsi gamla kringjara í Reykjavík og minnast þeir strax á veðrið og mannalátin á þeim.
Kringjarinn: Ójá. Gott fyrir kyrkjugarðinn, þau deyja.
Hvítkunnudagsnóttina síðar hittast þeir aftur og segir þá P. við Magnús:
„Já, já, nú ertu þó farinn að þekkjurnar skuli síðan en kyrkjugarðinn, mörg lík grafin á dag sumra daganna"

Kringjarinn: "Ó, já! Það er mér skárra móti dálítill réttingur minn og gott af því góða taldist."

2051. Ferðamaður sem að garði bar í miðri ágústmánuði 1882 og bað um mannaða mjólkurmáltíð, mörg lítr jarðarberja sama dagana. Eigin garðyrkjumaðurinn (sr. Þorvaldur á Akranesi) þá fram á og segir: "Það fara að verða forgyltar lúkurnar á honum séra Hallgrími. Ég hef haft að hann hafi moldað í 3 skrokka einn daginn; en sá mestur af jarðarberjum, sem maðurinn fór; ætli það sé minnur en hérna: Hér er aldrei ofaukið grjóti. Jú, einn kreppu-kerling hrökk upp af, — en náttúrlega fékk hún engan fyrir það".

2052. Póstmeistarinn (á pósthúsinu): "Ég kem með bréfið yðar, utan á það stendur: Jón frá Hansen í Hellnaþorpi, en nú er ég hérna að leita þar um allan bæinn og þar er enginn Hansen, sem er Jón frá".

2053. Dyrabjöllumaðurinn: "Skammarlega er allt dýrt og upprekstrað hérna í þessum bannsettum kjallara. Það er satt að segja að láta hann G. sunda sig sí-sona. En það dugar ekki að fárast um það, nauðugir þrátt kjós: Ég má til að fá mér hressingu". Og svo keypti hann bjór og brennivín fór gangandi til hans aftur út og.

2054. Bindindismaðurinn: "Veistu ekki, góði maður, að vínið styttir líf manns?"
Olíufurstinn: Já, það er satt, það hef ég sjálfur reynt. Ég var nýlega einn sunnudag í England, en þar fást engin ölföng í sunnudögum. Það var sá lengsti sunnudagur, sem ég hef lifað, hann var lengri en allir hinir dagarnir vikunnar samanlagðir, stóð á fætur nýr og blessuðu brennivínið. Já, það er hverju orði sannara, að brennivínið styttir manns lífið".

2055. Björn Emilsson var eins. ágjarn vid fé sitt, gáfumaður og góður smiður, en var stundum utan við sig, sem sagt er um Ballad, eins og sumir kortsónumenn. Sem dæmi þess er sagt, að þegar hann á landmælingaferðum sínum heim að Ós nokkrum, kom hundur á móti honum, með ofsa grimd og gelti, segir þá B.S.: „Mér lýst nú að þér þegið – já – ekki illa að ég nú að þéra yður!"

2056. Árið 1890 var hús Landsbankans byggt; þá var fátækt mikil á Álptanesi, svo að sýslan varð að taka landsjóðslán handa hreppnum. Þegar búið var að reisa húsið, gengu þeir Pétur og Páll fram hjá því, en bágt hafði verið með lán í bankanum sama daginn. Pétur segir þá: „Þetta lítur nú fyrir að verða dálagleg hús!" Páll: „Ója! en til hvers er það, að byggja svona hús, þegar bankinn er peningalaus, það er líkt og við ágústmessuna forðum að kaupa ostrur peningslaus".

2057. Tveir bændur komu austan yfir heiði til Reykjavíkur prestastefnunnar í fyrstu viku 1909. Einn og fleiri um þann dag. Þótti þeim gaman að hlusta á fyrirlestur, og gengu til kirkjuhússins, en þegar þeir koma að dyrunum, líta annar þeirra upp fyrir sig og segir: „Hvað er þetta? Gott kvikindi er hafið af kirkjuhúsinu". „Þeir hafa líklega flogið hingað", segir hinn og svo var ekki meira um það talað. En þegar þeir höfðu setið um stund á áheyrendapallinum og hlýtt á suðurlandsfyrirlestur, þá segir annar þeirra: „Nú veit ég hvað orðið hefur af prestinum, hann hefur dáið um".

2058. Á Alþingi 1909 kom fram frumvarp þess efnis, að stofnuð, embætti og sýslur, sem áður höfðu verið kenndar við land, t.d. landsfógeti, landlæknir, o. svo frv. skyldu afturleiðis kenndar við ríki og fjöð, líklega til þess að

landsmönnum vori það ólíð minnisvarst að Ísland vori ríki.
Blaði einn þótti þetta fjarðráð og vildi, til þess að kristnigin yrði full-
komnari, halda áfram í sömu átt. og setti þá Ísland að heita Íseríki, lands
vodi ríkisvodi, landsmenn ríkismenn (hvers sem fötskir sem vori), landmanna
ríkismanna, landmannakreppur ríkismannakreppur, fóstuland, fósturíki,
fóðurland fóðurríki, móðurland móðurríki, landaura ríkis-aurar, landamerki
ríkismerki, landshjálfti ríkishjálfti, landráð ríkisráð eða fjarðráð, Landa-
kot ríkis-kot, landskuld ríkisskuld (af ríkis-koti), undir landi undir ríki og
Austurland Austurríki.

2059. Maður norskur, sem Oddur hét, varð ástfanginn af ungri stúlku, en þeim
sér aldrei að fyr, að giftast henni; í vandræðunum fór hann það ráð, að skrifa
henni bónarbréf í ljóðum. En það fórst heldur óhönduglega úr hendi og endaði
með því að binda nafn sitt — Oddur — í þessari vísu:

Sínna þrotinn óðurinn er, / ekki get ég meira;
nafnsins ota þýðingsfer / þrávalt þorta í hvað sem er.

2060: Jón Sturlaugsson Kaupmaður átti heima í Reykjavík, en flutti norður
til Eyjafjarðar (haustið 1905?). Hafði vor, eftir að hann flutti, sent
hann norður menn til Reykjavíkur, til þess að sækja hans gamla
og hrörlega fiskiskip, sem hann skildi eftir um haustið. Þegar þeir gömlu
Þóru frétti erindi mannanna, þá segir hann: „Ætla þeir að fara suður
eða fljúga norður aftur? Sjóveg komast þeir ekki með skrifið."

2061. „Það hefði verið hjóta lotin í dag með láðbeiðni", sagði G. Z. eitt sinn. „Sá
fyrsti það mig um, mátti ég hann heimilum, og það lét ég vera. Annar
bað mig að lána sér peninga til að borga með vöxtu í bankann, og eins

Kom sá fúsk; og bad mig um 50 kr. lán, til þess að hann gæti gjört verað

2062. Árið 1907 var keyptur hafnsögubátur frá Noregi, er Smith hét, til þess að skoða hafnarstöði við Reykjavík. Hann var opt á gangi kringum höfnina til þess að skoða ýmislegt sem snerti það mál. Eitt sinn mætir G. Z hann og segir: „Ég sá þann veiðir við dráttarbraut (Slipsen), hvernig líst þeim á hana?"
Smith: „Á gætlega".
G. Z.: „Já! Þér hafið séð hvernig hún dregur skipin upp, en þér hafið ekki séð hvernig hún dregur aftan upp, viðskiptamanninn sína"

2063. Margt broslegt er haft eptir gamla Coghill þegar hann var á hrossakaupum hér á landi, en margt af því er gróft og blótsamt, sem hann fóó meinta ekkert illt með. Einu sinni er þetta sagt:
Coghill keypti eitt sinn hest af presti, sem honum þótti hafa prettað sig og ekki sagt sér frá göllum hestsins, en hann gleymdi strax hvað presturinn hét, svo hann kallaði hann eftir „séra andskoti".

2064. Björn í Kendur og Kátur í veislu saman sinn): „Bjarni Bér nú, presturinn góður, dugleg, þang að til Bér springið; Bér megið vera viss um það að ég get vel mist yður þess."

2065. Nýlega stóð í útlendu blaði, líklega frammi um gjang en samleiki, að skip hafi verið sent frá Evrópu til vesturstrandar Afríku með 14 tróðlóð, 400 smálestir fúðurs og 1000 tunnur af brennivíni og romm.

2066. Húsfreyjan: Hvað má ég bjóða yður, séra Pétur? Brennivínsstaup, kaffi eða toddý?
Pétur: „Ég held að best væri að fá staupið fyrst, svo get ég lundað við kaffinu, meðan

þú hittar vatnið í Soddyjið."

2067. Móðurbróðirinn: „Hvernig fellt þér að vera í miðdegisveislunni í gær?"

Stúdentinn: „Það hefði allt verið ágætt, ef maturinn hefði verið eins vel gerður og húsbóndinn, vínlaunin eins góð og húsfreyjan og vínið eins gómsætt og dóttirin."

2068. Hún (við veitingaborðið): „Hafið þér nokkurntíma matazt með manætum, meðan þér voruð í Afríku?"

Lækninn: „Hvort ég hef – jú, ég held nokkrum sinnum. – Ég hef auk heldur staðið í einum, sem einn af réttunum á matseðlinum hefði."

2069. Betlarinn: „Vilt herrann miskunna sorgmæddum manni?"

Kaupmaðurinn: „Hvers þér ekki minnkun að því, svo sterkur og kraftalegur sem þú ert, að standa hér og betla?"

Betlarinn: „Þér, sem eruð svo hyggnir kaupmaður, munduð ekki álíta það hyggilegt ef ég færi að lána hjá okurkörlunum og borga þeim 30% vaxtanna til þess að kaupa verkfæri til að vinna með."

2070. Betlarinn hálfsyfjulega réttir fram hattinn sinn.

Frúin: „Ég sé engan hér daglega og betlar, því vinnurðu ekki maður?"

Betlarinn: „Ég hefi ekki efni á því, frú, því borga ég vinnu, því þyrfti mig svo mikið, að ég drægi meira af björ en daglaunin mín hrökkva til!"

2071. Betlarinn hefði mist annan fótinn og gekk við hækju, hann hringir og húsfreyja kemur til dyra.

Hann: „Blessuð frú! Ég hefi mist annan fótinn".

Hún: „Ég hefi ekki fundið hann!" Svo skellir hún hurðinni í lás.

2072. Móðirin: „Eg ætla að kaupa tvo farseðla með járnbrautinni, annan fyrir Carm, en hinn fyrir fullorðinn".

Ásgeir Tómasarson: „Á Carm-farseðillinn að vera fyrir langa drenginn hann arna? Hann er í sínum bíxum. Það er ekki að tala um að hann geti fengið Carm-farseðil fyrir hálft verð".

Móðirin: „Það er líklega ekki bíxunum, sem á skorta fargjaldið, eg svo vel. Þá átti eg að fá farseðil fyrir hálft verð".

Þórdís Anna (sem stendur hjá við gellurnar við ofnsæti): Eg á farseðil fyrir ekkert neitt."

2073. Móðirin (spyr Pál litla heim eftir fyrsta deginn í skólanum): „Hvernig fékk þér nú, Palli minn, við kennarann í dag?"

Páll: Eg held að eg hafi ekki mikið af honum, hann virti ekkert á var alt af að spyrja mig".

2074. Lára litla lá í misling unnum; vinstúlkur hennar mátti ekki koma til hennar. Þegar móðir hennar lét hana lesa Kvöldbænirnar sína, kom það fyrir að englarnir skyldu vera hjá henni og gota hennar, þá stanzar hún í bæninni og segir: „Nei! mamma mín, englarnir mega ekki vera hjá mér fyrr þá veikin er þeir."

2075. Lóa litla kom klappandi til stallsystur sinnar og sagði: „Ó-Kondu, Ásta, með mér, eg ætla að sýna þér eitthvað. Hún Jómfrú Anna hjá okkur fæddi í nótt svo ljómandi fallegt jóm-lítið barn".

2076. Konan: Skelfing er að vita, að þú skulir drekka svona mikið, þú ert fullur alla daga".

Hann: „Ó, eg er svoddan maður maður, eg er að reyna að drekkja sorgum mínum"

Konan: Finst þér þá að þér hafi happnast að drekkja þeim?

Hann: Onei, þeir mikið, þeir töku upp á þeim skolla, að þeir lærðu að synda".

2077. Elskjan: (Þegar hún hafði talað að prestinum fyrir tíðlesturinn, eins og venja er til, spyr hún): „Hvaða kvennmaður var það, sem þér minntuð á í viðtalinu, að hún sæti syrgjandi og hennar hefði þótt svo óvenjulega vænt um?"

Presturinn (miðrandi): „Auðvitað vorum það þér, sem ég átti við með því"

Elskjan: „Ég - ég - já það er nú svo -, þér vorum annars svo ókunnugur hennar og vinum hans"

2078. Presturinn: „Ég skil það vel, kæra frú, að sorg yðar sé mikil, þar sem þér hafið misst yðar kæra mann, eftir stutta sambúð, en látið þér ekki hug-fallast; þér vitið best sjálfar, til hvers þér eigið að unna yður, hann einn getur huggað yður."

Elskjan: „Já, ég veit það, hann hefur minnst á það við mig, en hann er eins og eðlilegt er, hikandi að ráðast í það, að gyðjast strax með fimm börnum".

2079. Hún (eftir brúðkaupið): „Segðu mér, góði minn, hvað haldið þið að hafi verið á-ágæt-ast í brúðkaupinu okkar?!"

Hann: „Prestinum viðvíkjandi, þá var sá einn sem hafði talið sig eiga útgjöld, og svo átti hann ekkert á hættu hvernig sem fer".

Hún: „Presturinn? - Já, - svo, og hélt að þú mundir nefna sjálfan þig".

2080. Hann: „Fyrst vildi ég ekki gefast upp, langaði mig til að éta kökurnar mínar af einskærri elsku, en fyrir að reyna skapraunir hennar, þá fór ég hugsa um að drepa, og nú ætlaði ég ekki að ég framkvæmdi strax það sem mér datt fyrst í hug".

2081. Hún (eftir hjónaskilnaðinn): „Við skulum strax vera óvinir þó við skiljum. Svo getur farið, að ég vilji giftast mig aftur, og þá vona ég að þú, Adolf minn, gleymir mér góð með mali."

2082. „Allan gamni fylgir nokkurn alvara," sagði stúlkan hógvær hún lítt létt sóttina.

2083. Fríni: „Hver var þetti langi skoðingur, Stína, sem var að tala við þig í gangunum í gærkveldi?"

Stína: „Ékkó er nú hegra hvernig Fríni talar. Hafið þér aldrei á ykkj ydar eldra að?"

2084. Tómas: „Hvernig líður honum Friðrik, kunningja okkar?"

Pétur: „É, mintu ekki á ham!"

Tómas: „Er ham dáinn?"

Pétur: „Nei! Miklu verra."

Tómas: „Hvað er þetta, er ham Kristín í Eltrunarhúsið?"

Pétur: „Nei! Langt um verra, ham drakk burt með Kristna mína."

2085. Fríni: „Hann frændi minn var ekki lengi að eyða arfinum sínum; ég skil ekkert í því hvað hann gat verið fljótur að brjóta allt það gull."

Maðurinn: „O-það hefur bráðnað í elli árlarinnar; hann hefur allt af verið að krukkast nýrri og nýrri fegurð, en þá er gullinu hættast við að bráðna".

2086. Hann: „Ég er nú búinn að biðja ydar þrisvar, og vona nú að þér séuð ekki svo hjarta-lausar að neita mér í fjórða sinn"

Hún: „Jú, það verð ég að gera, ég er hjartalaus og engum gefur það sem hann á ekki til".

2087. Hann: „Ég segi þér það í hreinskilni, að það vonbrigði annir þínir, en ekki þú, sem ég giftist"

Hún: „Ja, það var þó ástæða, en ég skil ekkert í mér, að ég skyldi hafa þér, ég hafði enga ástæðu, hjá þér var engum skyndum klukkur til að gang ast fyrir, hvorki peningar, vit né hófsleikar".

2088. Kaupmadurinn: „Verdid á bómullinni er daglega ad hækka núna."
Fríinn: „Hvad skyldi koma til þess, ætli þeir séu komnir í bómullar klædnadinn?"

2089. Herdildarstjórinn: „Þid verdid ad fara gætilega med þessar ný-uppfundnu byssur, þvíad annars getaþær dregid yfirleitt og enda gert meiri skada."

2090. Pétur hermadur (í ørvæntingu): „Hjálp! Hún lætur mig"
Andrés hermadur: „Veiztu ekki sonna háttu; meira serdid hann fordiska, þeir skuldu af honum hausinn, og þó kvartadi hann ekkert".

2091. Húsbóndinn sendi dreng á pósthúsid med reyktsvíns-kút, sem átti ad sendast, en hann gleymdi ad senda nokkra peninga í tundargjald. Hann þóttist drengurinn vera lengi í ferdalaginu, fór ad leita ad honum og fann hann sitjandi á stéini. Hann segir vid hann: „Þú skalt þá hérna og ert ad éta kjötid, sem ég sendi þig med"
Drengurinn: „Þeir vildu ekki taka kjötid á pósthúsinu og sögdu ad tundargjaldid væri ógreitt, ég sá þvíekki annad rád en ad éta af kjötinu, þangadtil ad þad væri ekki þyngra en svo, ad tundargjaldid hrykki."

2092. Maria skrifar í bréfi til kærasta síns: „Þú getur ekki ímyndad þér hve mikid ég þrái ad þú finnir mig. Ímyndirþú ekki ad taka hangir þá nær á veggnum, og hvert sinn, sem ég lít á hana, þá óska ég, ad þú hangir þar sjálfur"

2093. Madur nokkur lét grafa á legstein konu sinnar: „Þar get ekki kallad þig til lífsins aptur, hefir vegna grat ég."

2094. Annar ekkill gjörði þessa grafskrift eptir konu sína:
" Harmþrungin drunga í brjósti ber,

Lærdu Kenan minn fló frá mér,
en það huggar hjarta hans
að hún er til hjá Gamaliels."

2095. Kenan (í barnalegum): „Eg dey nú líklega hjá minn, en langar til að vera hvort
hjá hugsar til að gjöra henni Hönn, hvar ég er dauð."
Jón: „Eg get ekki svarað fyrir nína. En ef hún deyr Anna mín, þá er nógur
tími til að tala um það seinna."

2096. Árni skólapiltur: „Jón drapstu ekki flóna, Jón, fyrst hún náði henni?"
Jón skólapiltur: „Eg náði varla meinlausri til hennar, því ég mun hafa
fengið hana hjá henni Hönn, Kristínu minni".

2097. Jón var á vandræðum, hann langaði til að biðja Maríu vinnukonu á sama
tíma, en kom sér ekki að því. Loksins fór hann það ráð, að ná Kötlu Maríu
og fá að skjóta honum og tala við hann, þar á meðal sagði Jón: „Má ég
eiga hana Maríu þína, Kísa mín?"
María var norðlöð og gall nú við: „Segðu mjá, Kísa mín." Jón
skildi, og svo var hún farin.

2098. Séra Jóhann var norskur ofurlítið [illegible] heima hríbað
prestur. Fyrir norðanan árnn kom hann til Reykjavíkur um hríðar.
Hann vildi fá að prédika í dómkirkjunni og fékk það. En þá var S. Þ.
meðhjálpari. Þegar hann var að klæða prest í hempuna, spyr hann:
„Hvað lengi hefir þú verið meðhjálpari?" — „15 ár." „Það er langur
tími, þú hefir þá á bibliuna" — Það getur prestur inn verið viss um, annars
hefði ég ekki verið svona lengi í þessari stöðu." — „Eg meina bókstaflega."

H. Þ. (í klefanum sínum): „Já, það getið þér, herra prestur, sannarlega satt yðar á". — „Þér eruð samur trúmaður. Má ég heima eiga yðar?" — „Já, það verði mér bæði gleði og ánægja og virðing".

Þegar presturinn heimsækir H. Þ. daginn eftir, situr hann við borð með biblíuna fyrir framan sig. Þegar presturinn hefur heilsað, segir hann: „Ég sé að þér eruð að lesa í biblíunni, og þess vegna hafið þér ekki haft þegar ég bardi að dyrum í fyrra skiptið". — „Já, ég var svo sokkinn niður í lesturinn, það líður engum dagur svo, að ég líti ekki í þessa bók". Svo fóru þeir að tala um trúmál, og voru sammála í öllu, meðal annars sagði presturinn: „Trúið þér sögunni um Jónas í hvíldi hvalfiskinum; það eru margir sem efa þá sögu og segja að hún muni ekki vera sönn". — „Já, það getið þér, herra prestur, verið viss um. Guði almáttugum er ekkert ómöguleigt". Þá vitnaði presturinn og sagði: „Lofið mér að taka í hendina á yður, ég hafi ekki fundið meiri trúmann en yður". Upp frá því varð presturinn mikill vinur H. Þ.

Nokkrum dögum síðar fylgdi H. Þ. vini sínum til skips, og sagði presturinn honum þá að skilnaði, að svo væri mikið trúleysið og andvaraleysið í Reykjavík, að hann gæti búist við að sjá ekki nema örfáa kristinna manna grafarinnar, en hann væri viss um að sjá aftur vini sinn og trúmanninn H. Þ. því hann væri samtrúaður maður. Afk.s. H. Þ. er Kr. Ó. Þorgrímsson, sem sagði þessa sögu (að vísu dálítið öðruvísi) til þess að sýna hve vel hann hefði leikið á Stór-Jóhann, því það vissu allir, sem þekktu Kr. Ó. Þ., að hann var ekki, ávalt það sem hann þóttist vera.

2099. Sigurður gamli Jónsson á Byggðarenda í Reykjavík þótti vera all-grobbinn, þegar hann var kenndur. Skyldur var hann að góðmenni hið mesta, en bráðvitur maður í meira lagi, og þótt ávalt fátækur. Hann átti lítið hús og 150 □ faðma lóð, sem hann hafði fengið gefins. Eitt sinn sá Kalli á Byggðarenda og sagði einhverntíma um hann: „Ég held mér verði ekki vandræði með að borga þetta litla hús, ég, sem á alla Byggðarendatorfuna". Í öðru sinni var hann staddur í verzlunarbúð, að

Kaupa eitthvad og misti krónu-peninginn á gólfid; madur, sem hjá honum stód, bjó vid og ætladi ad taka peninginn upp, en já segir Sigurdur: „O- látte hann liggja, lagsmadur, pad er nóg til af pessum á Byggdarenda. Sigurdur fór-ad sídt yfirfjós vid nágranna sinn, hvar mikill vidir rotturgangarinn hjá sér, pad ekki allt steini léttara. Nágranni hans fundar sig á pessu og segist ekki vanda var vid rottur hjá sér. „Pad er soo náttúrlegt", segir Sigurdur, „pví ert soo blófátækur, annarigjinn, ad pær hafa ekkert ad éta hjá pér og drepast úr hungri; en hvernig ad Byggdarenda, par hafa rotturnar nóg í skjallaranum ad velja úr: kríogrjónin, hveiti-sekkina og hvítabjarnar-kattarins, enda ern pær sjaldsédar á Byggdarenda."

Einhverntíma minntist Sigurdur á skjallaran sinn medfram munadinn, ad nú vori hann ordinn soo fullur af kuggja ára matvælaforda, ad kyhlitinn kom-ist ekki í skúrargatid.

Einn sinni keypti Sigurdur smáfisk af botnvörpu-skipi og medan hann var ad sækja peninginn sagdi hann: „Ekki hefdi ég trúad pví á gamla árum, medan ég fiskadi á ejálfum, ad Byggdarenda-andarnir endadi í soltnum smá-fiskunum".

100. Páll var gáfumadur í sveit og hafdi lúmsk mörg ár med konu sinni í gódu samlyndi. En á efri árum vildi hennar pad til, ad hann eignadist barn med stúlku í nærsveit. Konu hans mislíkadi petta mjög og heimtadi skilnad. Sóknarpresturinn fór pá ad tala milli hjónanna, og reyndi ad sætta pau, en pad gekk ekki greidlega. Loks gekk konan pad eptir, ad hún skyldi fyrirgefa bónda sínum, ef hann bædi hana fyrirgefningar. Segir Páll pegar pessi skilyrdi, lét hann ekki bída eptir svari, og sagdi strax: „Fyrirgefningar — ad ég fari ad bidja hana Gudrúnu fyrirgefningar, nei! — Ónei! og aptur nei! Pad geri ég aldrei. Eger nú búinn ad eiga illdeilur med henni Gudrúnu, soo hún hefur ekkert upp á mig ad klaga."

2101 ~~Hér~~ Á fyrri öldinni var fyrir norðan Eyund við Kaupmannahöfn á Dannmörku og er það til sögu færandi. Frá því er sagt, að eitt sinn hafi biskups farið frá Íslandi til Dannmerkur og var í þeirri ferð á stóru gestaboði hjá Kaupmanni. Eftir máltíðina gaf drottningin sig á tal við biskup og spurði hann fréttir frá Íslandi. Meðal annars spyr hún biskup, hve margar kindur hann eigi — en kindur á fyrir er börn á íslensku (biskupinn kunni ekki fyrir þau). Biskup segist eiga 300 kindur og sumir eigi þó enn þá fleiri kindur. Drottningu hryllir hann eiga kindur og blóðkar fyrir barnafólki, svo hún spyr, hvað menn geti gert við þennan ógnar fjölda. Biskup svarar þá og segir: „Við skerum þær og étum".

Nú blóðkaði drottningu, svo, að hún bað guð að varðveita sig, og sagði, að skelfing væri að heyra þetta, svo hún fyrði sér í burt, og vildi ekki heyra meira af slíkum fréttum frá Íslandi.

2102. A.: „Ég sá þig við jarðarförina í gær. Það var fallega gert af þér að fylgja óvini þínum til grafar."

B.: „Ója — reyndar var það nú eigi af kristilegu verki, ég vildi vera viss um, að hann væri að hola honum niður í jörðina".

2103. „Pétur fer aftur", sagði Kerlingin, þegar hún leit í spegilinn. „Nú sjá'ð ekki annað en spegilgler, það var ódrengilegt að líta í gömlu speglana þegar ég var ung".

2104. Húsmóðirin (á hjúskildagjum): „Hvað ertu að gráta, manga mín, þegar þér seema leiðinlegt að fara frá mér?"

Margrét: „Nei, ég græt ekki þetta vegna, en ég kenni svo í brjósti um hana Emmu, sem hennar hingað í minn stað".

2105. Í Bárðardal tók ábóti til fólanna og flýði þegar til afdalanna;

Fyrir það fékk hann aukalí hjá félögum sínum. En hann varð ekki ofhlaus, og sagði: „Það er betra að vera tveggja á 10 mínútur en liggja á steinbarnum alla sína ofi".

2106. Fiskimannsmaðurinn (mætir dreng, sem reykir vindil): „Þú reykir svona ungur, langar þig til að fara til Víkis?"

Drengurinn: „Ég skal verða hér samferða, ef þú lofar mig víst, hvenær þú leggur af stað".

2107. Túrbodinn (við dreng, sem var á förum út á skip til Ameríku): „Hefurðu nú drengur minn, talið guð mað hér til ferðarinnar?"

Drengurinn: „Nei! Ég fer á þriðja farrými".

2108. Fyllirútarinn A.: „Er ekki eitthvert ykkar allt fylliríið á góðu?"

Fyllirútarinn B.: „Ég minnir ekki á það, hvað ég er búinn og hann fyrir löngu; ég er samferða um, að öfund bölvi mig á herðarnar, þá kemur ótór gusa af reyki frá mér".

2109. Prestarinn: „Heiðra þú minn, fullur varstu í dag og fullur varstu í gær, þú ert nú orðinn gamall maður og ættir að hafa náð þitt öðru en þú veikist og deyr".

Þú: „Ég hefi nú drukkið alla æfina, presturinn góður, svo það er nú orðið seint að ég fari að reyna að hætta því héðan af".

Prestarinn: „Nei, Nei, það er aldrei of seint, — aldrei of seint

Þú: „Nú, fyrst það er svona — aldrei of seint — þá held ég

að eg megi halda áfram því sama dálitinn tíma enn þá".

2110. Andrés (hreppir á brennivínsflöskum, fullur): "Á eg nú að fá mér einn sopa enn þá? Maginn segir já, en höfuðið nei. Höfuðið er vitrara en maginn. Sá segir sem vitið hefir ~~en~~ meira. Eg ætla að fá mér einn ómældan enn.

2111. Rósa litla (5-ára): "Varstu nokkuð farinn að hugsa um það, mamma mín, þegar þú varst á *mínum aldri*, hvern þú ættaðir að þá fyrir mann?"
Móðirin: "Nei, góða mín en ert þú nokkuð farinn að hugsa um það?"
Rósa litla: "Já, eg hugsa mikið um það".
Móðirin: "Og hvern helgardag fær þá að fá?"
Rósa litla: "Hann Sigurð á Svæði".

2112. Jónína litla var reidd yfir á ofan á reiðing milli fylgsja. Þegar komið var út í ána, kallar Tómas, sem teymdi hestinn til drengsins og segir: "Biddu nú guð fyrir þér, drengur minn".
Jónína litla: "Nei, þess þarf ekki, eg held mér í klakkinn".

2113. María litla: Þegar þig er orðin stór, þá ætla þig að vera sparsamari en þú, mamma mín. Þig ætla aldrei að gifta mig og enga strákn að taka, til að passa börnin mín, eg ætla að passa þau sjálf".

2114. Móðirin: „Hvernig líður kerunni þinum í dag?“
Óli: „Hans hönd og hjarta er nú hætt að slá“.
Móðirin: „Er hann dáinn?“
Óli: „já“.

2115. Presturinn sagði í ræðu sinni, að allir hyrfu að endurfæðast ef þeir ætlu að komast í himnaríki. Já fór Óli líka að gráta.
Þegar hann var spurður hvers vegna hann væri að gráta, svaraði hann:
„Æ, eg er svo hræddur um, að við nýja fæðingu verði eg ekkja“.

2116. Elín litla: „Var eg í brúðkaupinu yðvarar mömmu, þegar eg fæddi piltinn?“
Móðirin: „Sem betur fer varstu ekki þar, góða mín“.
Elín litla: „Svona er það dátt, eg fæ aldrei að vera með þegar gestir koma og veizla er haldin“.

2117. Amma (var að skera brauðsneiðar handa kvöldkaffi).
Páll litli: „Skaðar ekki gleraugun þín mikið, þegar þú lítur í gegnum þau, amma mín?“
Amma: „Ójú, barnið mitt, þú spyrðu að því?“
Páll litli: „eg ætla að biðja þig að taka af mér gleraugun, meðan þú skerð sneiðina handa mér“.

~~2118. Presturinn: „Eg ætla að biðja þig að taka af mér~~

2118. Presturinn: „Ertu nú búinn að gleyma gamli jón,
hver hefur skapad þig?“ Jón þegir.
Presturinn: Þú getur sagt mjer, litla María, hver hefir
skapad þig“. María litla: já — Guð“.
Presturinn: „Þegiðu þjer ekki minnum að þú jón,
að vita ekki það sem barnið veit?“
jón gamli: „Ónei, mjer þikir ekki mikið þótt hún María
sje ekki búin að gleyma því hver hefir skapad hana,
það er ekki svo langt síðan hún fæddist.
En það gleymist margt á skemri tíma, en þenn óskapar
ársfjölda, sem jeg er búinn að lifa“.

2119. A.: Halda menn, að vegur til sjálfforvaðis sjóðarinnar liggi
gegnum djúpa dal og dandans stengga?

2120. Presturinn: „Eg skil heldur að þú setir heima, jón minn,
og kemir ekki til kirkjunnar.
Það hneikslar söfnuðinn, að sjá þig á hverjum sunnudegi
sofandi og hrjótandi í kirkjunni“.
jón: „Það vorr þjer segið satt, prestur minn, jeg hefi sjálfur
rænu af því, en viðurnar ydar hafa sömu verkun á mig
og stærkir svefndropar, án þess jeg sje að lasta þá.

2121. Pjetur: „Var það ekki skammarlegt að heyra hvernig hann Hinrik
hrasaði í kirkjunni í gær?“
Páll: „já minstu ekki á það, eg hafði ekki nædi til að dotta,
hann hrasaði svo hátt“.

2122. Klaufaleyt smjádur. Ektkjan: „Til þessad kvalmönnunum
líkist vel á skilkennast verda þar ad vera ungar
og fallegar
Hann: „Nei, þvert á móti, kara frú, þar eiga ad líta illt
ahuey eins og þjer“.

2123. Langferdamadurinn: „Má jeg spyrja yður hvad klukkan er“.
Bándinn: „Klukkan er tólf“.
Langf.m.: „Er hún 12, eg hjelt ad hún væri meyra“.
Bándinn: „Ónei, í þessari sveit verdur klukkan aldrei meira.
Þvé þegar hún hefir slegid tólf, þá snýr hún til baka og
byrjar aptur á fyrsta klukkutímanum“.

21.24. A.: „Mig dreymdi ad ég væri dáinn og kominn til himnaríkis. Ég var í fyrsta stórum
sal, en gluggar voru litlir, svo ég fann ad mig á því, ad sorna væri skuggalegt í himnaríki.
Á einni hlid salsins var stór svört tafla. Mér var fengid stórt krítarstykki og sagt, ad ég
ætti ad skrifa á töfluna allar mínar syndir, en það væri árídandi, ad ég gleymdi engu,
því þær syndir, sem ég skrifadi á töfluna yrdu mér fyrirgefnar, en þær syndir, sem ég
gleymdi ad skrifa, vildi leyna, stodu óbættar og ókvittadar.“
„Þegar ég stódfarinn og var byrjadur ad skrifa nidur á midja töfluna, vard mér litid vid, og
sá, ad madur hljóp ofan háan stiga bak vid mig, og þekkti ég strax ad það var djöfull, og
sagdi ég þá: – Nei! Það ert þú, Þ., hvad ertu þú ad fara? Þá svaradi þú:
„O, ég er ad sækja mér krít, því ég er nú búinn med krítarmolann sem ég fékk“.
„Já, já! Eitthvad hefurdu haft til ad skrifa“, sagdi ég“.

21.25. A var illa klædur og fótalaus; hann sagdi mér frá skrifstofu lygnaglostjóra, sem
ætti vera kaldur og hungradur og leitadi um mat og notadi sína fingur þar.

Lögreglustjórinn: „Vökurgisting fæst ekki; hér er ekki verustaður nema fyrir illmenni og afbrotamenn."

A.: „Það er leiðinlegt, en ráð eru til alls", og í sama augnabliki þeysir hann lögregluþjónunum þann boðskap, að hann hefði endilangan á gólfið og svo búið

A. við: Þorí nú að vera á nótt? Eg vona, að hæjgið sé nóg fyrir einnar nætur greiða".

Eg hann fékk að gista óhreyfis í margar nætur.

21/26. Dómarinn: „Því skilaðir þú ekki peningaveskinu í skrifstofu lögreglunnar þegar þú fannst hana?"

Ákærði: „Eg fann hana svo seint um kvöldið, að skrifstofan var lokuð".

Dómarinn: „En næsta morgun?"

Ákærði: „Þá var hún fús."

21/27. Anna: „Hún er langt síðan við höfum sést. Hefir maðurinn þinn snúið?"

Stína: „Nei, hann drukknaði."

Anna: „Já, - eðlilegt er sögulegt við það, karlinn minn er líka dáinn. Hann var hengdur eftir langt málastapp fyrir lífláti."

21/28. Auglýsing: „Einhverja er undrið á þeirra manninum af svörtu vangaskeggi, sem hann þó líklega hefur haft að sér áður en hann strauk".

21/29. Auglýsing: „Það er óvatt, að Kristín núm. Jóhanna Bjarnadóttir, hafi gefið mér inn eitur, en skemdan fisk og grút í kaffi lét hún sér koma að gefa mér oftar í veikum maga. Ólafur Árnason" (Ottadur úr Flóvei bjó á Vesturgötu).

21/30. Frú A.: „Ertu ekki hræddur maðurinn þinn, sem nú er á ferðinni, síðan þér hafðir verið valdar þjáningar blys."

Frú B.: Nei! Eg er alls ekki hrædd, hann er í lífsábyrgð fyrir 30 þús. kr."

2i31. Prestsonurinn: „Hvað gerðirðu, lambið mitt, þegar hann kyssti þig á kinnina?"
Prestsdóttirin: „Eg fór það Kristilega, og rétti honum hina kinnina."

2i32. Hann: „Eg segi yður satt, að hún frökken Anna, þessa litla mín, er svo gáfuð, að hún hefur vit á við tvo!"
Frúin: „Hún er þá mín og hennar kona fyrir yður".

2i33. Kaupmannsinn kom þar að, sem búðarsveininum var að kyssa dóttur hans. Segir hann þá ósköp rólega og kallar til hans eldri dóttur sína. "Eg skal kenna þér þér að kyssa hana dóttur mína".
Búðarsveinninn (með mestu hægð): „Þér þurfið þess ekki, frökkenin er sjálf búin að kenna mér það".

2i34. Tengdamóðirin (ríka): „Eg held að þér þyki ekki vænna um mig en svo, að þú nennir að fylgja mér til grafar, þegar ég dey".
Tengdasonurinn: „Nei! Það er ekki satt, ég gjöri það með gleði og mesta ánægju".

2i35. Bæjarfógetinn (á gjaldþingaskrifstofunni): „Eg bið yður að koma, en óttist þér ekki, því að þá er heldur ekki að hætta eignum 300 þús. króna. En hvernig er ástatt? Var ekki eitthvað hennar í nokkurs ár í hegningarhúsinu?"
Skrifstofustjórinn: „Nei, maður, að vinna sér inn mikla eign í skuldum sínum, er ekki mikið um endurleiðum vandið".

2136. Móðirin: „Hefurðu nú sagt þeim framhleypna skapinu þí, að hann megi ekki koma oftar í þetta hús?"

Dóttirin: „Já, móðir mín!"

Móðirin: „Hví ertu að gráta?"

Dóttirin: „Eg er svo hrædd um að hann verði af hlýðinn"

2137. Hann: „Eg elska yður, Fröken hún ég vona, að þér viljið verða konan mín?"

Hún: „Eg veit ekki. – Það getur verið. Kannið þér að tóna til mat þess áður en gera kreint í húsinu. Viðkanvork vil ég ekki játa, þó ég verði húsmóðir".

2138. Hann: „Þér eruð hamingjusamar, Fröken"

Hún: „Að hverju leyti er ég hamingjusöm, svo að orð sé á gjörandi?"

Hann: „Að ég elska yður innilega"

2139. Bóndakallarinn: „Eg hugsti sjór að þér neitið mér ekki, ég get ekki lifað án dóttur yðar".

Stúlkan svaraði: „Hún get ég ráðið, með þeim áms-kærunum sem þér hafið".

2140. A.: „Það er ljóti maðurinn, sem þarna gengur; hann hefur haft af mér 1 mill. M."

B.: „Hvernig gat það skeð?"

A.: „Hann neitaði að gefa mér dóttur sína".

2141. Kúnstásamsvarinn: „Það er mikið leyt, herra minn, að yður vox ekki skogg, það er yðar hafði mikið al-skogg".

Herramaðurinn: „Já, það er satt, ég líkist ísjór meis móðurinni en föðurnum".

2142. Kennarinn: „Hvernig stendur á því, að þið hafið bátt við hann allra Kinnarana nema Fröken Láru?"

Skólastjórinn: „Af því að hún vill ráða á lítaðvo út, sem hún sé ung, þá getum við ekki verið að vera hennir ellistyrk".

2143. Karlmaðurinn: „Hvað sé ég, þér sofið ham á borðið!"

Skrifarinn: „Fyrirgefið þér, mér kom ekki hér á annað á nótt, ekki Krabbinn minn grét ég organdi alla nóttina".

Karlmaðurinn: „Já sé ég ekki betra ráð, en að þér hafið Krabbann hér á skrifstofunni á daginn, til þess að halda yður vakandi."

2144. Ferðamaðurinn: „Hún er ansjáanleg orðin mjög gömul þessi kirkja."

Bóndinn: „Já, sú er nú komin til ára sinna; hún er yfir 2000 ára gömul".

Ferðamaðurinn: „Svo gömul getur hún ekki verið, því þá væri hún byggð árum en Kristur fæddist".

Bóndinn: „Nei, ekki fyrr fæðað vera; það er nú langt síðan hann fæddist".

2145. Kona (glöð): „Ekki bara á, ég fékk þessar öskju en fullar með hóstapillum fyrir 2 kr., sem annars kosta 4 kr."

Maðurinn: „Já, góða mín, við höfum ekkert að gjöra með hóstapillurnar, hér á heimilinu höfum engum hvefið á hósta."

Konan: „Það er satt, en ég vildi nota mér þetta góða kaup, sem á uppboðinu var!"

2146. Tveir skipstjórar voru að metast um það, hvor þeirra hefði komist lengra norður.

A.: „Ég komst norður yfir sjötugasta norðurbreiddarstaðinn, að ég sá á því svarta um blett"

B.: „Skrattans alvegheima! Svarti blettinn var ég."

2147. Frú Briet (heldur seint um kvennréttindi): „Hvar skyldi Karlmannsins mín ef kvenmaðurinn hefði ekki verið til! Já, hvar væri já Karlmennirnir nú?"

Roðalfá áheyrendanna: „Í Paradís."

2148. Konan: „Hvað er klukkan?"

Páll litli: „Kona, sem langar til að gjeta tíma!"

2149. Skólakennarinn: „Hvað segði Abraham þegar guð kom til hans?"
Óli litli þagði og gat ekki svarað.
Skólakennarinn: Hvað segir hann þabbi þinn vanalega þegar gestir koma til hans?
Óli litli: „Farðu frammi og sæktu mottkerlingu".

2150. Óli: „Hvernig stendur á því, að blóðið stígur til höfuðsins, þegar ég stend á höfði, en ekki fótanna, þegar ég stend í þeim".
Stúdentinn: Það er af því að höfuðið er tómt, en fæturnir ekki".

2151. Ung stúlka: „Hvað takið þér mikið ef ég tæki upp að spá fyrir mér?"
Spákonan: „Einn til þrjár krónur, en ég vil ráða yður til þess að fá spádóm fyrir þrjár krónur. Einnar krónu spádómarnir eru vanalega ekki eins áreiðanlegir og hinir"

2152. Þorgeir Gunnarsson sat á þingi við hlið Holgers Clausens og sagði: „Það er skrítið að sjá hann M. M. (þingmann, sem var að tala) — hann er með hvítt vara-skegg og svart hár, þeir not ekkert hark".
Holger Clausen: „Það er vel skiljanlegt, hann hefur allan sinn aldur brúkað kjaftinn en aldrei höfuðið."

2153. Kaupstjóri nokkur skrifaði á skjöl skipstjóra, sem strandaði hafði skipi sínu: „Við daglöðningar verkar að athuga, skipið er löglega strandað".

2154. Anna litla og Ólöf litla leika sjer, og fyrirhjast vera gleptar hvorn.

Anna litla: Eigið þjer nokkurn börn?

Ólöf litla: Jú, jeg eignaðist þrjú þegnta arið ...
Eigið þjer sjálfar börn?

Anna litla: Já, jeg á þrjú.

Ólöf litla: Hafið þjer þau á brjósti?

Anna litla: Móðurinn minn heldur, að það sje óholt, svo hann lætur mig bara hafa eitt á brjósti, og hefur sjálfur hinn tvö.

2155. A.: Mikið skelfing er mjer þarið að förlast minni; jeg er hræddur um að jeg man ekki á morgun það, sem fyrir mig hefur komið í dag.

B.: Nei, er það satt? Ekki ætti jeg að þú getir geð mjer 20 kr.?

2156. Móðurinn (er að halda vöku): Gefan, herrar mínir og frúr, já, hvað er gefan? jeg fyrir mitt leiti hefi verið gefusamastur í það mig hvorn annars manns. (Álment hneikslí hjá áheyrendunum). .... ja, það var hjá móður minni.

2157. Stúdentinn: Það er ekki sjerstaklega inngangur í herbergið?

Húsráðandinn: Það kemur alt mjer frí, við hvað þjer eigið með sjerstöklum inngangi. Síðasti leigjandinn kom t. d. opt inn um gluggann.

2158. Hann: Eg hef aðeins þekkt einn mann, sem hafði vit á kvenfólki.

Hún: Og hvað var um hann?

Hann: Hann kvongaðist aldrei.

2159. Pjetur prakkari og jón vandi ætla að fá sjer í goggunn, og jón er sendur eptir tveim bjórum, enn mýsir annan og brýtur hann.
jón vandi: já, hvert í helvíti, þarna fór bjórinn þinn, Pjetur.

2160. Spákerlingin: Manesmið ydar er hár, hjóthendur og blásygdur.
Stúlkan: Guði sje lof, þá er það ekki kærastinn minn, sem nú er.

2161. Á Gamlársdag
Mamma: Nú, nú, Gunna litla, þú ert nú búin að lesa bænirnar þínar, en finst þjer þú samt ekki þurfa að segja neitt sjerstakt við guð á seinasta kvöldi ársins?
Gunna litla: (þegir dálitla stund): Gleðilegt nýjár Jesú minn!

2162. Afmælisgjöf.
Faðirinn: Í dag erfir konuin yfir lögaldur sakamanna, og hjerna gef jeg þjer hegningarlögin; það er gjörandi fallegt bók.

2163. Jón: Nei, herra minn, ég er íslenzk stúlka, og get engan elskað nema hann sje íslenzkur, hraustur, hjáhendur, blásigdur, vel kristinn og með rjettu til eptirlanna.

Á áttæringnum

2164. A.: Það má finna hitt og annað að fingramanninum okkar, en eitt má þó segja honum til hróss, og það er, að hann segir ekki annað en það, sem hann álítur heppilegast.
B.: Mjer finst hann nú segja ósatt stundum.
A.: já, sem ég sagði: það er af því að honum finst það heppilegast.

2165. Faðirinn: Hvað er að sjá þetta, drengur minn, þú ert enn þá að slafsa í
kaffinu, og klukkan er langt gengin 2.
Stúdentinn: Verið góðir, pabbi, jeg geri það á bezta skeyti; það er óðgjarast fyrir þig,
að jeg sje ekki á fötum.

Vel athugað.

2166. Hann: Á morgun ætla jeg að ríða út með konunni minni
Hún: Einmitt það. Er konan yðar gipt?

2167. Konan: Það stendur í blaðinu, að þeir ætli að fara að brenna það með lögum,
að bjánar kvongist.
Maðurinn: Jaja, en það ver mig, þú munar ekki til mín.

2168. Kennslukonan: Getur þú sagt mjer, Pjetur litli, hvað kríngvarinn er?
Pjetur: Það er sú lína með mörgum smáum liðum; á efri enda hennar
situr höfuðið, á neðri enda hennar sitjum við.

2169. Maður kemur um borð á strandferðaskipi, og hittir stúlku, sem nýlega
var orðin „jómfrú" þar.
Hann: Ert þú orðin „jómfrú" hjer?
Hún: Ó-já. En jeg verð nú líklega ekki lengi jómfrú hjerna.

2170. Konan: Að þú skulir geta horft framan í mig?
Maðurinn: Ó! menn venjast öllum fjandanum.

2171. Kennslukonan: Hvað er það, sem er allum kringum oss
jörð lítil: Ásarnir.

2172. Skuldheimtumaður (við stúdent): „Kaupstefnan hefur falið mér að innheimta þessa skuld".

Stúdentinn: „Þá má ég ekki gjarnan til hamingju með það að þér hafið fengið þarfa stöðu"

2173. Stúdent situr á steini um hánótt. Náttvörður verður reikað hjá þar sem stúdentinn situr og segir við hann: „Bíðið þér eftir einhverjum?" „Já".
Náttvörður hverfur við svo búið, en 3 stundum síðar gengur hann aftur um þar sem stúdentinn sat og er hann þar enn.
Náttvörðurinn: „Enn þér eruð að bíða?" „Já."
„Eftir hverjum?" „Degi enn."

2174. Séra H.: „Hvað ógn er um þær líðar drógarnar, sem fá ei að sofa með, ó Bjarni minn, — þótt hrundar og að öðrum leyti líkn!"
Bjarni: „Það er ekki svo undur leðr. Þær eru hvor undan annari"

2175. S. ritar kunningja sínum: „Ég legg hér innan í bréf til konunnar hennar frá Trondhjem heimi, konunni minni, sem hér minn, hefur legið alla af lengi hjá mér"

2176. Dr. H. mætir frú R. á götu í Reykjavík og spyr: „Hvar búið þér?
Frú R.: „Vestur í Doktorshúsi, hjá manninum mínum". Dr. H. „Enn þá giftar!" Frú R. „Já". — Dr. H.: „Hvað heitir maðurinn yðar?" Frú R.: „R. Skraddari". — Dr. H.: „Er hann giftur?" — Frú R.: „Já!"
Dr. H.: „Hver er konan hans?" Frú R.: „Ég!" — Dr. H.: „Kunningja mannsins!"

2177. Maður kom til Árna biskups Helgasonar í Görðum og bað hann um sár
eða nokkra hjálp, en gat þess um leið, að það væri nú fyrir sér eins og öðrum
fátæklingum, að hann byggist nú orðið við að geta borgað það, og úrræði
sitt yrði þrot, að biðja guð að launa honum það.
Árni biskup svaraði: „Ekki er nú í Norðurvað. Þú munt eigi hjá honum!“

2178. Of margir þjónar.

Maður nokkur frakkneskur hafði verið um tíma í Kína. Er hann
var kominn aptur til Frakklands, sagði hann kunningjum sínum
meðal annars: » Það er annars ljóta vaðurinn af þjónum þarna austur
frá. Eg hafði 4, að eins til þess að hugsa um þrjúna mína. Sá fyrsti
þerði mér hana, annar tróð í hana hinn þriðji tvíkti í henni — — —«
» En sá fjórði?«, spurði þá einn áheyrandanna. » Nú, hann veykti
ur henni, því að sjálfur hefi eg aldrei mátt þinna tóbakslykt«.

2179. Siggi þótti ekki skíga í vitið. Einu sinni var hann sendur
með korn til malarans. Sagði þá malarinn við hann: „Þeir
eru að segja að þú sért nokkuð heimskur, Siggi. Segðu mér nú
hvað þú veist og hvað þú veist ekki«. » Það skal ég gera«, sagði
Siggi. » Svínin þín eru feit, það veit eg, en af hverra kvoni
þau fitna, veit eg ekki«.

2180. A: Hvernig stendur á því, kunningi, að þegar skrifað er í
annan endann á símanum, þá koma stafirnir út um hinn endann?
B: Skilurðu það ekki? Reyndu bara klípa í skottið á hundinum
þínum og sjáðu svo, hvort gelti kemur þá ekki út um trýnið.

2181. Læknir nokkur bað kunnungja sinn, er var meinfyndin, að skrifa eitthvað í stefjabók sína, er lá á borðinu. Maðurinn settist við og fór að skrifa: „Síðan þessi ágæti læknir fór að stunda sjúklinga, hafa sjúkrahúsin algerlega lagst niður — — —“ Gneip þá læknirinn fram í og sagði: „Nei, blessaðir verið þér, þetta er þó allt of mikið hól“.

„Sýnist þér ofmælt“, mælti hinn, „eg var ekki alveg búinn. og bætti svo við: „— — — en kirkjugörðum hefir fjölgað að mun“.

2182. Við borðstokk á skipi.

Hann: Þú ert sorgbitin, — langar þig heim aftur?

Hún: Nei, ekki mig, heldur fiskinn sem eg borðaði í morgun.

2183. Maður kemur dálítið reykaður inn á hótel og biður um bjór, en segir við þjóninn um leið:

„- Ef eg skyldi fara að venja af hávaða er best að fleygja mér út, en það vendur að vera um nóttina dyrnar, því annars nata eg ekki heim“.

2184. Drengurinn: Frændi! María vill að apinn minn giftist brúðunni hennar. Kvongast aparnir?

Frændi: Já, eingangu aparnir.

~~2185~~

2185 Húsfrúin: (Konan hefir verið að halda ræðu yfir honum, og þrátt fyrir ítrekaðar tilraunir fær hún ekki til að segja Amen. Hann rettir sig upp, lætur upp dúsforms kaskeyti og segir snöggt): „Í skapi konsins og lagsmanna, skalla kjafti, Guddda!“

2186. Kerlingin: Já, svo ydur langar til ad verda tengdasonur minn!
Ungur madur: Nei, alls ekki, en pad er ómyndjanlegt, fyrst ég vil giftast dóttur ydar.

2187 á veitingastad.
Gestirnir: Kallid pid petta nautakjöt?
Pjónninn: Er nokkud ad stelkinni?
Gestirnir: Ekki annad en ad mér hefdist ekki hneggja.

2188 Cl (vid vin sinn D., sem Kanan hefur strokid frá): „Ég skil svo vel Karen sinn, ad hún skuli hafa ordid fyrir ástum"
D: „Nú, hún ert bú sjálfur ad setja á hann er Kanan gerdist!"

2189. Presturinn (á hestbaki): „Hvar látid var ágæti madur, hvar adur svafu, vakti hann, ad pad, sem adur sökkvandi, fann ei hjá honum".

2190. Kerlari (á Kvennaskóla): „Segid mér, ungfrú, hve gömul er manneskja 1914, sem er fædd 1870?"
Ungfrúin: „Pad er undir pví komid, hvort pad er Karl eda Kona."

2191. Sjúklingur (á spítala): „Ernid pér hjúkrunarkona?"
Hjúkrunarkonan: „Nei, ég er lokuð."
Sjúklingurinn: „Jæja, fyrirgefid pér, ég hélt pér væruð Kvennmadur".

2192. Stúlka (vid bródurinn): „Nei, ég loki ydur ekki, pó ad engum Karlmadur væri leyft á verödinni, annar en pér".
Bródirinn: „Væri ég einn Karlmadurinn í heiminum, pá fengi ég pér

mig skelki, svo já mundi ég biðja mér stúlku, sem vildi taka mér fegins hendi."

2193: „Er ég fyrsti maðurinn, sem hefur beðið yður um koss?"
„Já, hinir hafa fengið ham keyptan."

2194. „Hundurinn gelti að mér, en þá gerði ég mig líka eins og ég hrapaði alvarlega framan á hann. Hann hefur líklega séð það á mér, að ég var hvorugum meiri að vini."
„Vera má. Hann segja, að dýrin sjái stundum það, sem engir menn fá séð."

2195. Ýki presturinn sjaldan? Jón gamli, sem var 90 ára: „Hafið þér verið alla yðar ævi hér í sókninni?"
„Eftir einsá", svaraði öldungurinn.

2196. Þýskur ferðamaður: „Ég mátt þess vegna, að láta yður vita, hvað er klukkan líklega orðin."
Prófessorinn (örvar kafinn í að skrifa): „Já, það er svo, — biðjið þér hann að fá sér sæti og bíða. Ég kem undir eins."

2197. Tveir flyðjungar komu út úr hellinum og mættu gömlum manni á leiðinni.
Segir þá annar þeirra gleðjegasalega: „Þér eigið aldrei hungað að gera. Lúsa-salið er opið enn."
„Ég er hissa" svaraði gamli maðurinn. „Hvernig fóið þá fæði allir að halda?"

2198. Húsbóndinn: „Hvenær hvort vendið þér nú að borga eða flytja burt?"
Leigjandinn: „Gabbið yður fyrir. — Þar sem ég bjó áður, vandi ég að gera hvort tveggja."

2199. Tveir Kínverjar, sinn í hvorum klæðnaði, voru að tala saman í síma. En

orð lék á, að Kona einni í millistöð væri gjarnt til að hlusta. Þetta vissu þeir Hunningjarnir, og sögðu þá annar þeirra: „Nú segi ég þér eitthvað misjafnt, því Herlingarhelvítið (sem hann nefnir) liggur andvaka á hleri í símanum." Er þá gollið við í símanum og sagt í bræði: „Og það er andskotans lygi, ég er aldrei að hlusta"

2200. Innheimtumaður blaðs eins í Reykjavík fékk eitt sinn bréf frá einum af áskrifendum þess og byrjar bréfið svona: „Sökum mögnuðra vanskila á blaðinu H..... eru tveir kaupendur þess fluttir til Ameríku, en fjórir dánir".

2201. Ólafur skuldi vænmaður í H. hjá tveim prestum hvorum sýslu annan. Prestarnir hétu M. og P. – Ólafur hafði aldrei farið í kirkju hjá séra M., en skuldi mörgum hverjum sunnudag hjá séra P. Fannst séra P. nú það, að Ólafi skyldi fylgja svo mikið til prédikana sinna konu, og bjóst við, að hann mundi hafa orðum sínum. Spyr hann þá Ólaf: „Hvers vegna sækirðu alltaf kirkju hjá mér, en kemst aldrei í kirkju hjá honum séra M.?" – „Af séra M. sálugu gat ég lært á skjöktunum".

2202. A. P. sat við skriftborð sitt og var að skoða teikningar sínar. Sér hann þá að Stór-Jóhann gengur fyrir glugga sinn. Kastar hann þá teikningunum og grípur biblíuna.

Þrisvar var barið á dyr; þá gegnir A. P. fyrst og segir: „Kem inn!"

Stór-Jóhann kemur inn og segir: ~~„Kem inn".~~ „Eg var ordinn hræddur um, að þér væruð ekki heima; eg barði þrisvar".

A. P.: „Æ, fyrirgefið þér! Eg var ~~orðin~~ svo sokkinn niður í biblíulestrinum, að eg tók ekki eftir neinu öðru".

Svo barst talið að biblíunni og vínnautn.

St. Jóh.: » Ertu þér bindindismaður?«

N. þ.: Nei, ekki mína. Eg hefi í mörg ár verið bindindismaður, en þegar eg fór að sökkva mér niður í biblíulesturinn, þá sá eg að það er ekki Guðs vilji, að menningin fortnái vínið«.

St. Jóh.: » þér meinið líklega brúðkaupið í Kana«.

N. þ.: »Ó-nei, ekki beinlínis. Einhverju sinni eg á kvöldið, þegar Kristur ræddi lærisveina sína, þá sagði hann við þá, þegar hann vétti þeim vínið: Gerið þetta svo oft sem þér það drekkið í mína minningu«

St. Jóh.: » þér eruð samkristinn maður«.

N. þ.: » Auðvitað þeir hann vilgað, að þeir minntust sín sem oftast«.

St. Jóh.: » þér eruð þá eftir þessu að dæma ekki meðmælandi vínbannsins«

N. þ.: » Ó! — Eg held mér stöðugt fast við biblíuna. Eg hefi hvergi fundið í henni neitt það, sem hvetur mig til þess. Á einum stað segir Salómon: » Hóflega drukkið vín gleður mannsins hjarta«.

St. Jóh. vildi ekki deila við N. þ. frá biblíulestrinum stóð kaft sinn og kvaddi.

2209. Hrólfur á Hæðarenda: » Í gær bað eg um 300 kr. lán í bankanum, en þá spurði annar gaslustjórinn, hverjir væru ábyrgðarmenn mínir. En í því bili greip bankastjórinn fram í og segir mjög alvarlegur: » Hvað eruð þið að tala um ábyrgðarmenn? þekkið þið ekki lúntukandan, hann Hrólf á Hæðarenda? Eg held ábyrgðarmenn sé óþarfir«. En undir eins og þetta nafn var nefnt, varð engin fyrirstaða að láninu fengist, enda þakka eg það ekki, því eg átti 3000 kr. í sparisjóðsbók í bankanum.« J.

Eitt sinn var Hrólfur að hrósa Óskar syni sínum fyrir sjómensku og aflasæld; hann kæmi með bátinn hlaðinn á keipa af fiski, þó aðrir yrðu naumast fiskvarir, en einn galli væri á honum samt, að hann væri ósnjáður að tala á fundum og þyrði ekki að segja meiningu sína.

Þá sagði einn viðstaddur: „Þá er hann ekki líkur föður sínum, því að þorað hefir gamli maðurinn að segja meiningu sína hver sem í hlut átti.

Því svaraði Hrólfur brósandi og sagði: „Til hvers er að hafa þessa stóru sál, ef ekki á að brúka hana þegar á liggur“.

2204. Coghill hafði oft marga vekstrarmenn, þegar hann var að kaupa hesta. Einn, sem var lengst vekstrarmaður hjá honum, hét Böðvar, en Coghill kallaði hann ætíð Bölvaður í staðin fyrir Böðvar.

En þessi Böðvar átti son, sem Böðvar hét, og einnig varð hesta-vekstramaður hjá Coghill, þegar hann fékk aldur til þess, en afleiðingin af því varð sú, að þegar Coghill kallaði til feðganna, þá sagði hann oftast „Stóri bölvaður“ og „Litli bölvaður“.

Sumir, sem ekki þekktu Coghill, kunna að álíta, að þetta nafn bölvaður væri skyggðaryrði frá honum, en því fer fjarri; honum þótti vænt um feðgana báða.

---

1) Hrólfur var fátækur maður, en glaðlyndur og ætíð ánægður með sig og lífið, einkum þegar eitthvað var á flöskunni.

2205. Mörg ar eru liðin síðan, að nýrlbað var a Grund í Eyjafirði.
Veður var kalt og mikið drukkið af ódýru brennivíni. Það kostaði prottuninn 16 skildinga. Meðal mannfjöldans voru tveir menn, sem hétu Jakob og Árni; sá fyrri var mikill fyrir sér og sterkur, en hinn vesalmenni að burðum. Óvart stígur Árni ofan á hund, svo að hann skrækti. Tekur þá Jakob í treyjukraga Árna, reiðir öxi sína og segir: „Ertu að meiða hundinn minn, bölvaður?“ Árni braust um og ætlar að losa sig, en gat ekki; segir hann þá í dauðans vandræðum: „Þeja, berðu mig þá, helvítið sitt, en komdu hvergi við mig“. Úr þessu varð almennur bláður, svo að Árni slapp frá höggum.

2206. Tímarnir breytast.
Þegar forfeður vora vantaði fé, þá drápu þeir nokkra vika kaupmenn og fóru svo með peninga þeirra. En nú hertaka hermennirnir Iatur kaupmannanna með ást og giftast þeim svo, svo fá þeir mikinn heimanmund og nóg af penningum í peningana, sem þá vantaði.

2207. Verjandi þess ákærða sagði fyrir réttinum: „Eg vil vekja athygli hinna háu dómara á því, að sá ákærði er fæddur á fæðingarstofnun, og þar ~~ákærði~~ er óvíst um faðerni hans. Í það minsta er ekki hægt að fullyrða, að hann sé ekki sonur einhvers hinna háu dómara. Þess vegna væri varlegra að sýkna manninn eða háa dóminn mjög vegandi.

2208. A.: „Hefirðu frétt, að hann Pétur N. er kominn í legningarhúsið?“
B.: „Nei. Hver er orsökin?“
A.: „Hann hneyksli“

B.: » Sleður! Engin fer í keppingarhúsið fyrir það að hvarma a.

A.: » Jú, það er samleikur. þegar P. var búinn að mölva upp þvottaskápinn um nóttina og hafði upp hundrini, þá var eitthvað duft í skápnum, sem stakk upp í nefið á P., svo að hann fekk óstöðvandi hnerra; og við það vaknaði eigandi skápsins og greip Pétur áður en hann gat flúið a.

2209. Dómarinn: » það er gagnslaust fyrir þig að þræta, því að fingraförin þín fundust á skápnum, sem þú brauzt upp a.
Sá ákærði: » Nei, það er ómögulegt, því að eg hafði vettlinga á höndunum a.

2210. A.: » Hvernig stendur að því í samkvæmum, þegar því þarf að ávarpa » dömur a, sem þú þekkir ekkert? a
B.: » O! — Eg segi oftast frú til þeirra, sem eg held að séu ógiftar, en » fröken a til þeirra, sem eg held að séu giftar. Og eg hefi séð, að báðum líkar þetta best a.

2211. Fallegur draumur.
Maðurinn: » Því vaktir þú að vekja mig? Mig dreymdi svo yndislega a.
Konan: » Hvað dreymdi þig? a
Maðurinn: » Mig dreymdi, að eg var í stórum sal og í honum voru stórir hópar af fjörmeðli fallegum og ungum stúlkum, sem voru til kaups, og verið var þegar á þær. 500 kr., 1000 kr. og svo upp að 10.000 kr. a.
Konan: » Sástu nokkra, sem líkist konunni þinni a.
Maðurinn: » Já, margar. Þær kepptu þar í hópunum á veggnum og hver hópur kostaði 25. Aura

2212. Pétur: » Heldirðu, Anna, að þú vildir eiga mig ef eg missti annan fótinn í stríðinu?«

Anna: » Já! Þó aumt sinnum heldur vildi eg eiga þig, Pétur, á einum fæti, en nokkurn annan, þó hann hefði fjóra fætur «.

~~2213~~.

2213. Maðurinn: » Þessi mýkonni skrifari hjá borgarstjóranum er undarlegur maður. Hann langar til að eiga alt, sem hann sér «.

Maðurinn: » Veltu þú ekki, góði minn, hjóðra honum heim til okkar til kvöldverðar, þá getur hann séð dæturnar okkar «.

2214. Arni: » Þú hefir oft orðið undrandi þinni. Hvað segðir þú, ef hún í brúðkaupsnótt hengdi sig?«

Pétur: » Eg yrði glaður, ef hún hengdi sig um hálsinn á þér eða einhverjum öðrum «.

2215. Nýtrúlofuð stúlka, A., var að segja vinkonu sinni frá því, að hún hefði staðið með klæðnaðinum við brúðguggann og verið að hrósa skemtunum, hátíðnesjum og öðru gullkorninu, sem þar lá, og svo hefði hún rétt að sér hálsinum og handleggina.

Vinkonan: » Skildi hann það?«

A.: » Nei! Hann misskildi það hrapalega. Næsta dag sendi hann mér öskju með sápu «.

2216. Hann: » Ekki var gátt svarið hans föður þíns «.

Hún: » Hvað sagðir þú?«

Hann: » Eg sagði, að ég fyrirfæri mér, ef ég fengi þig ekki; ég gæti ekki lifað án þín «.

Hún: „Hvað sagði hann þá?“

Hann: „Hann sagði, að hann skildi þá koma útþvegna mína“.

2217. Maður, sem var nýkominn frá Evrópu til San Francisco, stóð þar á götu með hendurnar í vösunum. Gengur þá fram hjá honum ungfrú, sem spyr hátíðlega: „Því standið þér hér með hendurnar í vösunum?“

Evrópumaðurinn: „Ég hefi verið hér svo fáa daga að ég er ekki búin að læra enn þá að stinga höndunum í annara vasa“.

2218. Betri er belgur hjá en barn.

Móðirin: „Hinrik! Kystu hana Maríu frænku þína.

Hún er svo ung og falleg“.

Hinrik litli: „Nei, hana vil ég ekki kyssa. Hún sleikir mig“.

Móðirin: „Hvaða vitleysa, barn. Gefðu henni vænan koss.“

Hinrik litli (grátandi): „Ég sagði það ekki. Ég gæti þegar hann fékk að kyssa hana, þá gaf hún honum stóran löðrung“.

2218. Óli litli: „Því á að skjóta hundin okkar, hann Nero?“

Pabbi: „Af því hann er orðin svo gamall og ónýtur og oft verkur“.

Óli litli: „Á þá að skjóta þig líka, afi minn?“

2219. Kennslukonan: „Mikill óði ertu, Pétur. Þú hefur ekki fengið þíðer ádur en þú fórst í skólann. Ég get séð, hvað þú hefur borðað í morgun“.

Pétur: „Hvað át ég þá í morgun?“

Kennslukonan: „Egg“.

Pjetur (fagnandi): „Nei! Þjer getið skaðast. Þrösturinn, Eg þjekkt fisk í morgun, en egg í gærmorgun".

2220. Þeir litlir strákar voru að leika sjer. Hans var bróðgumin, Anna brúðurin og Kristján, sem var yngstur, átti að vera barnið þeirra. En þegar Hans og Anna fóru að sofa til svefnherbergis síns, þegar Anna sjer það, skellar hún hurð til Kr. og segir: „Sussu, sussu! Þú mátt ekki róta þjer. Barnið má ekki koma strax, þegar við erum sofnuð alveg nýgift. Eg verð að mynda hana, að hún sje til hundrað".

2221. Tveir drengir voru að ríða.

Pjetur: „Eg veit vel, að þó þú kallir fósturforeldra þína föður og móður, þá eru þau það ekki. Þú ert bara hjálparlausa fósturbarn".

Óskar: „Já, þessvegna er eg miklu betri en þú. Mamma mín og pabbi voldu mig úr mörgum börnum. En aumingja foreldrarnir þínir voru neyddir til að sitja með þig með alla heimskuna og ókennitina, þá að þau hefðu orðið hlæandi fyrir að lúsa við þig, ef þau hefðu getað".

2222. Jón litli: „Mamma! Verpir hún hvíta eggjum?"

Móðirin: „Nei". — Jón litli: „Eru hundarnir?"

Móðirin: „Nei. Engin skepna leggur egg nema nema fuglarnir, sem hafa vængi".

Jón litli: „Englarnir hafa vængi. Verpa þeir þá eggjum?"

2223. Páll litli: „Mamma! Fá börnin hirtingar fyrir það, sem þau ekki gjöra?"
Móðirin: „Nei, lambið mitt".
Páll litli: „það er gott. Ég hef ekkert litið á Þuríði mikið í dag".

2224. Hann: „Ó, hve heimskur ég var, þegar ég gerði þá villeisu að giftast þér".
Hún: „Þú hefur lengi heimskur verið, en ég lýk þér af því, að ég hjelt þú mundir skána, en ekki versna".

2225. Tveir drykkjumenn voru að rabba saman fullir. Þá segir annar: „Ég skal segja þér það, Kristján, að þegar ég er einsamall og yfirgrúa af öllum, þá finst mjer, að jeg sje ekki eins einmana, þegar jeg hefi flöskur eins og annars. Það er því ekki rjett af þjer að vera að bölva flöskum".

2226. Í ritdómi um kvæðabók nokkurs staðar eitt sinn:
„Ef menn vilja fylgja ritdómunum N. N. og kalla allt, sem þar er minst á, gull, mátti þá ekki gera eins og meistari Jón Vídalín, sem kallaði gullið hinum fjelitu leir".

2227. A.: „Peninga á jeg ekki. Skinsemin er alveg mín".
B.: „Hamingja maðurinn! Ódýrir eru þjer fjelagar".

2227. A.: „Einhver er víst djöfullegginn maður?"
B.: „Já. Hann hugsar svo djöfull, að hann hefur aldrei komist upp á yfirborð, sem aðrir hugsa".

2228. Drengurinn: „Dýralæknirin er kominn til þess að skoða nautið".
Bóndin: „já, eg kenn ostrasc".

2229. Frúin: „Eg vil kaupa eitt 5 aura frímerki".
Búðarsveinninn: „Ætlar frúin að taka það með sjer eða á jeg að senda það heim?"

2230. Móðirin (skömmu eptir nýjárið): „Eg kem frá lækninum".
Dóttirin (fín frúken): „Gat hann mokkuð um það, hvaða sjúkdómur er mest virðist í ár?"

2231. Vínsalinn (var að selja medöl fyrir húsmæðurnar og spyr):
„Hvaða medal er í þessum glasi?"
Lyfjabúðarsveinninn: „Það er þetta makalausa medal, sem læknarnir altíð fyrir skrifa, þegar fólk vil hafa medul án þarfa, og það sem við í lyfjabúðinni látum altíð, þegar „receptin" eru svo illa skrifuð, að við getum ekki lesið þau".

2232. Dómarinn: „Er það satt, að þú heitir P. P. P. Petersen?"
Sá ákærði: „Já, það er sannarlega satt: presturinn, sem skírði mig, stamaði svo voðalega".

2233 Dómarinn: „Húsbóndi þinn kærir þig fyrir það, að þú hefir sagt, að hann væri óðalsgar, illmenni, þjófur og níðingur. Er það satt, að þú hafir sagt þetta"
Sá ákærði: „Nei, ekki sagði eg þetta allt, en þó eg hefði sagt það, þá væri það alt satt".

2234. Dómarinn: » Þú ert kærður fyrir að hafa stolið samskota-
hyltkinu, sem hékk við kyrkjudyrnar, þegar þú gekst út.
Þjófurinn: » Kallar dómarinn þetta þjófnað; eg hélt þetta væri
sett þarna handa mér bláfátækum, þvi á hyltkinu stóð:
» handa fátækum «.

2235. Á fundi var rætt um lagaákvæði, að þegar menn eða vegnar
mættust á vegi eða götum, þá ætti að víkja til vinstri handar.
Gellur þá við einn fundarmaðurinn og segir: » þetta ákvæði ætlast
mér viðþjált þvi vegurinn slitnar þá altaf vinstra megin.

2236. Þýskur maður var á ferð i Sviss landi og spyrr fylgdarmann
sinn: » á hverju lifir fólkið hérna? «
Fylgdarmaðurinn: » Af þvi sem kýrnar mjólka á vetrum
og fanga-menn á sumrin «.

2237 Stúdentinn: » Eg hef ekki afráðið enn þá, hvort eg læri
tannlækningar eða eynalækningar «.
Faðirinn: » Tannlækningar eru gróðavænlegri, og von um
meiri atvinnu, því allir menn hafa 32 tennur, en ekki
nema 2 eyru «.

2238. Betlarinn: » Getur þúin gefið fátækum manni þúsund aura
Frúin: » Fyrir mánuði síðan gáf eg þú peninga þú sagðir
þú, að þú væruð blindur, en nú sýnist mér
Betlarinn: » Eg skal segja þúnni, að eg hefi hatt við þá atvinnu, að vera
blindur, þvi ýmsir, sem gáfu, sundruðu mig; þeir lifa lúðan og knappa í hatin

minn, í staðin fyrir peninga o.s.frv.

2239. Létt hjónaband.

Hann: »Maður á gangi skemmtanni, sem hann þekkir og heilsar.
Hún: » Hvert ertu þér að fara núna o.s.frv.
Hann: » Eg er að leita að konunni minni o.s.frv.
Hún: » Konunni þinni? — eg vissi ekki, að þér væruð giftur o.s.frv.
Hann: » Eg hefi ekki sagt að eg ætti konu, eg sagði að eg væri að leita að konu. Ef þér vilduð vera konan mín, þá þyrfti eg ekki að leita lengur o.s.frv.
Hún: » þér þurfið ekki að fara lengra, því eg segi já o.s.frv.
Sambæjarmenn fóru þau til prests og giftust

2240. Þau sátu á bekk við alfaraveg í sumarhita.
Hann: » Kæra frúin, gefið þér mér einn koss o.s.frv.
Hún: » Ertu þér galinn, hvað haldið þér að sagt væri, ef einhver kæmi að og sæi það? o.s.frv.
Hann: » Hér er engin maður nálægt o.s.frv.
Hún: » Jú þér það já
Hann: » Já skulum við spenna ~~upp~~ reiðhjólfinan yfir okkur o.s.frv.
Hann fékk ósk sína uppfyllta.

2241. Hún: » Hvað sagði faðir minn, sagði hann nei, þegar þú baðst hann að gefa þér mig o.s.frv.?
Hann: » Ekki sagði hann beint nei, en skilmálarnir, sem hann setti mér, þeirra mátti hann hafa o.s.frv.
Hún: » Hverjir voru þá skilmálarnir o.s.frv.?

Hann: » Hann vægðist vilja sja mig hengdan áður «

2242. Íslenskur spekingur segir: Sá kvennmaður, sem segir, » ég vil ekki giftast
Hún segir álíka satt eins og kötturinn, sem sagði, » ég hef ákveðið að fara að veiða mýs «

2243. Anna: » Þér gætuð gert mér stóran greiða núna «.
Jón: (sem var ástfanginn til Onnu) » Ekkert væri mér kærara «.
Anna: » Mér þætti mjög vænt um, ef þér vilduð trúlofast henni Rósu, hann langar svo til að þér biðjið sín, en svo verið þér að svíkja hana. það mundi henni þykja verst af öllu. Eini eg þarf að hefna mín á henni. — Ef þér gerið þetta mun eg ekki segja nei, ef þér komið til mín á eftir «.

2244. Fanný: » Þegar kaupmaðurinn sýndi mér vörurnar, sem eg keypti af honum, kallaði hann mig fíflið «.
Maðurinn: » Þessu gat eg búist, manntetrið hefir álitið, að engin væri svo vitlaus að vilja eiga þig fyrir konu.

2245. Fáeinar stofustúlkur voru að stríða ástfanginni kammerjómfrú sinni, af því, að hún hefði aldrei gifst. En hún varði sig með því, að aldrei hefði Kristur gifst, nó postular hans.
" Það held eg þó að Pétur hafi ~~gifst~~ verið giftur eftir því sem stendur í Passíusálmunum ", gellur einni þeirranna við. En hún vildi ekki við það kannast.
" Manstu þá ekki " segir hann: „ Pétur með tengdamömmu sinni, sem var óðum deyj? Hann sér. Haugrúnar hefði varla farið að kalla hana tengdamömmu hans, ef hún hefði ekki verið konan hans ".
Eftir stofustúlkunum segir hún: „ Eg er nú bara forvitin, að ég skuli aldrei hafa tekið eftir þessu fyr en nú. Eg hefi þó lesið sálmana þeirra hátíð að ég var barn ".

2246. Sonurinn kom seint heim um Kvöldið.

Faðirinn: „Ég banna þér að vera svona lengi úti á Kvöldin. Þegar ég var ungur, leyfði faðir minn mér ekki að koma svona seint heim".

Sonurinn: „Það hefur verið annað faðirinn, karlinn sá".

Faðirinn (í hljóði): „Það minsta var hann getið eftir einhvern hvolpsminn þenn".

2247. Konan: „Oft hef ég átt að þeta, að ég væri orðin bóndi. Þá mundir þú ekki taka mig svona einnana hér heima dag eftir dag".

Maðurinn: „Ég vildi þá að sú bók væri almanak".

Konan: „Vegna hvers?"

Maðurinn: „Af því að þegar árið er liðið, hefði maður að nota það almanak, og fór sér annað næst".

2248. Sínshepti: „Ef þú ekki ert leyfð að fleyta sömu með hraðfrystinu, get ég ekki komið fyr en á morgun"

2249. Bóndinn á Laugaeyjunni: „Hefurðu verið mér trú, Kona? Þú getur sagt mér það hreinskilnislega, fyrst ég er að deyja".

Konan: „En ef þér batnar aftur, hvernig fer þá?"

2250: Herlingur: „Nú ertu búinn að koma upp Kröflunni þinni, Óvar minn, og þau farin frá þér."

Karlinn: „Ó, sussu, minstu ekki á það, þau eru dreifð yfir alla jörðina, einhvern sá yngsti"

2251. Prestinum (á sunnudegi): „Ætlar Jens til kirkju í dag?"

Jens: „Ó-nei! Ég þarf að fara með grísina til hans Óla, í dag".

Presturinn: „Það gaztu gert á gds eða getur það á morgun, á sunnudag nú sagnir erfida".
Jens: „Presturinn erfidar fóó á sunnudögum fyrir árstíðjunum sínum".
Presturinn: „það er ekki líkamleyt erfidi, að leida fróvilta sandi inn í höfnina".
Jens: „Eg held, að það sé ekki minna verk, að leida já sandi, en draga þrísinu til hans Óla".

2252. Að lokinni yfirheyrslu, segir forsetinn við vörinn, sem átti að færna dagsins
gotur: „Sum glakar kunna vel, sum notkuð og sum ekki neitt, o- - - þetta verdur
að jafna sig".

2253. N. var leiddur sem vitni í morðmáli.
Dómarinn: „Sánd þér, þegar hann var skotinn?"
N.: „Nei, en eg heyrði skotið".
Dómarinn: „Það er ekki til að tyggja á. Þér mogið vera".
N. Sneri sér við og sagði upphátt skellihlátur.
Dómarinn: „Erud þér svo ósvífinn að hlæja fyrir réttinum?"
N.: „Sánd þér mig hlæja?"
Dómarinn: „Nei, en eg heyrði það".
N.: „Það er ekki ábyggilegt. Fyrst þér sánd það ekki".

2254. Prófessorinn: „Hvað þeyja ord notu margir stúdentar mest?"
Stúdentinn: „Eg veit ekki".
Prófessorinn: „Alveg rétt!"

2255. A.: „Það verdur víst erfitt fyrir Hákon konung að stýra norska skútuarskipinu".
B.: „Vegna hvers?"
A.: „Af því að skútuarinn á því engi upphá".

2256. Jón litli gaf bróður sínum loðdýr með vinstri hendinni
Stjúpmóðirin: „Ég ætla ekki að taka á móti neinu af þér, sem þú hefur
stolið hann ekki með hægri hendinni, óþyndis fíll"

2257. Hún: „Þú hefir máske Amor með skammbyssu í hendinni. Hann hefur hætt
boga og örfar."
Málarinn: „Það var svo í gamla daga, en líðandi verða að fylgja með tímanum".

2258. 1. hermaður: „Hvers vegna fórstu frá vinnuna í hernaðinum?"
2. hermaður: „Af því að ég átti enga konu, en fótti gaman að slást."
1. hermaður: „Ja-so.– En ég fór í herþjónustu af því að ég átti konu og elskaði friðinn".

2259. L.: „Hvernig stendur á því, að þér gistist ekki?"
Þjónustumeyjan: „Fyrst líst mér ekkert vel á kvennfólk, og svo er ég hræddur um, að konan
mundi eyðileggja atvinnu mína".
L.: „Hvaða atvinnu hafið þér?"
Þjónustumeyjan: „Ég skrifa ástarsögur".

2260. Maria: „Þú ert brjóstumkennanleg, aumingjinn! Þú hefurðu misst karlinn þinn.
Læknirinn hefur ekkert getað hjálpað honum".
Margrét gamla: „Hjálpað – lækninum? – Ég lét engan lækni sækja, hann
vann hjálparlaust"

2261. Hann: „Þér hafið hjónaband fallegt hár, fröken; konan mín, sem er á líkum
aldri, er farin að hærast".
Hún: „Mig furðar ekkert á því. Hefði ég verið konan yðar, þá hefði
ég hvítt hár nú".

2262. Fríða á málverkasýningu: » Mér sýnist þessi mynd vera verst
málud af þeim sem eru hér «.
Málarinn: » Það ~~þykir~~ er leiðinlegt fyrir mig, eg hef málað myndirnar
Fríða: ætlar að afsaka sig og segjir: » Þér skuluð ekki láta yður
falla illa minn dóm, eg hef ekkert vit á listaverkum. Eg bara
sagð það, sem heyrði, að allir aðrir sögðu «.

2263. Konan: » Eg hef nú verið 5 ár á hjónabandi, en ekkert barn eignast
Læknirinn: » Við þeir höfum við læknarnir ekki meðul. Þetta er líklega
ættgeng óþjóðsemi. Átti móðir yðar nokkurt barn ? «

2264. Læknirinn: » Eg óska yður til hamingju herra Munk «
Sjúklingurinn: [ákyggjufullur]: Eg tek þetta svo, að læknirinn
~~að~~ áliti mér batni «.
Læknirinn: » Nei ! ekki meinti eg það, en sjúkdómurinn yðar er svo
sjúldgæfur, að reynist það rétt, sem við læknarir héldum í dag á fundi,
þegar þér voruð hérna, þá er ákveðið að kalla sjúkdóminn heita eftir
yður. » Morbus Munkius «, svo við það verið þér náfrægur maður «.

2265. Anna: » Er þessi mynd af unnustanum þínum ? «
Olga: » Já. «
A.: » Er hann gáfaður ? «
O.: » Nei ! heimskur «.
A.: » Hann er ekki ríkur «.
O.: » Nei ! hann er reglulega fátur «.
A.: » Er hann af góðu fólki ?
O.: » Nei, þvert á móti «.

A.: » Og þú ætlar að giftast svona manni «.

O.: » Hver segir, að ég ætli að giftast honum, þó hann sé í bráðina unnustinn minn

2266. Ung og fríð kona var flutt á sjúkrahús, og var gerður holskurður á henni, en áður sneðju læknarnir hana.

Meðan skurðurinn var gerður, talaði hún upp úr svefninum, eins og alltítt er um sneðju sjúklinga, að þeir tala um ákyggjuefni sín.

» Kyssið mig, Lárus! — Kyssið mig aftur, elsku Lárus «.

Þegar konan var orðin albata og læknirinn kvaddi hana, sagði hann:

» Verið þér nú sælar, og berið honum Lárusi kveðju mína «.

Frúin: » Hvað? Þekkið þér hann «.

Læknirinn: » Já, ég veit að hann muni vera maðurinn yðar «.

Frúin: » Nei! hann er vinnumaður okkar «.

2267. Gröndalskt.

Mörg ár eru síðan skáldið B. Gröndal gaptúk nit, þegar hann var í Kaupm.-höfn. sem hann nefndi » Gefn «. Í einu kvæðinu er ávítungrein til Íslendinga fyrir ónemskan, að eiga hvorki skip né verslun, en láti útlendinga fara sér allan naudsynjar og skapa vönuveið, öðru nísi kati: það verið í fornöld. En svo er annað, að þegar búið var að prenta greinina og hann las próförk, að þá hefir hann frétt, að verslunarfélag var stofnað í Rvík, því í enda greinarinnar nitar hann niðrandi: Að sönnu hefi ég frétt, að nýlega sé stofnað í Reykjavík verslunarfélag nefnt » Veltan «, en ég þyrlít það «

2268. Eitt sumar þegar ég var á alþingi, sönduðum við B. Gröndal um það, að hann þýddi kvæði úr Berlings náttúrufræði, sem ég átti svo

að láta prenta handa sjálfum sér. Um veturinn fór eg svo til Kaupm. hafnar
handnit frá B. Gröndal, sem svarar á autumn. Eg fær verið að lýsa hverju
landi hafi myndast með fjöllum og dölum. Við stöðuvötnum og sjóleirungar
hafi myndast lakir, sem svo hafi rifið fram jarðveg og leir úr fjallshlíð-
unum, og þar með myndast frjósamt undirlendi í dalabotnunum, og svo
bætir hann við frá sér: » Og má hér af sjá, að leirburður er já til mokkurs
nýtur.

2269. Eitt sinn sagði Konráð Gíslason við Magnús Eiríksson: « Eg gekk
í gærkveldi í Litlaragötu, og sá þar í glugga fallega og hvorleita stúlku.
Datt mér þá í hug það, sem Hallgrímur Pétursson segir í sálmi sínum
» þegar þig freistar fellur á, forðastu sinn að sjá «. Eg fylgdi ráðum
hans og fór inn til stúlkunnar. Magnús Eiríksson: Já, fraster, eg held,
að Hallgrímur hafi nú ekki meint þetta svona «.

2270. Þorleifur gamli á Háeyri (við Eyrarbakka) var hyggjinn maður og orð-
lyndur. Þótti keppiley að sér í munnmælum eftir hann. — Hann hafði dálítla
verslun, en hafði ekki kapps á að selja vöru sína fyr en á veturin leið og
litlar vörur umvarstaðar. Þótti þar þá nokkuð dýrar hjá honum. Einn, veturn
var menn í búðinni að hvakyndast yfir þessu vánæmdi. Þá segir Þorleifur
við lega: » Verið þið ekki að fárast yfir verði, þiltar góðir. Eg bið engan að
kaupa af mér, sýnist yður skaði að skifta við mig, þá skuluð þið láta
vera að kaupa hjá mér «. — Þorleifur lét hörð selja kendi, og lánaði ekki.
Einn sem bað um lán og fékk ekki, spurði þá Þorleif, því hann lánaði
aldrei vildi lána, en hann svarar: » Af því eg vil ekki viðvetandi afla
mer óvini «. — Eitt sinn sagði Þorleifur: Sá er munur á Sölva minum
og guði almáttugum, að annar gerir alt að engu, en hinn alt að engu «.

2271. Prestur, sem Hallgrimur hét, og bóndi, sem Bjarni hét, voru samferda frá kirkju. — Prestur: „Þú verdr til altaris í dag, Bjarni minn.“ — Bóndi: „Hún þúfiðr er að þessu.“ — Prestur: „Eg skil heint, að óvíða hér í grend sé lesið á föstunni og sungnir Passíusálmarnir, meira hjá ykkur.“ — Bondi: „Já, hún þúfiðr er að þessum andskoda, en hann Eirík á Bakka, sem aldrei les utan fyr til altaris, hann þeskar altaf meira en adrir.“ — Presturinn þagði og hristi höfudið.

2272. Kennarakonan: „Hvada merking leggja menn í grænar linsur?“ — Albert litli: „Vonina.“ — Kennarakonan: „En í hvít og svarta litinn?“ Albert litli þagði. — Kennarak.: „Svarti liturinn merkir sorg og skugga, en hvíti litrinn sakleysi, gledi og lukku. Jóns vegna hafa brúdirnar hvíta kjóla brúdkaupsdaginn sinn.“ — Albert litli: „Það eru þá gledilegt þjónir kvennfólkið að giftast, en sorg þjónir karlmennirnir, þar að þeir ætid í svörtum fötum.“

2273. A.: „Góðan daginn, gamli minn! Ertu lasinn í dag? Þú hefir aldrei verið eins ellilegur og núna.“

B.: „Það er sólarlegt, ey hefi aldrei verið eins gamall og ey er í dag.“

2274. Nokkrar stúlkur sátu saman og voru að bjómars yfir því, að hún Gunna skyldi hafa getað fengið sig til að trúlofast honum Jóni, úr því hann eins daudans væfli og hann væri. Segir þá ein stúlkan og segir: „Talið þið hægt um þetta, mér finst þú álitlegt að það sé munur fyrir stúlku að geta sagt: maðurinn minn.“

2275. A.: » Varst þú ekkina feinin þegar þeir byrjaðir bóndorið við unnustuna þína?» — B.: » Ó-jú, en það gekk samt ágætlega, hún sagði ekkert og eg sagði ekkert, en svo sprunst það svona orð af orði, þangað til alt komist í gott lag «.

~~2276~~

2276. Hann: » Hvort bjóðið þér heldur að verða þjónarnes eða giftast hjóna?« — Hún: « Fyrirgefið þér, að eg get ekki svarað samstundis, bóndorið kemur mér svo óvænt «.

~277. Manni nokkrum leizt vel á stúlkuna, sem var á sama bæ og hann, eg hann, og gekk eftir henni með graðið í skónum, en hún vildi hvorki heyra hann né sjá. Eitt sinn er hún hafði sneipað hann, sagði hann við hana: Ef sumir vænu við sumna eins og sumir væn við sumna þá væru sumir ekkir betri við sumna en sumir væn við sumna «.

2278. Barnalegt.

Barnakalakennarinn: » Af hverju ertu að gráta, Manni minn? « — Hún litli: » Krakkarnir þorna væn að stríða mér, þau segja að bróðurinn hennar Stínu sé svo líkt mér, og eg muni væra faðir hennar, en það er hreins ekkisatt «.

2279. Páll litli: » Pabbi, ér hvaða veiki dó Dandatapið? «.

2280. Frúin: » Þeir er kalt, ammingjan, farðu nú heim til hennar mömmu þinnar «. — Kristján litli: » Eg á enga mömmi, hún er dáin «. — Frúin: » En faðir þinn? « — Kristján litli: » Eg á engan föður, hann sér þeir mig «.

2281. Einkennilegt bréfnefni.

Þau ganga saman í kirkjugarði. Hann segir: „Þarna er grafreiturinn, sem eg hefi keypt handa mér og konunni minni. Líst yður þröken ekki vel á að nota hann með mér, þegar þér gangið síðast til náðar?

2282. Ungri systirin: „Farðu hjartalaust eins og ég, þegar þú dansar við karlmenn". Eldri systirin: „það fer eftir því, við hvern eg dansa".

2283. Hún: „Eg er svo glöð í dag, að eg gæti faðmað allan heiminn". — Hann: „Æ, byrjið þér þá á mér".

2284. Þau sátu í bekk við alfaraveg í sumarhita.
Hann: „Kæra frúin! Gefið þér mér einn koss."
Hún: „Eruð þér galinn, hvað haldið þér að sagt verði, ef einhver kemur að sér þar?"
Hann: „Hér er enginn nálægt."
Hún: „Eruð sér það þó."
Hann: „Þá þeysum við reyniklifinu yfir okkur".
Hann féklk óðar sína uppfylta.

2285. A.: „Þóttir þar verðist vera, mjög hneigð til sorgar".
B.: „Já, það má vel segja. Hún mun hvergi nema við hjúkrað, meðan móðir hennar þar dvaldi".

2286. Fregnriti blaðs í Vestmannaeyjum skrifaði ritstjóranum:
„Í fréttinni um happdrættið, sem þér sendi yður í gær, hefur misritast villuleg yður. Eg sagði yður, að drættinum hefði verið 20 þetta langur upplýsingasegir hann

adeins ic fet o langan".
„Oss fyrir þetta mjög leitt", svaradi ritstjórinn, „en skekkjan var óhjákvæmileg. Það skorti svo mjög rúm í blaðinu fyrir sagan textist, og þess vegna urdum vér ad stytta alla".

2287. A.: „Er sonur yðar rís alls hættr?"
B.: „Nei, lofsverðum ! ætlar ad kvæna þriðjar eda fjórdar sinn".

2288. Gestrum í dyrunum: » Frú, ég er hljóðfæra-stillarinn «
Frúin: » Hvad? Eg hef ekki sent eftir neinum hljóðfæra-stillara «.
Gesturinn: » Veit ég þad, frú. Nágrannarnir sendu bodin «.

2289. Alli (á þvaetu): » Þú ættar þó ekki ad halda þvi fram, ad minni þitt sé alveg óbilandi ? »
Kalli: Ja, þvínæst þrá sagdi, þá man ég ekki sem stendur eftir neinu sem ég hefi gleimt «.

2290. Bæjarmadur: » Heimdu góðan. Hefir þú vænt hér alla þína ætt ? «
Bóndi: » Nei, ekki enn þá «.

2291. Tveir menn komu fyrir sáttanefnd, og deildu saman hart sína. Tók ad kastast í kekki og segir annar: » Það gét ég med sanni sagt, ad þú ert sá langmesti ósvarmi, sem ég hef nokkrum sinni augum litid «. — Þá stendur prófastur upp (hann var annar sáttasemjarinn) og segir mjög alvarlega: » Hægan, hægan! þú vinnist hafa gleimt því, ad ég er vid staddur «.

2292. Húsbóndi: Ég vildi, ad ég ætti peninga til þess ad þerdast. — Þá skyldi ég

ekki vera her.

Frúin: En hvað var áhaggjuleyt.

2243. A.: „Eptir vensladan brúðkaupi eða brúðkaupsmann?“

B.: „Hvorugu“

A.: „Hvað vandar þig þann brúðkaupið?“

B.: „Eg er fallin frambyðandi“.

2244. Kennari: Hvernig er þátið af: „Hann vaknar“?

Nemendur: (margir): „Hann svaf“.

2245. Oldungur einn kom inn á skrifstofu lífsábyrgðarfélags og hvað sér atla að líftryggja sig. Félagsstjórinn spurði að aldri hans. „Hefi fjóra um níratt“, svaraði hann.

„Já getum vér ekki líftryggt yður, góði maður“, sagði skrifstofustjórinn.

„Nei, hvers vegna ekki?“ spurði sá gamli.

„Af því að þér eruð svo aldarhniginn“.

„Já, einmitt það!“ svaraði öldungurinn, — „viljið þér þá ekki gera svo vel að líta í hausskýrslurnar. Þar munuð þér sjá, að fæstir deyja á mínum aldri, heldur enn á nokkurn aldri þeirra, sem yngri eru“.

2246. Sigga: „Hann gerði þeim svívirðu meðan ég var að spjalla við hann“.

Magga: „Ekki þarf það þó að vera, úr því hann hafi ekki verið að reyna hvernig að lið að segja eitthvað“.

2247. Maður nokkur, er vant velklæddur á skömmum tíma, hafði sínum

stórmenni til veislu. Eftir borðum vildi hann láta gestina hafa
nasasjón af því, að hann hefði ekki sparað fé til boðshaldsins og segir:
" Þessi kálfsbógur kostaði skal ég segja yður, 74 krónur. Hérna, — nú ég
bjóða yður eina snefil herra Símonsen ".
" Já, þakka yður fyrir ", sagði Símonsen, " ég vil gjarnan fá mér tem
króna vindi ".

2298. Skip eitt hafði vilst inn á milli hafna og blindskerja í stórsjó
og náttmyrkri og var ekki annað sýnna, en það mundi farast
þá og þegar. — Skipstjórinn tók þá naskan flugeldu, fór
upp í skaut þeim, ef verða mætti að menn yrði við vart í landi
og kæmi skipverjum og farþegum til hjálpar.
Alt í einu klöngraðist maður og langur hermdarkur upp í reiðann, hann
angum á skipstjórann og segir:
" Skipstjóri: Ég mótmæli algerlega þessari ákvörðun þinni. Vér erum
Íslendingar í orðsins fyllstu merkingu. Vér erum
fluggelda — signing! ".

2299. Piltur frá Englandi í Borgarfirði kom í kaupstað. Spurði einhvern,
hvort hann ætti heima. — " Ég á heima á Englandi ", svaraði
hann, " þú heldur kannski að ég sé að ljúga því, þú veist kannski
ekki, að það er víðar til England en í Kaupmannahöfn! "

2300. Mark Twain hlýddi einu sinni á ræðu biskups nokkurs, sem
fræga var fyrir mælsku. — " Ég hafði mikla ánægju af því hvað
í ræðu yðar í dag ", sagði Mark Twain, " ég á bók heima, þar sem
standa hvert orð sem þér sögðuð.

Kiskyri þótti hart, að sér vari bannað um viðkomuna og kunnat
meira þessum ábendi.
Mark Twain bað hann þá ganga heim með sér, fékk honum stóra
vasabók og bauð honum að reyna, hvort hann hefði fundið með orðkver

2301 Einn sinni hafði Mark Twain verið veikur og flaug sú fregn, að hann
væri dáinn. Vinur hans einn og nágranni sendi son sinn heim til
hans til þess að fá sannar fregnir. Hitti hann þá Mark Twain, í
forstofunni og segir, að það gleðji sig að sjá hann á fótum, því faðir sinn
hafi frétt í morgun, að hann væri dáinn.» Segið þáðer yður, « svaraði
Mark Twain, » að sú fregn sé þó orðkend viðum mig «.

2302. Merkismálið hefðir stundum orkað nokkrar misskilningi manna á meðal.
Að minsta kosti var bóndamaðurinn í hálgerðum vandræðum, sem fékk
svofeldan vísnaseðil:
Send oss vel að senda mér með manninum til baka og skrifið í
reikning minn: 10 hektara af steinolíu, þrjú kílógrömm af saltpétri,
fimm thermometra af alkóhóli og nokkur mörk af ekspíftum. —
Upp í þetta sendi eg yður fáeina líteratúr af smjöri og einn desimal
af hangikjöti, sem eg bið yður selja.

2303. Djúpraí og einlægni hugguð lýsir bréf það, er hér fer á eftir og
ritað var umboðsmanni líftryggingarfélags í Þýskalandi:
» Þessum dottin af hinni last eg ekki hjá líða að skýra yður frá,
að mín ástkæra eiginkona. Anna Maria Löpica, sem var
líftryggð í félagi yðar fyrir 5000 mörk, er dáin og hefir látið mig
eftir í djúpri örvæntingu. Þetta var í morgun um kl 7. Eg skrifa á

ydur ad senda mér svo fljótt sem unt er lífsábyrgdarpeningana. Ábyrgdarskírteinid er dálaust med 32975; svo þér hljótid ad get fundid það í bókum ydar. Hún var gudrækil eiginkona og ástúdlegt módir. Til þess ad þér getid undid sem bráðast hug ydar, ad senda mér peningana bæt eg hér med fylgja stadfest dánarvottord. Hún tók mikid út og gerir það hryggd mína enn óbærilegri. Eg bregsti ydur ekki ad sýna mér svo mikla skyndsemi ad senda mér peningana sem allra bráðast og skal eg í þess stad lofa ydur því ad lífstryggja eignir konunnar minnar hjá ydur fyrir 6000 mörk. Sú fullvissa, ad þér verid fljótir og vel vid búin minni, kann ad létta sorgirnid undir med mér ad afleera það hraðilega verdarslag, sem eg hefi orid fyrir.

2304. Kaupstadarbúi í samrædu: „Þér skrifudud mér, ad hér væri ekkert mýbit og þó ætlar það ad gjæra alveg út af vid mig.
Bóndi: Já, það er leidinlegt. Eg hefi gert mig sekan um dálitla ónákvæmni. Eg sé, ad réttara hefdi verid af mér ad orda það svo, ad hér væri mýbit.

2305. „Ein hrædi þarf ekkerta sér vel saman þessi ungi. Eru þau gift?.
„Já, en ekki hvert öðru.

2306. Ungur madur hafdi hrongast móti vilja foreldra sinna í fjarveru þeirra og bad vin sinn para þeim þegnina.
„Segdu þeim fyrstu, sagdi hann, „ad eg sé dauður, svo ad þeim verdi ekki altof hverft vid þegar þú segir þeim frá hrongsmánni.“

2307. „Hvad kostar Cognaksflaskan?“ „Hún kostar 16 krónur,“ segir

kyssalinn. — „16 krónur. Það er altof dýrt“ segir Kaupandinn. „Minna ekki
getur hún / Rottað“ segir kyssalinn. — Kaupandinn dregur annað augað í
pung og hvíslar: „Eg veit hvað eg syng, og er sjálfur kyssalin. — „Æ,
þegiðið þér, — þeð sagnð þér þetta ekki strakes, — Komið þeir þá með
fjórar krónur!“

2308. Hann: „Eg er hræddur um að yður sé kalt. Á eg ekki að fara
inn í eldhúsið og vekja konuna utan um yður“.
Hún: „Þér megið vekja eldhúsinn utan um mig“ en hvers vegna
viljið þér fara inn í konuna?“

2309. Kona kom inn til bláðamanns og bað hann að kirta skúrarþegn
mannsins síns. „Það kostar 50 aura þumlungurinn“, segir blaða-
maður. „Það verður þá nokkuð kostnaðarsamt“, mælti konan niðurlútari
„Þeð að hann var fullur þrjá álnir“.

2310. Dómarinn: „Ernð þér giftar eða ógiftar?“
Vitnið: „Eg er, eg er ógift, þrettán sinnum“.

2311. Vitur sóknarbörn. — Séra Ó., sem var annálaður mælskumaður, var vanur
að stagra upphá þegar sóknarbörn sín. Eitt sinn sagði hann meðal annars í ræðu:
„Fálkið gengur gjögrandi og skælandi í braja milli hringuða hálsliða gapir þegar
fólkum þess“.
Þegar úr var komið úr kirkjunni, sögðu sóknarbörnin:
Gott var það hjá honum, eins og vanter blessandi“.

2312. Gat samt grátid. — Einn sinni var sami prestur ad flytja líkræda yfir gömlum manni. Dáttir mannsins gekk á eptir prestskonunni og maelti: „Alveg gat jeg grátid yfir, hve vadan var gád hjá prestinum; en sárast páetti mjer, ad jeg heyrdi ekki eitt einasta ord sem hann sagdi".

2313. Ekki samt pú. — Prestur var ad jarda. Hann var nokkud klaufskur stundum, en hafdi samt lokid skólanámi, svo hann atladi ad hasta moldinni af spadjaxlinum ofani gröfina. Já rak hann hann vart á pann, sem nestur stód, svo leid og hann sagdi: „Af jördu skaltu aptur upprísa" — en vid pá ad bata vid: „ekki samt pú".

2314. „Mamma, mamma! Bannadu henni Siggu ad drepa vesalings flugurnar á gluggunum".
„Hvernig á nonni minn!"
„Af pví ad mig langar sjálfan til ad gera pad".

2315. „Petta er góda sápan", sagdi prestskonan, „hún eins og skyrtuna upp til agna, en skilur eptir óhreinindin".

2316. Petersen leit í „Knaldblaedid" og las par andlátsfregnir sínar, sjer til mikillar skelfingar. Hann flýtti sjer ad sína til Hansens vinar sins og sagdi: „Hefir pú sjed pad í blaedinu, ad jeg er dáinn?"
„Já", svaradi Hansen og kom vada fát á hann, — „hvadan hafdirdu?"

2317. Skaldid: „Eg segi ydur satt, ad en sofa pínumidr hvada í brjóstri mjer."
Bóka ídgefandinn: „Blessadir, í ósköpunum hættid pau sofa í ró".

2318. Jónatan: „Jeg spekti mann, sem hefur verið kvæntur í fyrra kín ár og er kinna hjá sjer á hverjin einasta kvöldi".
Jónatanna (hrópur): „Petta er nú sönn ást".
Jónatan: „O, ekki er það nú, — það er gigtveiki".

2319. Leigutaki (er að skoða nýja íbúð): „Er þetta nú kegningarhúsið?"
Leigusali (hvatlegur): „já, og þarna hinumegin er kyrkjugarðurinn. Gjör sjálfa, að við höfum hjer alstaðar ankaþegindi".

2320. Barnfóstran: „Barnið var alt í einu horfið
Húsfreyjan: „Gvi í ósköpunum leitaðir þú ekki til lögregluþjónins?"
Barnfóstran: „Nú, jeg var hjá einum allan tímann".

2321. Bóndi nokkur kom austan yfir fjall og hitti velbúinn Reykvíking á Austurstræti. Virtist honum maðurinn nokkuð yfirlætismikill, en herti þó upp hugan, ávarpaði hann og mælti:
„Hvaða hús er þetta?" —
„Það er þósthúsið?" svaraði hinn neiðingslega.
„Og hvað kostar það nú?" spurði bóndinn.
„Það veit jeg ekki!" svaraði sá fíni snubbótt.
„En hvaða hús er þetta?" spurði bóndi.
„Gamli Landsbankinn", svaraði hinn.
„Og hvað kostar hann nú?"
„Veit ekki sagði bæjarmaður.
„En hvaða hús eru þarna?" spurði bóndi.
„Gingkirkjan og dómkirkjan?"
„Og hvað kosta þau?"

„Veit ekki, — hvad haldid þjer ad jeg viti um þad?“ sagdi bajarmadurinn.

„Nú, ejed þjer þaer ekki?“ spurdi bóndi, — „mjer sýnist á ydur, ad þjer eigid allt hjerna“.

Hinir gekk burtu.

2322. „Rammvernleg“ list. Málari nokkur sýndi mynd sína og kom þangad listdómari nokkur, athugar mynd, sem heitir „Hretviori“ og segir:

„Það fer hrollur um mig allan þegar jeg stenda þessa mynd. Hún er máluð af sannri „rammvernlegri“ lyst“.

„Já“ sagdi málarinn dapurlega, „jeg hef nú þegid ad kenna á því. Jeg gor medan jeg vjelt mjer burtu kom hingad madur og leit á myndina; hann þreif hvítkálsvna mína, dreif sig í hana og hefur ekki sjest sídan.“

2323. „Gefa læknarnir yður nokkura von vidvíkjandi vóka frænda yðar?“ Eftirgjarn: „Nei, þeir segja, ad hann geti lifad mörg ár enn-þá“.

2324. A.: „Hvernvegna hefur þú svona langt nunnustyttleki?“

B.: „Það er af því, ad læknirinn sagdi, ad jeg ætti ad „halda mig sem lengst frá tóbakinu“.

2325. Ellarnafnaleysid angrad. Einn sinni þá er tilrætt vard um ellarnöfn sagdi drengur nokkur í Reykjavík: „Jeg vil helst vera kallaður eptir henni mömmu minni og heita Mammon“.

2326. Bóndi nokkur sagði við prest, þá er hann ferndi síðasta barn hans:
" Þakka yður nú fyrir öll börnin, prestur minn. Þá verð eg skárfegnari,
að þau eru nú loksins komin undan guði og manna fótum".

2327. Öldruð ógipt kona: " Það er hræðilegt hvað öllu er stolið og rænt nú á
dögum. Öllu hafa þeir rænt og ruplað frá mjer, en mig — mig sjálfa
hafa þeir steinið eptir!"

2328. Prúin: " Fjöldi steinhús við manninn í fyrra og nú eru fjöldi hjeðin
saman aptur".
Kaupmannskonan: " Já, nú erum við í upphleiðslu hjónabandi".

2329. Dómari (við sökudólg, sem dæmdur er í fangelsi ævilangt): " Eg vona, að þessi
dómur geti orðið yður til viðvörunar".

2330. A.: " Eg vildi gefa fimmund krónur til þess að eg þekti þann stað,
þar sem fyrir mjer liggur að deyja".
B.: " Nú, hvaða ánægju hefðir þú af því?"
A.: " Eg myndi aldrei koma þangað".

2331. Háskólakennari nokkur, sem oft var nokkuð viðutan, hafði dvalist uppí-
sveita og var að fara heimleiðis úr sumarfríi. Þegar hann var sestur á járn-
brautarvagninn og lestin komin af stað, fór hann að velta fyrir sjer, hvort
hann hefði ekkert steinið eptir. Hann tók upp vasabækina sína, athugaði
hana sjerhvern á milli og lagði þar af sjer allan grun. — Þegar hann kom
á járnbrautarstöðina, kom dóttir hans hlaupandi á móti honum, en þegar hún sá,
að hann var einn síns liðs, sagði hún: " Pabbi! Hvar er hún mamma?"

~~2331~~ Þá vaknadi gamli madurinn eins og af svefni og sagdi: „ja, þetta fann
ég á mjer, ad ég hafdi gleymt einhverju í sveitinni, þá ad ég kæmi ekki
fyrir mig hvad það var!"

2332. Dómarinn: „Þjer segid, ad Gorkell hafi barid ydur á augad. Getid þjer sannad
það? Hafid þjer nokkurn sjónarvott?"
Sá bardi: „Nei, nei! ég hefi ekki nokkurn sjónarvott á því augnamidi".

2333. „Mamma! vid erum í skólaleik", sagdi litla Sigga litla.
„Þá vona ég ad þú kennir ad hegda þjer sómilega", svaradi módir hennar.
Sigga: „ég þarf ekkert ad „hegda mjer", ég er kennari!"

2334. Í hjónabandsskrifstofunni. — „ég vildi gjarnan kvænast í hjónaband...
enn einungis af ást!"
Skrifstofustjórinn: „Fyrirgefid! Hún dóttir hefir verid lögd nidur".

2335. Húsbóndinn (vid húsfreyju sína): „En hvad hann Sandfjörd hefur
kvænst í fallega konu. Það er gamalt spakmæli,
ad mestu forskrumarnir nái fallegustu konunum".
Konan (lítur þad til sín og svarar í fjandsamlega):

2336. Prestur er ad skíra barn. „Hvad á barnid ad heita?" spyr hann.
„Alexander, Cæsar, Napóleon, John. Jellicoe, Lloyd George, Bónar Law,
Kitchener".
Presturn (lágt vid medhjálparann): „Betid mjer vatn í skírnarskálina!"

2337. Þegar blaðið „Arnfirðingur" kom fyrst út, var það haft á bæjarstólnum í Reykjavík, og gekk maður með það hús úr húsi. Hann kom í Geirsbúð og spyr kaupmanninn:
„Hafið þér séð ísafjarðing?"
„Hvað?: Er hann nú hérna?" svarar kaupmaður.
„Nei, ég er hérna með hann", svarar kaupmaður.
„Nú! Hvað eru þér þá að spyrja að honum?"

2338. Jón í Hvammi fór manna best með bækur. Hann hann gekk bókasafns fyrir Lestrarfélag sveitarinnar og var mjög athugull um það, að bókunum væri skilað óskemdum, og tók hart á misfellum. Til marks um það er þessi frásögn:
Einusinni skilaði maður bók, og skoðaði hana í bak og fyrir, þangað til hann verður bálvondur og segir: „Enn sú meðferð á bókinni; þarna á 19. blaðsíðu er komið gat, og þegar eg fletti við, sje eg líka gat á 20. síðu. Slíkum skemdarvörgum er ekki bók ljáandi."

2339. „Heiðruð frú, húsfreyja", sagði maður, sem var að semja manntalsskýrslu, — „hve mörg börn eiga þér eldri en sex ára og yngri en tuttugu og eins?"
„Það skal eg segja yður", sagði sagði konan. „Eg á tvö eldri en sex ára og tvö yngri en tuttugu ára".

2340. „Mundir þú vilja giftast til fjár?" spurði stúlka lagsbræður sína.
„Nei, eg vil fá gæfu", svaraði hinn.
„Þér veitir víst ekki af því. Eg heyri, að þig vantar þor, úr því að þú vilt ekki giftast til fjár.

2341. „Segðu mjer, Stína frænka, hvernig stríkadist það að þú kemst í kynni við seinni manninn þinn?"

„Það var hreinasta afintýri. Eg var á gangi með fyrra manninum mínum, þegar sá seinni kom brunandi í bifreið og ók yfir hann. Þetta var upphafið að okkar vináttu".

2342. Læknir á einum hinumegin fjeh líkama steipsins, sem var Íslendingur, vita, að maður væri dáinn á 45. farþegaherbergi. Vörn vinnilegar ráðstafanir gerðar, meðurinn hiðulagður og varðað þegir borð. Nokkurum klukkustundum síðar leit læknirinn af hendingu inn í herbergið og sá að líkið lá þar óhreift. Kallaði hann þá á Íramm og áminti hann þegir skeitingar-leysi. „Eg hjelt eftir að þjer segðuð 46. Eg fljúgi mjer þangað og sá einn farþeganna liggjandi á hellsenum. Spurði eg, hvort hann væri dauður. — „Ekki en þá", svaraði hann, „en eg er alveg að deyja". svo ráðstafaði jeg honum þegir borð".

2343. Annna gamla (við litla stelpu, sem var ýfirin í þráðgum sínum): „Þú mátt aldrei fara með ósannindi.

Annars fer þegir þjer eins og smaladrengnum, sem kallaði „úlfur, úlfur", til að greina menn. Þá sagði hann úlfurinn og át upp allar kindurnar".

„Át hann kindurnar?" spurði stelpan.

„Já", svaraði amma hennar.

„Át hann þar allar?"

„Já".

„Jæja, amma mín", sagði stelpan; „það er líkt á komið með okkur: eg hræði þjer ekki og þú hræðir mjer ekki".

2344. A. (við stórkaupmannsinn): „Erlu ekki hraddur um, ad hradskilarinn
finn gjósti upp sumum leindarmálum verzlunarinnar, sem þú hefir
hvorum fyrir ad vita?"
„Nei, það er engin hætta á því", svaradi kaupmadurinn; „ég hefi nú fengid
einn, sem ekki getur lesid orð af því, sem hann skrifar".

2345. „Allt fer sá, sem bídur", muldradi madur vid sjálfan sig á veitingasal, —
„en hann fer það hratt".

2346. Hann: „Vid erum ad skipta happdrættis í mannúdlegu skyni. Það er gamall
madur, blásnauður. Vilji þjer ekki kaupa einn seðil?"
Hinn: „Í öllum bænum! Hvad ætti ég svo sem ad gjöra med hárlausteinn,
ef ég skyldi draga hann?"

2347. Bjarksýni. Verður heims mesti ma[illegible] bjarksýnastir og „hregda sjer sjálf
við vorvindlega hlutbi" eda þótt komid sje í óvænt efni. Því til marks er
þessi saga: Madur nokkur datt út um glugga á 20. hæd á stórhýsi í
New York. Þegar hann fjell fram hjá öðrum glugga á 10. hæd, heyrdist
hann segja: „Ekki er ólátt enn þá!"

2348. Heldri madur einn hefir þad, sem flækingar nokkur var ad láta hund
sinn gera þarfir sínar, og höfdu safnast þangad allmargir áhorfendur.
„Hættid þjer, gódir madur", mælti sá, er ad hefir, „hvernig farid þjer ad kenna
hundinum ydar þessar listir? Ég á hund, en get ekki fengid hann ad gjöra
neinar listir".
Flækingurinn leit upp, hvorfdi þýdingarlitlega á spyrjandann og svaradi: „Veltid
ég skal segja ydur hvernig þessu vikur vid: Þjer verdid sjálfur ad kenna meyra en

hundrinum, því að annars gæti þjer ekkert kent honum".

2349. Kennarinn: » Getur nokkur ykkar nefnt vökva, um ekki frýs?
Eftir nokkra umhugsun réttir einn drengjanna höndina upp.
Kennarinn: » Það er ágætt, Gunnar, segðu okkur það þá «.
Gunnar: » Sjóðandi vatn frýs aldrei «.

2350. Lækninn: » Yður er að batna í fætinum, og eftir nokkrar vikur getið þér dansað «
Sjúklinginn: » Það kalla ég gott, því að ég hefi aldrei getað það áður

2351. Frú A.: » Þér getið ekki ímyndað yður, hvað maðurinn minn er vafningur, það er munur á honum og þjóna manninum mínum, sem hvarvetna alt, sem ég bar á borð fyrir hann «.
Frú B.: » En hann dó nú líka «.

2352. A.: » Hvernig svaraði heildsalinn þegar þú bauðst dóttir hans «.
Bíðillinn: » Ekki svaraði hann mér beinlínis neitandi; en hann sagði heldur leiðinlega skilinðis «.
A.: » Nú hvað var það?
Bíðillinn: » Hann sagðist fyrst vilja sjá mig hengdan «.

2353. Árni (sem mætir klaðiskera á götunni): » Má ég ekki bjóða yður í nefið? «
Klaðiskerinn: » Jú, þakka yður fyrir, þegar við erum búnir að taka lábíðið um reikninga okkar; síðan klæmd þú burtu, meðan ég var að hneppa að.

2354. A.: » Hvernig gátuð þér klæmd svona beint á staurinn, sáuð þér hann ekki

Hinn fellir: „Jú, eg held, að ég hafi séð hann; eg sá meira að segja tvo og ætlaði að komast á milli peirra“.

2356. Pétur: Af hverju ætli, að fiskarnir séu málausir?“
Páll: „Getur þú ekki skilið það, asninn þinn? Það er auðvitað af því, að vatnið myndi renna inn í munninn á þeim, ef þeir ætluðu að fara að tala“.

2356. Þeir kaupmennn höfðu veðjað sínar í sínu götu. Einn þeirra auglýsti: „Þessi verslun selur ódýrast í bænum“. Annar auglýsti: Þessi verslun selur ódýrast á landinu“. Sá þriðji auglýsti að eins: „Þetta er verslunin, sem selur ódýrast í þessari götu“.

2357. Dómarinn: „Hafið þér ekki verið ekkja mjög lengi?
Vitnið: „Jú-ú, síðan maðurinn minn sálaðist þá“.

2358. ~~Maðurinn~~ „Konan: „Eg held, að þú hafir ekki gert eitt einasta góðverk á ævinni ~~Maðurinn: Reyndu að þegja, þá skaltu sjá, hvað eg verð góður við þig~~“.
Maðurinn: „Jú, þegar eg byggði þér hús að verða gröfurnar“.

2359. Konan: „Þú ert langtum betri við nágrannkonu þína:
Maðurinn: „Reyndu að þegja, þá skaltu sjá hvað eg verð góður við þig“.

2360. Hún: „Nei, herra Hún, eg get ekki orðið konan yðar, en“.....
Hann: „Ég gaðanum banninu þarið ekki að segja, að þér viljið vera eins vera eins og aðrir við mig“.
Hún: „Það ætlaði eg ekki að segja, en þjónn klukkustund áður

eg fódur ydar og gledst af því að geta verið móðir ydar &c.

2361. Frúin: „ Hvernig stendur á því, Lára, að á hverju árdegi sé eg herrann framm í eldhúsinu hjá þér &c.

Vinnukonan: „ Það get eg ekki, því að eini vegurinn til að hafa séð hann, er að hafa kort í gegnum skráargatið, og eg hygst ekki við, að frúin hafi ekki gert það &c.

2362. Strimmlans naðar, Lúlli tréskalli, er á gangi við stórt steinhús, sem er smíðum, og missir þá múrari frá pintu hræð tígulstein ofan í höfuð honum

Lúlli: „ Heyrðu, skrattakollur, ef þú heldur svona áfram, verðurðu aldrei klár „ &c.

2363. Læknirinn: „ Sofið þér vel á nóttunni? „

Sjúklingurinn: „ Já, ágætlega „.

Læknirinn: „ Hvað stundið þér?

Sjúklingurinn: „ Eg er náttvörður „.

2364. Eiginmaðurinn: „ Veistu, að þú hefir betri völd en nokkur kona í heimi „.

Konan (áliðið undrandi, en þó þegjandi): „ Heldurðu það? „

Eiginmaðurinn: „ Já, því að annars væri hún búin þegar löngu „.

2365. Sofía Pétursdóttir kemur inn í bankann til þess að leggja 610 krónur í sparisjóðinn.

Bankamaðurinn: „ Á eg að skrifa frú eða jungfrú? „

Sofía: (vandræðaleg): „ Það er hvorki frú eða jungfrú, því að eg hefi ekki gift, en eg á samt dreng, sem eg er að spara fyrir „.

2366. —» Er það satt, að þú elskir hann?«
—» Já«.
—» Takmarkalaust?«
—» Já«
—» Viðleysislega?«
—» Já, því að það er ekki hægt að elska hann, nema viðleysislega«.

2367. Hermann bakari hafði bjargað dreng frá drukknun og fyrir það fengið hann úr Carnegiesjóði og hóf í öllum blöðum. Samargestur spyr samsveitung Hermans um nánari atvik að þessum atburði.
Samsveitungurinn: » Jú, hann var auðvitað fullur«.
Samargesturinn: » Hver? Drengurinn?«
Samsv.: » Nei, Hermann. Dettur yður í hug, að hann Hermann hafi sín á ánna óbullur?

2368. A.: » Já, hvað er að tala um kvenfólkið; aldrei getur það þagað yfir nokkrum hlut«.
B.: Ekki! Alls ekki það! Konan mín var mér ótrú í tíu ár og minntist aldrei á það einu orði.«

2369. A.: » Viljið þér koma til miðdegismatar til mín á morgun?«
B.: » Þakka yður fyrir, en mætti eg ekki heldur koma heim daginn«.
A.: » Jú, velkomið. Hvar hefir boðið yður á morgun?«
B.: » Konan yðar«.

2370. Jón gamli hafði farið til Ameríku, til sonar síns, en þreifst þar ekki og kom heim til sín eftir nokkra mánuði: » Og svo segja

þeir, að sólin eigi að koma upp sex tímum síðar í Ameríku en hér. En það var hvein lygi, þeir að sólin var komin á loft alveg eins snemma á morgnana þar og hér.“

2371. A.: „Nú, svo að þér viljið fá stöðu? Getið þér hirt eldavélar og opna, kveikt upp og þar um líkt?“

B.: „Alls það ekki! Eg sem hefi setið í lagthusinum fyrir að hafa kveikt í húsi.“

2372. María gamla: „Sá er orðin langur í dagstinn og mikill, kann sonur kemur Stínu.“

Anna gamla: „Já, fyr má nú vera, og kann sem var svo lítill, þegar kann var lítill.“

2373. Skriftafaðirinn: „Þessum skjölum á aðstoðarmaðurinn að vaða í stafróðsröð og flokka þeim síðan í pappírskörfurnar.“

2374. Ung prestskona í sveit hefir veitt því athygli, að sóknarfólkið bíður í sóknarnefndinni og bíður afgangsins aftur í sóknarkerið. Til þess að girða fyrir þetta klippir hún sykurinn í mesta sinni í ógrynni örsmáa mola. Einn bóndanna, Láki gamli, lækur sykurkerið og leitar með fingrunum vandlega að vænum mola, en finnur ekki, og segir þá upp úr eins manns hljóði: „Skrambi er molarnir nærbitnir, það er varla hægt að bíta af þeim.“

2375. Konan: „Í dag, elskan mín, skaltu þá mat, sem þú hefir aldrei etið áður“.
Maðurinn: „Það væri nú annað hvort, að þú kæmir ekki með það, sem eg hefi etið áður“.

2376. Á götu hvorri einni hafði um langa tíð staðið bæjungamaður og á hann hangið auglýsingaplata um það, að hann væri bindur. Guðgjörðasöm kona kemur að honum einn dag og sér á auglýsingina breiðu orðin og stendur „mállaus" á bellibrasa á brjósti hans. Hún spyr meðaumkandi:

– „Hvað er þetta? Er yður batnað sjónlagið?"

– „O nei. Enn sé eg fjöldi af mikið af buxnahnöppum".

2377. Maður, sem verið hefir í Ameríku: „Menn eru að tala um, að Ameríkumenn sjeu gortarar, en þegar eg var þar og vann hjá Ford, þeim sem býr til bifreiðarnar, þá kæmust við þá höfum við hér menn, sem ekki gerðu annað á dögum en að sækja vatn í fötum bara til þess að vera með þúmerkin.

2378. Ógift stúlka býr með verkmannafjölskyldu og á með henni fimm börn. Hún fer heimsóknar af sóknarpresti sínum, sem ámyndir hana í næsta almenns siðgæðis að giftast manninum. Stúlkan gaf sig ekkert að þessari ámyndingu. Presturinn heimsótti hana í annað sinn og fór á sama leið. Þá fékk hann embættis-bróðir sinn til þess að fara á fund stúlkunnar og reyna enn til við hana. Eftir að þessi ~~annar~~ prestur hafði sagt erindi sitt svaraði stúlkan:

„Það verður að fara að hætta þessum húsvitjunum hjer, því að annars fer jeg að fá óorð af ~~þeim~~ yður."

2379. Vesterberg skipstjóri: „Já, eg hefi altaf verið mannúðlegur við skepnur mínar og bjarga lífi margra þeirra og það oftsinnis. Jeg skal til dæmis segja yður, að einusinni lögðumst við hjá Kanaríeyjunum; og þeir menn voru sendir í land til þess að sækja vatn. Þetta var hættulegt, því að í eyjunni var fullt af villimönnum. Fyrst sendi jeg tvo menn og þá báða villimennina

sídann adra leid og fór á sömu leid og lokes ensluv og enn bátur villumenn-irnir frá. Eptir það kannadi jeg fleiri mönnum að fara á land og sigldi burt".

2380. Hann: „Mig dreymdi í nótt, að við vorum hjón".
Hún (kuldaleg): „jæja, það var vinsamlegt".
Hann: „já — og það var svo mikill kuldi af yður, að jeg varð að fara á fætur og baka ofaná okkur einn kepp í viðbót".

2381. Jarni gamli ökumaður hefir keypt matvæli til heimilis hjá kaup-manni, og bjóðst þá kaupmaður honum vindil, sem hann segir, að sje ágætur. Jarni gamli tekur vindilinn og segir: „Þeir segja, að það sje munur á vindlinum, en þessvegna bulli þér mig enginn til að . troða".

2382. Tveir betlarar talast við. annar blindur, hinn kryplingur. Annar segir: „Nei Kalli, nú hefi jeg verið kryplingur í þrjár vikur, nú vil jeg vera blindur; þú getur ekki með nokkurri sanngirni ætlast til þess að fá að vera blindur altaf".

2383. Karl stendur við vatn og hverfur á mann sem er að drukna og kallar á hjálp. — Karlinn: „Skildi hann vera að leika fyrir kvikmyndafjelag eða er hann að drukna?" Maðurinn hverfur í vatnið, en rekur höndina upp úr vatninu. — Karlinn: „Nei, hann er að leika". Maðurinn hverfur aftur og höndin líka. — Karlinn: „Nei, hann drukknaði, en fjandans ári gerði hann það náttúrlega".

2384. Tvær ungar heſdarmeyjar koma inn á ſtrætisvagn (ſporvagn), ſem er fullſkipadur af konum, nema hvad einn lítill drengur er par einnig inni. Stór og digur kona, ſem ſitur næst drengnum, ſegir:
„Skaltu vera kyrr, drengur, svo ad önnur júngfrúin fái ſæti!"
Drengurinn: „Skaltu ſjálf vera kyrr, kerling, pá geta bádar fengid ſæti".

2385. Húsbóndinn (ſem kemur ekki á fjás): Hvervegna ſitur pú hjer ſvona dreyjes?"
Fjósámadurinn: „Eg er ad bída eptir pví ad kýrnar beri, en hún er ekkert ad flýta sjer".
Húsbóndinn: „Hefirdu beðid lengi"?
Fjósamadurinn: „Sídan á gærkvöldi".
Húsbóndinn: „já, pad er bezt ad pú farir inn og bidjir einhverja stúlkurna ad koma hingad og sitja hjá kúnum í stadinn, pví ad medan kýrnar sjer pig, pá heldur hún ad hún sje hvorin".

2386. Ungur madur, sem lítur mikid á sig (segir vid stúlku, sem hann mætir á götu úti): „Vid sáumst víst í gær í dýragardinum"!
Stúlkan: „Pad held eg varla, — eg kem aldrei ad apabúrunum"!

2387. Gamli jón: „Eg parf aldrei ad fara nidur, af pví ad eg vakna mig á hverjum sunnudegi.

2388. A: já, en peir segja, ad mjólk sje heilnæm. Í henni er vönun efni sem í blódinu segja peir.
B: Nú skil jeg, hvervegna jeg hefi ódlist á mjólk; jeg er ekki blódfyrstur.

2389. — Það er bágt að sjá, hvenær maður þar að verða drykkfelldur. Nú kemur
Jói Lárusson til mín á hverjum einasta kveldi og drekkum upp fyrir
mjer allt brennivínið, sem eg afla til naumindis.

2390. Prófastrinn: Vill herra herföringin hálft staup til?
Herföringin: Gjör megið kalla það hvað sem þið viljið, bara að jeg fái
staupið fullt.

2391. A: Er það ekki bókstafur fyrir þig að ganga að því að eiga hana
Soffíu, þig, sem hefur ekki þekt hana nema hálft ár?
B: Nei - Nei, á: Við reynum það bara borgaralega til að byrja með.

2392. Tveir jafnlaunaðir menn hafa um lekjuskatt, sem á þá hefur verið lagður
upp frambali þeirra.
A: Hvernig stendur á því, að þú hefur þenkið vera miklu lægra skattaðan en ég,
úr því við höfum jafn laun?
B: jú, eg dreg frá 3650 hálfflöskur af öli um árið. Eg drekk sem sje tíu á dag.
A: já: Þar ekki getur þenkið að draga það frá.
B: jú, auðvitað, skárra væri það nú; það stendur á sjálfum flöskumiðunum,
að öllið sje skattfrjálst.

2393. Gísli í Hreiðri hefur mist öllum sínum ársgamla, og samhryggjast
nágrannar hanns honum af því.
Gísli: já, eg segi það með; ef þessi skelfa hefði þenkið að lifa og verið stráksi,
þá skildi jeg, með mjer, hafa kálið hana lora til dýralæknis.

2394. Frúin (við blindan bellara): Vesalings maður, og eið þjer engan að, nákonnin?
Bellarinn: Jú, eg á reyndar bróður, en hann er líka blindur og við sjáumst sjaldan.

2395. A: Hvaða brygging hefi eg fyrir því, að eg fái peningana aptur frá þjer?
B: Er þjer ekki nægilegt orð heiðarlegs manns.
A: jú, auðvitað — komdu þá með hann.

2396. Frúin: Hvernig stendur á því, að mjólkin er svo blálek uppi á súrkaskið?
~~Mjólkurberinn: já, það er af því, að grasið er svo lítið; það er bókstaflega hægt að sjá kýrnar tárfella út af því —~~
~~Frúin.~~ Mjólkurberinn: Það kemur líl grasinu sem kýrnar eta.
Frúin: En hann er líka þunn.
Mjólkurberinn: Já, það er af því að grasið er svo lítið; það er bókstaflega hægt að sjá kýrnar tárfella út af því.
Frúin: Jú-jú, en viljið þjer ekki sjá um mest, þegar kýrnar gráta.
að tárin fari ekki ofaní mjólkurföturna.

2397. Frúin: (við smiðinn): Er annars mannsýnlegt að búlva svona við vinnuna?
Smiðurinn: Beinlínis mannsýnlegt er það ekki, en verkið verður ekki eins vel af hendi leyst, ef við bölvum ekki.

2398. Skeingerðir póstþjónustumenn hafa fundist í Eistum;
getta bendir á, að í fornöld muni hafa verið pósthús þar.

2399. Prestur noktorr spurdi einn sinni barn á þessa leið: „Hvernig með fótstoðirnar hjá þjónum andans?" Barnið þagði við; þá hvíslaði annað barn að því: „Í skírninni, segðu." Barnið kinkaði ógloggt og svaraði: „Í skírninni himins." Prestur spurði þá aftur: „Hvað varstu þá að fara, fuglinn minn".

2400. Í sóknum síra Jóns (Reikjalíns) á Görðum bjó kvenkur maður, Jóhann Runólfur að nafni. Einn sinni er prestur kom í húsvitjun, bað hann Jóhann þennann lesa, sem aðra, en hann var lítt heima í þeirri íþrótt, og kom alt skakt og bjagað úr hendi honum. Þá sagði Prestur: „Svei, þú ert þá ekki læs! Hver gaf þig í hjóna band?" — „Það gerði nú sjálfur prófastrinn," svaraði Jóhann

2401. Prestur noktorr leiddi konu í kirkju eptir hinum eldra kirkjusið, og var þessi formáli viðhafður hans: „Enn ert þú konungs, enn hefir þú viljað það og enn skalt þú fá það, því að miskunn vill meyra, og amen!"

2402. Prestur noktorr spurði barn á kirkju-gólfi undir embætti, eins og siður var þjónum: „Hver hefur skapað þig?" Barnið þagði við. Þá gall við kerling ein frammi í kirkjunni: „Það er nú ekki svo unga fólkið núna, að það viti það," Prestur mælti þá: „Eg veit að þú veizt það þá." Kerlingin svaraði: Eg hefi nú munað það, en það vaflast einhvern veginn fyrir mjer núna."

2403. Vesturheimsmaður einn ósiðaði eptir að kynnast stað, þar sem menn geta ekki dáið, „af því," sagði hann, „að þangað vil eg fara til þess að eyða þar síðustu æfi-árum minum." sami maður var vanur að sækja kirkju einu, en svo var háttað, að menn komu mótstend seint til guðsþjónustunnar; um þetta kvast hann svo

ad ordi, „ad þorgad heimi engjinn þjóv en allir vera heimir."

2404. Madur nokkurr bad sjer heimu á þessa leid: „Heldurdu, ad þú vildir eiteki ganga med mjer veg allrar veraldar," sagdi hann. — „Eg held, ad eg verdi nú heldur steinlitil til þess," svaradi hún.

2405. Frúin: Hvad heitir steipid, sem liggur þarna?

Sjómadurinn: Emilía

Frúin: Hvernig stendur á því, ad mestum öll steip heita kvennanöfnum.

Sjómadurinn: Það má gud vita! Nema það sje af því, ad öll yfirgerdin er svo dýr

~~2406.~~

2406. Audmadurinn (á myndasyningu): Hlustadu, justisrád, hvad kallast þetta mynd?

justisrádid: Hmm, það er sjálfsagt landlagsmynd ad vetrarlagi! — svart ad ofan en hvitt ad nedan — já, það hlýtur ad vera — sterambans lagleg mynd; hana ætlirdu ad kaupa."

Audmadurinn: já, það er satt, hún er dæmalaust falleg — en hvad er ad þarna — hún stendur á hvolfi!

justisrádid: Nú, eg held, ad þú segir satt — svona eru nú augun mín — já, nú sje eg það — það er sjálfsagt: landlagsmynd ad sumarlagi — og heldur ekki ófallegt — þú ættir samt ad kaupa hana!"

2407. ungfrúin (á dansleik): Hjer hafid hjá augu, eg hefi allt af — ádur — verid hræfin af dúfekrum augum.

2408. Einfaldur og vandadur unglingur kom í stóra borg og fór þar í leikhús. Þá eptir var hann spurdur ad, hvort honum hefdi þótt gaman ad leikritinu. „Já, eg veit ekki; leikararnir voru allhæf ad tala um sjálfa sig og einka mál sín, svo ad eg skammadist mín fyrir ad liggja á hlerir."

2409. Frúin: „Stína, hefi eg ekki stranglega bannad þjer ad hafa kærastan þinn hjá þjer í eldhúsinu á kvöldin?"
Stína: „Kærastann minn?! Nei, guð komi til, það er ekki kærastinn minn — — það er fóðurbródir minn!

2410. Vinnukonan: Leikritinu er komid og ætlar ad tala vid frúna.
Frúin: Leikritinu! Það var verri sagan eg get ekki talad vid hann núna; farðu og afsakadu mig og segdu, ad eg geti ekki talad vid hann af því eg sje veik.

2411. Á (mætir kunningja sínum á götu, sem stöðvar hann): Blessadur, hefdu mig ekki; eg er á leid heim til konunnar minnar med skrank og ólæti; eg verd ad flýta mjer ádur en hún kemst brjálud aptur."

2412. Í spilahúsi einu sátu tveir menn vid borð og voru ad spila. Ókunnugi kallt ad öðrum og sagdi: „Eg alla bara ad segja ydur, ad medspilarinn ydar hefir rangt vid." Hinn svaradi: „Það gerir ekkert til; hann fer ekki nema fálæda peninga."

2413. Gestur (á drykkjustofu vid búlfsta stampid): Klukkan er fjekka; nú geti eg ekki, þó ad eg ætti lífid ad leysa, sagt, hvort eg ætti 14 konur og 3 börn eda 3 börn 14 konur — en annad hvort á eg

2414. Gestur (á matarálnabaði): Heyrið þjer, gestgjafi; viljið þjer sjá, hvað jeg finn í
súpunni minni, ekkí nema gamla hornspreiðu!
Gestgjafinn: Nú, þjer hlýtur þá ekkí við að finna spánnýja fílabeinsgreiðu í matinn sem
[illegible] 75 aura?

2415. Gamall spítalamey, sheldur áfrýnileg, var á gangi með strönd fram í baðstað
einum, snótti þögnina yngismanni og lagði spíra hann þá spurningu,
hvort ekkí væri þetta staðurinn sá, þar sem nýlega hefði ung sorgbitin stúlka
kastað sjer í hafið, en ungur maður bjargað henni og síðan gengið að eiga hana.
„Jú, rjett er það," svaraði maðurinn „en jeg bið yður að athuga það gæfuna
ungfrú að eg kann ekkí að synda."

2416. „Hefur þú ekkí sjeð lóu blakka hjer um?" spurði veiðimaðurinn smaladreng.
„Jú, eg hefi það," svaraði drengurinn.
„Hvað er langt síðan?" mælti veiðimaður, var hraðan á og dró upp byssuna
á byssunni.
„Í haust sem leiðir eru þrjú ár síðan," svaraði drengurinn.

2417. Kennari einn flutti eitt sinn erindi um háttsemi Rómverja heima
forna. Hóf hann mál sitt svo: „Eins og þjer vitið, tvíkvæntir áheyrendur,
sátu Rómverjar ekkí á stólum, eins og vjer, er þeir mötuðust, heldur
lágu þeir kringum borðið, studdust á annann olnbogann en mötuðust
með hinum."

2418. „Hvernig á hjándanum stendur á því," mælti maður við son sinn, ungan dreng,
að þú skeleggir altaf steinana þína?"
„Ekki það gekk ekkí heimtil af því," svaraði drengurinn, „að jörðin er hnöttótt?"

2419. Tvær hefðar konur rædast við og segir önnur: „En hvað þú ert með fallegt hár og hvað það fer þér dæmalaust vel — hvar hefirðu keypt það?"
Hin svarar: „já, en það er mitt eigið hár."
Sú fyrri: „Það er ómögulegt — í þínum sporum mundi eg als ekki vilja ganga með það."

2420. Maður nokkur, sem hafði vilzt herbergi á leigu, sagði við húsfreyjuna: „Eg get sagt yður það með vissu, frú, að eg hefi aldrei farið svo úr vist og stöðlið svo við herbergi, sem eg hefi átt heima í, að hver húsmóðir mín hafi ekki í hvert sinn grátið fögrum tárum."
Húsfreyjan var ekki kurteisari en svo, að hún svaraði: „Það er víst djarft að spyrja, hvort það hafi ekki kvarnað til af því, að þér hafið gleymt að gjalda húsaleiguna?"

2420. Bóndi nokkur hafði lesið grein í blaði um gerla og ábrif þeirra. Að lestrinum lestri segir hann við konu sína: „Þarna hefur þú það með alla þína óþrifnað; það er svo sem sannarlega þeim eina og eina af þessum bakteríum, sem flögra um úti þeim, að stinga sér innum gluggana, þegar veitt er til að hafa þá galopna, eins og þú gerir."

2422 Hvernig stendur á því, að þú heldur, að tengdasonur þinn sje þjer illviljaður, kæra vinkona?"
— „Það er einfalt! Eptir að hundurinn hafði bitið í fótinn á mjer í gær, þá marst, tók eg eptir því, að hann gaf honum vænann kjötbita."

2423. Dómarinn: Hvað kom yður til þess að stela einmitt Schillers
ást bókaböðlinn?

Sakborningurinn: Herra dómari! Sú skilur hefir allt af verið mikil uppáhaldsskáld, hefir allt af gjalt huga minn til þess, sem gott er og fagurt.

2424. Borgarstjórinn: Já, herrar mínir, fyrst enginn af oss hefir nokkurt vit á þessu, þá verðum vjer að ráða þeim til lykta allir í fjelagi.

2425. — „ Og með aðrar eins skuldir á bakinu ungangist þjer svona fínt fólk"
— „ Hvar átti eg annars að finna mína líka?"

2426. „ Þú þarft svei mjer ekki að kvarta undan þessum nýju samgöngubótum," sagði örn við rottu; hann hafði rekist á flugvjel og misst við það fálmar fjaðrir. „ Heldur illa skýjablast þjer þar," svaraði rottan; „ síðan járnbrautirnar komu hefur jarðar, sem eg ekki nokkurn dúr"

2427. Prestsfrúin: Látið þjer nú segjast, Kristján, og verðið ällum áhyggjum þjóðarbúið.
Kristján: Já, það er hægra sagt en gert, sira Jón; og þá þarf eg nú líka að þá nýjar skeifur.

2428. Vinnukonan: Er það hjer sem vantar vinnufólk?
Húsbóndinn: Þvílega; konuna mína vantar allt af vinnufólk.

2428. Á grímudansleik. — A: Hversvegna fer yðar konan allt á einn að líkna og skjálfa?
B: Þvergirðingur, sem er á leiðinni til hans, er konan hans.

2429. Frúin: Anna, gekk það vel? nýja kjólnum mínum."
Vinnukonan: Nei, það var bara marið á hurðinni.

2430. Madurinn: „Þú mátt ekki vera vond, þó að eg taki svona steink af veitingahúsinu; húsbóndin sat þar fast við hliðina á mjer."
Konan: „Þá hefðirðu, mikelu fremur, átt að fara þaðan fyrr, svo sem um tíu-leytið."
Madurinn: „Eg gat það ekki; hann sofnaði á öxlinni á mjer."

2431. Faðirinn (við eiðslusamann son): „Engan eyri borga eg framar af skuldum þínum, Óláfur pilt. Aumingjar verðandi reglumaður eða nær fjer í ríka konu! Þetta varð eg að gera sjálfur, og er þjer ekki vandara um en mjer."

2432. „Trúið þjer því, prófessor, að lík sjen einnig menn á öðrum stjörnum."
— „O, það væri svo sem nóg ekki eptir þeim."

2433. Stúdentinn: „Maður er fundvísi þóstanna danskans. Þá eg nú ekki borgað skuld þá við beldskerann, sem eg skulda, þar sem hann sagðist sækja mjer, ef eg borgi ekki skuldina innan þriggja daga, og þá hefir hann gleymt að skrifa nafn mitt og heimili .... Samt skilar bögarþóstarinn því á rjettann stað!

2434. Gömul kona kom á þósthús hjá þess að biðja um bréf, en af því að hún var illa læs og sjóndöpur, bað hún næstaddan mann að lesa það fyrir sig. „Það er sjálfsagt frá syni mínum, sem fór til Ameríku fyrir tveimur árum," sagði hún. Maðurinn byrjaði að lesa: „Winnipeg 21 júní 1895. Hjartkæra móðir mín!" En skriftin var mjög dauf og ógreinileg, svo að svo að maðurinn tók að stama, „já, gramdi mig ekki," sagði konan; „bréfið er frá syni mínum, og hann hefur ekki enn vanist af því að stama, þó að hann fari til útlanda."

2435. Hermadur einn, heyrnardaufur, sat í veizlu konungs, og spurdi þá konungur hann, hversu konu hans liki. Hermadurinn heyrdi adeins sídustu ordinn í spurningunni og hjelt, ad konungur spyrdi um heilsu sína, en hann fjádist þá af þungum langvinnum hósta. „Gakktu ydur fyrir, ydar hátiggn!“ svaradi hann. „Heldur gjelega; eg geri allt, sem í minu valdi stendur, til ad losna, en þad er vist plága, sem eg verd ad þola til daudadags — og þó hefur ekki yfir á nóttinni; þá hefi eg engvann frid.“

2436. Bóndi einn, sem bleytadi mikid, lísti sóknarpresti sínum med þessum ordum: „Hann sára gódur — já, hann er mikill andskotans madur í stólnum, en fyrir altari mer hvorum ekki djöfullinn sjálfur.“ Þetta átti ad tákna þad, ad presturinn væri ad vísu gódur rædumadur, en allra manna mestur smiklingur í ad fórna.

2437. Northr lávardur mikilsvar var nafnkenndur fyrir svör sín, stutt og neidarleg. Einusinni, er hann gekk út úr enskra þinginu (parliamentinu), mætti hann einum vina sinna, sem sagdi: „Vitid þjer, lávardur, ad hæglega veitingastúlkan yfir á hverinum er lóst á sæng?“ „Hvad vardar mig um þad?“ svaradi lávardur, stuttur í spuna ad vanda. „Ekki svo lítid,“ svaradi hinn, „því ad ydur er eignad faderned.“ „Hvad vardar ydur um þad?“ svaradi lávardur og gekk leidar sinnar.

2438 Í sveitakyrkju einni hafdi klaustri nokkru á Þýzkalandi verid gefid líkneski úr tré af dýrlingi einum, en hid gamla, er fyrir var, latid úti í hvorn á kyrkjugardinum. Einn bóndanna laddist einnig þangad til þess ad gera bæn sína. Nágranni hans sá þad og spurdi, hvernig hann gerdi ekki bæn sína fyrir nýja líkneskinu. Hann svaradi. Eg hefi

enga trú á því; eg hefi þekkt það, meðan það var lindihyrje."

2439. Ástríðsgróðamaður hafði keypt sjer baróntitil og jafnframt herragard stóran. Þar hjet hann gera greifreit, ~~stórann~~ sívinn skrautlegan. Þegar greifreitinum var fullgerður, sagði hann við sonu sína: „Nú er greifreitinum ætlaður hiti tekin, og eg vona, að við þánn allir að hvílast þar einhvern tíma, svo framarlega sem guð lofar ætlaðan að lifa."

2440. Þrestur (á projektilmarkstólnum): „... Eg hefi á höndum mjög hýkla himnaríkis..." Karl einn (gellur við utan úr keyrslu): „Nei, nú veit eg, að þú lýgur, nema þá að þú hafir stolið líkelunum."

2441. Málaflutningsmaður einn, geisilega feitur, var á gangi á götum úti og mætti fátækri konu, sem bað hann ölmusu. Hann neitaði. „Má eg þá biðja yður um einn stól af yðar, sem þjer eruð hættur að brúka?" mælti konan. „Til hvers," spurði maðurinn. „Jú, náðugi herra," svaraði hún; „eg ætla að hafa hann að veggja handa yngsta barninu mínu."

2442. Í fyrndinni lifði Valdstjórn smáfursti, sem átti lítlu landi yfir að ráða, þráða kastala mikinn. Þetta fræddi Machiavelli, hinn nafnkenndi stjórnmálaspekingur, og var honum þá þetta að orði: „Það er hæglega af sjer víkið af honum; en það er leiðinlegast, að hann skuli þurfa að vara alla þegna sína í sérhvíld.

2443. Nafnfrægur gamanleikari flutti eitt sinn ræðu í veizlu ~~einni~~. Þegar hann settist niður, stóð upp málaflutningsmaður einn, stakk höndunum í buxnavasana og mælti: „Finnst mönnum það ekki dálítið óvenjulegt, að maður, sem er gamanleikari að lífsstarfi, skuli vera skemtilegur?" Þegar flátungin hlóðu,

kallaði lækninn upp: „Finst mönnum það ekki dálítið löðurjulegt, að málaflutningsmaður skuli hafa hendurnar í sínum eigin vösum?“

1443. A: „Enn að sjá þig,“ hreytti maðurinn, „vera að þefa kampinn á kápunni þinni!“
B: „Sei-sei-nei; það er ekki kápan mín, heldur konunnar minnar.“

1444. Við kosningar kemur oft margt fyrir skrítilegt. „Getið var saman tveggja kjósenda. A: „Það er líkt að þeir skuli ekki allir komast að.“ B: „Það væri líkt, ef engin þeirra kæmist að.“

1445. Ungur kaupmaður var að kaupa húsgögn í kaupingastöðu, sem hann ætlaði við að selja á stofu. Kaupmaðurinn bað að bjóða honum um það, hvað hann ætlaði að selja honum í viðbót, því að hann hafði keypt nálega allt, sem nauðsynlegt var eða hægt að nota. Þá kom kaupmanni snjallræði í hug: „Nú man eg eitt,“ mælti hann; „yður vantar gólfdúk.“ — „Nei-nei,“ svaraði latínurinn, „eg vil ekki nýjan; eg ætla að kaupa brúkaðann dúk. Skiltinn gólfdúkar er nýr mikla betri auglýsing.“

1446. Enskur lávarður, sem var enginn prestavinur, var eitt sinn á veiðum með fjölda presta. Undir borðum hvíslaði hann að þjóninum sínum, að hann vildi veðja um það, að af öllum prestunum hefði enginn á sér bænabók. Þeir veðjuðu, Getur þrátt og hann svo hátt sínu, að hlátur varð til þess að biðja um bænabók til þess að slá upp á deilunni. En enginn var bænabókin. Síðan bað lávarðurinn þjóninn sínum annað veðmál og hjált því fram, að af öllum prestunum myndu þeir hafa á sér kappabjara. Öllum tóku því; var síðan fjörið gert viðvart um, hvað til stæði; kom hann inn með flöskur af rauðvíni og brotinn kappabjara. Þá brá svo

vid, ad hver prestanna dró upp úr vasanum penna sinn og band fram.

2447. „Hjer erud vestir skartsarinn á ällu Englandi," sagdi Karl konungur annar eitt sinn vid Shaftesbury lávard. „Pad kann ad vera, sydar hánigin," svaradi lávardurinn og hneigdi sig djúpt, „ef hjer eigid adeins vid pegnana."

2448. Madur var spurdur, hver munur vari á skottulækni og lækni; hann svaradi: „Skottulæknar dreppa, en undir lækninshendi deyja menn."

2449. Vida um lönd var pad sidur og er sumstadar enn, ad sjerstakir menn voru látnir skoda allar bækur, sem útkomnar, til pess ad rannsaka, hvort á væri nokkud, sem skadlegt vari trúarbrögdunum; ef svo reyndist, var bannad ad selja. Einn slíkra embættismanna hafdi eitthvad bannfært á pennan hátt Kennibóka um prídyrninga. Bókasalinn kom pá til hans og spurdi, hvernig petta gengdi. „Allar rannsóknirnar um prenningjuna eru forbodnar á eitt skipti fyrir öll," svaradi hann.

2450. Madur nokkur var á gangi úti á gótu í borg einni. Vissi hann pá ekki fyrr af en ypir hann kom ísk um glugga á húsi, er hann gekk fram hjá gusa af sjódandi vatni, svo ad hann skvaddist. Hann skreiddist med naumindum heim til sín og sagdi, hvad fyrir sig hefdi komid. „En hvad gerdirdu vid pessar skepnur?" var hann spurdur. „Eg pakkadi peim svaradi hann." „Pakkadir peim?" var varid. „Já eg pakkadi peim fyrir pad ad hafa ekki fleira nýtt í pottinn hjá mjer; ef eg hefdi fengid hann í höfudid, pá vari eg nú daudur."

2451. Greifinn af Gammont vard eitt sinn fárveikur og fjekk pá hugboud ad senda eptir skriftafödur hirda sjer. Hann var pá spurdur, hver vari skriftafadir hans,

og nefndi hann þá Franziscusmunk einn, er hjet sira Zakarías. Hjónin var á svaðri sendur eptir munkinum; en er hann kom aptur, sagði hann fátt sínar ellefu skjaldar: „Eg gat ekki fundið skriftaföðurinn, því að hann er dauður fyrir átta árum."

2452. Karli einum hafði tíl þess að vera mikilsverð vísi á þeirra stundum. Einu sinni fekk hann sjer vagn, settist upp í og sagði við ökumanninn: „Þú skalt aka hægt á undan; eg kem undir eins á eptir."
Í fyrstu mikilsverðum var samanmæmi að orði: „Allt er landsmegðingunum jafn-kalda, á hvaða átt sem hann er."

2453. Ungur hertogason var á ferð á Þýzkalandi með föður sínum. Svo bar við, að hann fekk eitt sinn ákafa hungurs, og sagði föður, að draga yrði úr honum tönn. Drengnum var hraddur við verkfærin, en faðir hans huggaði hann, og eptir að tönnin var úrdregin gaf hann honum einn dúkat. Næsta morgun var drengurinn á gangi úti í garði. Gaf hann þá að líta einn ungan; hann hafði sig annaðlega og virðist vera í mesta mikilli, svo að hertogasonurinn gaf honum dúkatinn. Rjett á eptir bar þar að fátæka ekkju, og gjekk hún beisklega, er hún tók að lýsa högum sínum. Hertogasyninum vöknaði um augu við frásögn konunnar, en bað hana að bíða og hljóp inn í skemmu inn til elzta bróður síns, sem var með í förinni. „Góði bróðir, gefðu mjer fljótt einn dúkat." sagði hann. „Hvað er nú; þú fjekst dúkat í gær" sagði hann. „Eg skal segja þjer seinna hvað eg gerði við hann, en gefðu mjer nú hann einn," mælti drengur. „En hvernig ætlarðu að gjalda mjer hann aptur?" mælti bróðirinn brosandi. „Ja, eg ætla ekki að hirða hann sjálfur; hjer fyrir utan er konan og hún er fátæk, á mörg börn og engan mann; eg ætla að gefa henni hann. Í morgun lát jeg aptur draga úr eina tönn en mjer, og þá borg jeg þjer dúkatinn."

2454. Eptir afviðri miðið gaf flataforingi skeytið um hvarfið sín á þessa leið: Þremningin er orðin gagnslaus. Heilagur andi hefir bedið [boðið] miðið fjón. Leki hefir komið að Elízabeth prinzessu og Páll postuli liggur á marabotni.

fjó. feb. 1925

— " —

2455. Skýlega hálfþrítugur skúlka manni, sem áður hafði beðið hennar 23 sinnum, en sagði já: „Þetta kemur nær svo óvænt, Jörundur"

— " —

2456. Nýi ársmaðurinn við sinn fyrsta viðskiftamann: „Hér er nú klukkan, lögnð og í gangi".

Viðskiftamaðurinn: „En hvað er í óskjunum þeim arna?"

Ársmaðurinn: „Hjólin, sem gengu af. Gjörið þær svo vel!"

— " —

2457 Jón gamli kemur til dýralæknis og vill fá „sterkt" ásigi handa veikum kálfi.

Dýralæknirinn: „Eg man ekki til þess, að þú eigir nokkurn kálf".

Jón gamli (ásakandi): „Það var skrítið! Eg ég hefi þó átt hann árum saman".

— " —

2458. Bóndinn (við nýjan húsbóndann, Kaupstaðarmann): „Við þurfum að fleiri kýr, því að mykjan er ekki nóg til áburðar"

Húsbóndinn (sem er framfaramaður mikill): „Þurfum við ekki að þess þurrka kaffeholin, þá þurfum við ekki fleiri kýr."

— " —

2459. Jón í Bandhól (á vatnsingarsamkomu, virkur): „Ef drottinn hefði viljað, að maurarnir skyldu vera, þá hefði hann sannarlega veitt þeim vængi, svo að hvarvetna á þeim, til þess að klappa vegginn við".

2460. Pétur gamli kemur í 30 stiga gaddi inn í verzlun og biður um vasaklút. Kaupmaðurinn: „Svo, þú hefur þó fengið kvef; það er vont í þessum kulda".
Pétur: „Nei, nei, ég hefi aldrei hnerrað, en hrossunum mín er stöðugt kalt í fætsunum, svo, að ég má til með að fá mér klút".

— " —

2461. – „Hvernig líður konunni þinni, Jón minn?"
„Jú, læknirinn segir að hún sé landvana, en eftir tuttugasta nóvember hér í bænum, annars aldrei vera nokkurn veginn um það".

— " —

2462. Á eina markaðnum í hverjum kaupstaði koma sjaldan fleiri fátækir inn. Einhvern daginn spurði kaupmaðurinn einn viðskiptamann sinn: „Nú, hvernig líst þér á hann Skarphéðinn, Gudda?"
Gudda: „Na, Skarphéðinn? Er það hann Gunnar á Miðvanda?"

— " —

2463. Presturinn (sjónvottar Þorbergur Gauta, sem hjá honum hefir dvalið um nokkra daga) „Hefir enginn þér aldrei komið til hugar, hvílíkt ógæfuverk þú ert að fremja, þegar þú ert að drekka þig fullan?"
Gautinn: „Jú-jú; það hefi ég að vísu dregið, en ég hefi þótzt vera of mikill fyrirmaður í verðlaunum í staðinn. Ég hefi aldrei komið á kirkjum, en ég hefi haldið alveg gegnum fram hjá veitingahúsi, án þess að líta þar inn, svo þetta ætti alveg að jafna sig".

— " —

2464. Í prédikuninni: Já, en skuldir skólanum hafðir niður, því að nú er mannfundur orðinn almenn.

— " —

2465. Andrés vinnur fyrir fimm krónur á dag, kemur með reikning, þar sem sama daga eru reiknaðir 24 tímar og einn dagur jafnvel 25 tímar.

Húsbóndinn: „Þó að þú getir unnið 24 stundir á dag, þá er ekkert við
því að segja, en hvernig í ósköpunum hefirðu getað náð
25 tíma vinnu í einum sólarhring?"

Andrés: Jú, það er rétt samt, því þann daginn vann ég í miðdegismatarhléinu".

— " —

246. Prestskonan: „Hvernig stendur á því, að þú skulir byggja þessi óstöðugu
fjárhús, Pétur?"

Pétur: „Varð það nokkuð betra, að ég væri einn í svín, að hafa allt af
matarbragðið í munninum?"

— " —

247. Biskup (í Kirkjustrætisvagninum, klemmir í Kirkjustræti, alvarlegur svipur):
„Nei, nei, þetta hjálpar ekki!"

Graf arinn: „Já, en það ekki þetta, sem ég hefi sagt fyrirfinnum: Bágur
er allt af þegar, reynið heldur Kaupfélagið!"

— " —

248. Jóhann (í Norðurbænum við langda móður sína tilvonandi, sem spyr
hann að, hvort hann geti fætt konu sína sitt): „Ja, þegar ég lít
til mat, verða svo mikilar líkur fyrir, að ef ég fæ mér eitthvað konu, þá
verð ég að fæða mér hund!"

— " —

249. „Segðu, Björn: ætlar verðurðu að fara að giftast blíðasta stúlkunni
þinni, því hún er farin að fá óorð á sig, vegna þín!"

Björn: „Eruð vitlaus maður! Heldurðu, að ég vilji giftast stúlku,
sem hefir óorð á sér?"

— " —

250. „Hvernig gengur vanalega?"

Guðmundur Hólmsalum: Ó, minnstu ekkert á það: Það kemur við og við

einstaka djöflar og skapa eina og eina sálmabók."

— " —

2471. Jói (er sendur í banka): „Eg átti að spyrja, hvort hér væri nokkur vísitt í Jóhann Jósefsson."

„Er hann samkynhneigður?

„Nei."

„Er hann fallinn?"

„Nei, hann er í vegavinnu"

— " —

2472. Presturi: „Það er leitt, að þú skulir vera svo latur og þú ert, Jón, minn; það er ekki von að þér farnist vel."

Jón: „Ég fæ að presturinn minnist á letina, þá verður mér að minnast tveggja skólabræðra minna, Jónasar og Sveins. Jónas var óþreytandi og var oftsinnis miðjónaeigandi, áður en hann var settur, en Sveinn gerði aldrei handtak og átti ekki skipstjórn í skipsrúmi á sér."

Presturi: „Farðu sér maður, Jón!"

Jón: „Og þá dó Jónas af líka og ofreynslu, en Sveinn eignaðist ekkjuna".

— " —

2473. Á efsta fyrirlestri, sem haldinn var manntalsþing og upphaldi umgirðinga, stungu nokkrir karlar saman nefjum og einn sagði: „Og svo sagði hann, að þeir ætlu að læra náttúrufræði! Guð og skaparinn fái ekki fleiri nætur, heldur en orðnir fullorðnir."

— " —

2474. — „Hvers vegna heilsaðir þú ekki upprendarmanninum, sem við mættum?"

— „Heila hvurn! Hann er óþokki!"

— „Svo-o? Hann er þó oftar kaldur maður".

– „Sá er nú heiðursmaður! Hann hefir einusinni álegið fyrir mig víxil"
– „Þá ættirðu að vera hinum fakhelátur haldur en hitt!"
– „Ja, sei, sei! Eg vard að borga víxilinn sjálfur!"

— " —

2475. Prestur (mætir Pétri gamla, sem allt af hafði verið blóðsannur svallari):
„Heyrðu, Pétur! Hvernig ættirðu að hætta þessu bléti og fornleifingum? Þú ættir að taka hinum fínu fjár til fyrirmyndar í góðu líferni."
Pétur gamli: „O, þetta er ekki nú að tala, presturminn. Eg bölva dálítið og hún biddi fyrir við og við, en við meinum hvorugt neitt með því."

2476. Eitt sinn var prestur að prédika undir berum lopti og hafði, til allrar óhamingju, lekið sjer stóðu á maurapúfu. Maurarnir, sem eru starfsöm dýr og vilja búa að sínu, tóku að ónáða þenna aðkomugest í meira lagi. Nú var presturinn hræddur um að söfnuðurinn mundi verða var við einhverja óskynsemi hjá sjer, og tekur því það ráð að afsaka sig með þessum orðum. Góðir bræður, eg vona, að eg beri gaddvíð í munni mjer, en eg held að djöfullinn sjálfur sé kominn í buxurnar mínar.

2477. Biskup, sem var venjulega talsvert ört á pekju, gat með engu móti fundið farseðil sinn, þegar járnbrautarþjónninn gekk eftir honum. „Gerið ekkert til, herra minn", sagði þjónninn, „það gerir hvorki til né frá, þótt þjer finnið hann ekki." „Nei, nei, mælti biskup, og rótaði í vösum sínum. „Eg má til að finna seðilinn, því að eg þarf að athuga, hvert eg er að fara."

2478. Frú Lopthæna hafa fædst tvíburar (drengir). Þeir
. eru 6 mánaða gamlir, og svo líkir, að nágrannarnir
furða sig einatt á því, hvernig frúin skuli geta þekkt
þá að. Hérna um daginn sagði frú Alfa við frú Lopthæna:
„Þetta eru lagtegir smádar, sem þjer eigið þarna frú Lopthæna.
En segið mjer, hvernig í ósköpunum getið þjer þekkt þá
að?“ „Og sei, sei, það er lafhægt, frú Alfa“, sagði frú Lopthæna. „Ég
sé bara fingurinn upp í kalla, og ef hann lítur, þá er það Pési!“

2479. Veika, rósrauða Leitu lagði um tvídsalinn í matsölubúsinu. Það
var eitthvað svo viðfelldið og aðlaðandi að vera þar inni. Kláus og
þjónninn þáðu líka hjarta kvöldgangarans. Hann snéri sér að
húsmóðurinni og sagði í lágum hljóðum: „Viljið þér vera konan
mín?“ „Stillum nú við“, sagði húsmóðirin, „þér hafið verið
hér í fjögur ár. Þér hafið aldrei kvartað yfir matnum, og
allt af hafið þér greitt mér reikning minn í tíma á
mánaðamótum. Nei, herra minn, mig langar það sárt, en ég
get ekki gjört yður það. Þér eruð allt of góðir viðskiptavinir
til þess að vera „ætlun á frían kost““

2480. Karl Keisari hinn 5. gjörði eitt kvöld þjónustu (þjónn)
við herramann sinn. Keisarinn fékk þrjá konur á sig, og
mælti: „Ég legg við höfuð drottningarinnar, að ég vinn eyðið“
Herramaðurinn ~~kvaðst~~ fékk þrjár drottningar og keyptu þá Gyðja.
Drottning Keisarans stóð við hlið hennar, sá þetta og bró litum.
En herramaðurinn tók eftir þeim. Keisarinn tók eftir Jötnum
á drottningunni og gleði í hans, svo að hún sagði sem var. „Og þér

kastid sverra gódum fjelum?" malti Keisarinn. „Vidar hátign afsakar sig ad ovarandi herramadurinn; sér vorud sjálfur fjórdi kringum, svo ad minar drottningar varu ónýtar".

24/81. Í fyrri daga hafdi ritstjóri einn gefid úr nídrit um parlamentid enskt. Nann var dæmdur til fjárs ad bidja fyrir gefinngar í fángelsinu med hnéfalli. Nann fullnægdi dómnum; og er fjé var lokid og hann stód upp, straukt hann sylgid af hnjánum og malti svo hátt, ad allir heyrdu, er í grendinni vóru: „Petta er fjad skilningasta hús, sem ég hefi notalegustum á dvöl minni hérna inn í!"

2482. Hofding; nokkurr ólvadur kom út úr veitingahúsi med fjóra sínum, og kom fjá sómahópnum á móti peim. „Heyrdu fjú!" kalladi hann til fjórsins, „kondu og heilsadu félögum fínum". „Fad er sterkid", svaradi fjórinn, ad húsbóndanum fer einn og mér fyr stundum, medan ég vard fjerntsnidjunni og var setjari. „Jú, hvernig fjá?" malti hofdingjinn. „Jú, fjad kem fyrir", svaradi fjórinn, „ad ég setti P. fyrir sem ég átti ad setja M".

2483. Karl Hinnugur II. á Englandi gekk eitt sinn fram hjá manni á gangi stokk og spurdist fyrir um fjad, hvernveginn madurinn vari fyr hérnum. Honum var sagt, ad madurinn hefdi skrifad nídrit um rángjarna Konungs. „En fjad fjél!" malti Konungur; „hvernveginn skrifadi hann ekki svo um mig fjá hefdi engum gest hérna neitt."

2484. Á dögum Lúdvíks 16. var skorid á hálsinn á manni med fallöxinni til bæjarins Algier. Radismadur Frakka fyr hafdi hótad um fjetta

við höfðingja bogarinnar. Spurði þá höfðingjann, hvað mikið hann mundi krefja konunginn. „Svo og svo margar miljónir", svaraði raðherrann. „Segið þá konungi yðar", svaraði höfðingjanum, „að ef hann gefur mér helmingin af þessum á staðnum hérkvartaði, þá ríð ég þúsund á skjótu á borginn, svo að ekki standi steinn yfir steini."

2485. Framsóknarmaður (við bóndann): „Komið þér nú enn og biðjið enn stóð? Hvað hafið þér gert við þá, sem ég gaf yður í síðasta-liðinni viku?"

Bóndinn: „Það er von að þér spyrjið; en ég vona að þér afsakið mig: Við sváfum saman í nótt, konan mín og ég, en hann vaknaði á undan mér."

2486. Á öfriðinum miklu varð sá atburður einn sinn á ferð, að hann keyrði sér stórfljóts-jarðlíkan (Globe), til þess að geta fylgst betur með öfriðinum. Skömmu síðar heimsótti hann vinur hans og mælti: „Hvað ætlar þú að gjöra við þetta mikla?"

„Hann er afbrags, til þess að geta fylgst með í öfriðinum, einsog þú sérð. En mér þykir verst að geta hvergi fundið England."

„England! Hvað er það? Það er þarna!"

„Ertu alveg frá þér; þarna stendur Stóra-Bretland!"

2487. Prófessor (við stúdent, sem er að taka próf í guðfræði): „Segðu mér! Hvernig gat Jónas komist í hvalsins?"

Stúdentinn: „.... Jónas? Jú, fyrst var mér það sagt, að hann var einn af minni spámönnunum. Í öðrum kafla var honum fyrirlagt að fara og — og...."

Professorinn: „Og hvað meira?"

Studentinn: „Og ofan á allt saman var sett á mikið skrautverk af ahottini."

2488. Forstöðumaður hjónabandsskrifstofunnar: „Áður en ég get ábyrgst yður konu, þá verðið þér að skilja eftir hjá mér 10 krónur, í aðgangseyri skortuð við fyrirhöfnina."

Presturinn: „Haldið þér, að mér komi til hugar að fara að hugsa um hjónaband, ef ég ætti svo mikið sem 10 krónur?"

2489. „Í París! Jú þykist hafa verið í París!"

„Jú, víst, þegar ég var á skeiðvellinum Auteuil."

„Nú, og hvernig var þar?"

„Ja, hvernig var þar, – ég var nú eiginlega í landi; ég sendi eftir tveimur brennivínsflöskum, síðan!"

2490. „Hvernig stendur á því, að þér eruð farinn að betla? Alveg nýlega hafið þér unnið hjá Sayon & Co.!"

– „Ja, einhverntíma verður maður að byrja á því að vera sinn eigin herra"

2491. Socialdemokrat (gengur fyrir framan klæðið í Jónsbók, hittir Jón, nemur staðar og segir): „Heldurðu að það sé heilnæmt að hafa svína-stíurnar svona nálægt bænum?"

Jón: Það er ekki gott að vita; enn hefir ekkert svínanna orðið veikt".

2492. Prestur (nýkominn í sókn sína, er á leið til kvöldsöngs með forsöngvaranum og mætir þá einum safnaðarmanni sókndrukknum): „Það er víst

dauðkið mikið hérna í sóknunni."

Forsöngvarinn: „O-nei, það lét ég allt vera; þeir fóta bara svo létið."

2493. Jónas (sem verið hefir eitt ár í Ameríku): Hvað eruð þið að tala um fiðlur hér! Í Ameríku eru fiðlurnar svo stórar, að þeir láta þær standa á gólfinu, meðþeir spila".

2494. Orgelsmiður (kemur inn í alþýðubókasafn og segir vinnjandlega): Get ég fengið léða áfengisbók, síðustu útgáfuna?"

Bókavörðurinn: Það er engin áfengisbók hér til!"

Orgelsmiður: „Ekki til hér! og þó hallið þið þetta alþýðubókasafn! Ég held, að þið ættuð að hafa sem flest misjöfn skiltið."

2495. Karl Kerr í Kaupstað og sá þar nýja brunastöð. Eftir að hafa virt hana vandlega fyrir sér, sagði hann, með mikilli spekingssvip: „Ja, margan eldsvoða og mikinn skaða til fjörs, að svona stofnun geti borið sig".

2496. Bindindisprestinum: „Sá, sem hallast að bindindi, safnar gæfunni".

Lilli í leggnum: „Já, en á hvað atti hann safnið þeim?"

2497. — „Nei, þér hefir aldrei litist á stúlku."

— „Hefur mér aldrei litist á stúlku, segirðu? Fegnu ég það hennar Gústu, var ég svo ástfanginn, að ég tók tóbaks-leggnum út úr mér og skyrpti fræðvar, aður en ég skyrpti hann".

2498. Jón: „Er allt til, sundis bindindis háttinn?"

Pétur: „Já, skaffið ér konuna á Corvad og konunni hefir ofsjónin drukknað
upp alveg í síðasta sinni!"

2499. Prestur: „Getur Magnús sagt mér, hvað Jóhannes átti við með því,
að eftir hann skyldi sá koma, að eldri væri hann orðinn
að leysa skóþvengi hans?"

Magnús: „Hann hefir sjálfsagt búizt við einhverjum íþrótta-
skjálfum".

2500. Prestur inn: „Hvað segir nú guðmaðr allr þessi Corvad?"

Fyrsti Gauli: „Ja, hvað skyldi hann svo sem segja; hann, sem hefir
sjálfur skrifað þau!"

2501. Jóhann Krísostómus: „Mikið er, hvað allt er lélegt nú á dögum. Og
sjálfur er ég ekki vel góður heldur".

2502. „Sú fær þér víst aldrei trygð, síðan sú fórst úr stútnum, Dóri?"
„Átti maðrinn?"
„Ne-eitt"
„Hvern skrambann ertu þá að segja?"

2503. Jói hafði keypt koffortgarmali í nýlenduvöruverzlun eftir gamla prestinn. Þegar hann kom heim, vildi hann líta eftir, hvort málirinn stæði nú alla í röð, því að hallirigning var skollin á; en allt kom fyrir ekki: Hvern einasta sem Jói reyndi á málirinn, skók hann og hristi, stóð hann á höfði verði. Varð þá Jói reiður, greip málirinn, barði með hann út að þakrennunni og kýldi hvern undir hann góða stund og kallaði

háskólanum: „Viltu nú finna að það rigni, kannsetten bjáninn þinn?!"

2504. Pétur í Holti og Páll í Bæ rödust við um áhugamál sín, landbúnað og nauðsynjar. Þeir minnast á bindindismál og segir þá Páll: „Ja, þetta bindindi þeirra, það hefir, sveimér, kennt mörgum í Kaldalækjarkoti. Ekki þarf lengra að fara en til þess, frænda míns í Felli."

„Sonar hans séra Jóhannesar, gildaskálavarðar?" spyr Pétur, „var það ekki drykkjuskapur, sem fór með hann?"

– O-nei-nei! Það var ekkert annað en bindindið. Eins og þú veist, var faðir hans ágætasti gildaskálavörður, og þegar þessi hörmulegu umskipti urðu með honum, þá hugsaði presturinn sér að nú skyldi hann aldeilis taka hér í sóknunum í strenginn. Nú nemur hann auðvitað ekki að fara með það sjálfur, enda hafði hann nóg annað að gera, svo hann sendi son sinn út af örkinni, og hvernig fór? Prestsmaddaman var eins og gefur að skilja um allar jarðir og alls staðar fékk hann menn til að stríða í skjalið. En ekki var að því að spyrja, norðurfrá allstaðar þar sem hann kom, fékk hann góðgerðir, mest brennivín og annað áfengi, svo að hann gat varla staðið á fótunum, þegar hann ætlaði heim til sín, svo að upp úr öllu saman fór hann að hugsa gott í staupinu. Og nú er hann reglulegur fyllisvín, og allt er það bindindinu að kenna og engu öðru."

25 05. Jónas skipstjóri: „Þú mátt trúa mér, var nú bragð að brennivíninu: þegar ég sagði á Hólmavík, var eins og það fyrði jarðskjálfti um skútuna. En nú er það svo dauft og vesalt, að það er verra en vatn, sem maður er að þynna úr."

2506. Kona Péturs gamla er að búast til ferðar í Kaupstaðinn og hefir beðið við fyrsta bréfinu frá manni sínum, sem hún á að koma á fóðir. Eftir miklar áminningar og vetrilegar úbúlistanir, segir hann að síðustu: „Gætu fólkið nú vel að reyna ekki saman bréfunum og munda, það bréfið sem fólkið hefir í hægri hendinni á að fara í Fjörðinn, en það sem fólk hefir í vinstri hendinni á að fara í Vébúna!"

2507. Jóhannes á Hlíð: „Áður fyrri gat ég ekki fengið nokkurn vinnumann, hvað sem í boði var, svo ég fór upp á það að halda heima búnaðarskóla; síðan hefi ég getað fengið eins marga vinnumenn og ég hefi viljað og ofan á allt saman borga þeim nú með réð."

2508. Grímur, gamall bragðrefur, er orðinn heldur lélegur í útgangi, einkanna til fótanna. Hann er á leið til þess að fá sér í fótunum. Á förnum vegi mætir hann kunningja sínum og spyr hann, hvort hann viti ekki af góðri vinnu, þar sem fá megi stóð að líta, „fyrst að, litla á", segir Grímur, „ég hefi hugsað mér að borga þá í silfri."
— Kunningi Gríms svörtar honum hæðnislega og bendir honum upp á undanlátssemi hugsunarháttar. — „Já, en gættu ekki stígvélið," segir Grímur, „fyrst ætla ég að fara á ball í kvöld, og þá kosta þeir víst upp á kaupið eins mikið."

Á sýslufundi einum mæltist Grími hugur og hann hvarf frá vilja síns vegar, vann fyrir „vakningu", hafði sig í frammi í ræðu- og bréfaskrift. Þá kenti hann einu sinni saman við kaupmann þeirra héraðsmanna, sem einnig var á sýslufundinum og þóttist hafa fundið veikan af kaupmanninum. Vann þá Grímur að orði: „Ef ég væri ekki

ordinn endlaga hugsandi, fá skyldi ég kunnra á sér, en fyrir bragðið verð ég nú að kaupa annan mann í minn stað til þess, mann, sem ekki er frelsaður".

25/9. Láki (sýslumaður og landshornamaður): „Ja, ég segi nú: Hvar væri mannteymið, ef menninir hefðu ekki bjartsýni!"

Valdi: (annar landshornamaður): „Bjartsýni? Hvað er það eiginlega?"

Láki: „Ég veit nú varla hvernig ég á að skýra það. Bjartsýni er það, sem heldur mönnum uppi á andstreymistímum".

Valdi: „Nú, ég skil. Það er þá trúmennska og nefndarálit!"

25/10. Dóttir manns á Hjálmeigunni hafði á ógáti gleypt eitur og kallaði bjargaðhæfi á sjúkrahúsinu.

Prestur (hitti manninn á götunni sunnan): „Hvernig líður telpuhnokkanum?"

Maður: Jú-o-jú, hann fer fram með degi hvenær. Ég skal líka segja yður, prestur góður, að eitur er ekki nærri eins hættulegt nú orðið og fólk heldur. Ég veit það af reynslunni. Í fyrra keypti ég rottueitur til þess að eitra fyrir refi, en engum hef varð meint við það. Þá sendi ég það til efnarannsóknarstofunnar, til að láta rannsaka það og þeir sögðu, að það væri ágætt. Þá reyndi ég það á kettinum, en hann dó aldrei hvorki fyrr né síðar. Þá vann ég veiðiför og tók eina af hennunum hennar Sunnu minnar og gaf henni vænan skammt af eitrinu. — Ég hvernig heldur prestinum að þá hafi farið? Jú, hann fór að æpa og veifa sínum löngu og dönsku! Af þessum er ég viss um, að það er ekkert gagn í eitri nú á tímum."

25/11. A: „Sussi, að þú skyldir vera að þrátta um fyrirsætuna, eins van-

eygdum og fór ekki!"

B.: „Sagdirdu nu engeyjum? Ja, þá ættir þú að sjá hana systur mína, sem er í Ameriku! Augun í henni eru svo skörp, að þegar hún grætur, strýkyna tárin í kross niður eftir kinnunum á henni."

25/2. Þórður gamli hafði verið ellefu ár háseti hjá Jóni, en hvorugur þeirra var mikill sálmaskáld. Nú varð Þórður gamli veikur. Þegar hann hafði legið nokkra daga og meyti fleiri náði, sem hann taldi heilsusamlegasta, en þau voru mikið kaffi og brennivín, þá sendi hann eftir prestinum. Var það um miðja nótt. En ekki lét presturinn sann á sér standa, enda þótti honum nú vinir í húfi, þar sem vonta mátti hinztu kinnkvalfs hjá sálunni manni.

„Verið þér nú sælir, Þórður minn," sagði presturinn, er hann kom inn til Þórðar. „En nú verið að þér, að skemta nálgist, og er nú hjartað farið að láta undan?"

„O, nei-nei," svaraði Þórður, „ja-ja, það er nú svo og svo. En mig dreymdi svo undarlega í nótt."

„Nú, hvernig var sá draumur?"

„Jú, látið þér á mig dreymdi, að ég var kominn til hans Sankti Péturs og atlaði þar inn. En hann sagði: „Sussu, sussu, Þórður", segir hann, „getta hjálpar ekki; allir verða að skrifa og fá fjórmiða, áður en þeir komia hér", segir hann. Þá spurði ég hann, hvort ég gæti ekki keypt mér af hér með góðum. „Ussu-nei, Þórður", segir hann, „það hjálpar ekki; hér hér enn engir peningar", segir hann".

25/3. Bryntri er á vegavinnu, vill bregda sér í kaupstadinn —
helgina og biður verkstjóranum að ljá sér 20 Krónur upp á
laun sín.

Verkstjórinn bregzt illa við og segir, að það muni allt fara á
ósamt hjá Bryntra.

Bryntri: „Uei, ekki einu sinni! Eg fæ óteljandi fax í tíðreið-
inni hans Jóns fram og aftur, svo fái máttu vera viss
um að ég stel ekki kóp meiri fara á annað en brennivín!"

25/4. Fyrri sjómaður: „Óskaplegustu stormar, sem ég hefi lent í, voru á Banda-
hafinu. Eg var þá háseti á Maríu og við vorum að hörfa fiskarya
mánuði, þeir að norðan var svo, að við sáum botn í milli aldanna;
ja, þvílíkur skratti."

Annar sjómaður: „Milli hvers hafna siglduð þið þá?"

Fyrri sjómaður: „Milli Hull og Antwerpen."

Annar sjómaður: „Hvern andskotann vorud þið þá að flækjast úti
á Bandahafinu?"

Fyrri sjómaður: „Já, það var einmitt það, sem ég sagði við skips-
stjórann: ‚Hvern skrattann fjandinn ætlum við að vera að
slangra hérna?'"

25/5. Þúsa gamla dreymir, að hann sé á leið til himnaríkis og eigi að
skrifa þar upp syndir sínar með skítarmola, sem hann hefir í
hendinni. Þegar hann er kominn hálfa leið upp, mætir hann
jómfrúnni himnaríkis sínum.

„Sér er nú hver asninn á fer, ofa hvað fjandinn ætlar sér
aftur", segir Þúsi.

„Já, líttu á, ég þarf að ná í meira kút.“

25/6. Viljugi maðurinn: „Ekki er að spyrja að því, að á morgun skulum við sólin úram, eins og hún vori saman með öllum, en á kvöldin skuttarnir hún aftur úram, fremur en hún væri lúsd á himninum.“

25/7. Lögregluþjónn: „Þú, sem kannar þig vera að tala við lögregluþjóna í Þórshöfn. Hver var árið?“

Sakborningur: „Hjartanlega sama; því að einn lögregluþjónn mundi aldrei hafa fólað úr þau högg, sem ég lét úti í Þórshöfn.“

25/8. Stúdentinn (móðgaður): „Hvort er þyngra eitt pund af járni eða eitt pund af fiðri?“

Smalinn (hógvær): „Láttu það detta þar á fótinn á þér; þá finnurðu hvort létt er!“

25/9. Prófasturinn (talar huggunarorð við ekkju): „Eg tek þátt í sorg yðar og skil hana og það er að huggu um þann, sem veitir huggunum í sorginni.“

Ekkjan: „Hver ætli vilji mig, ekkjuna, með þremur börnum?“

25/20. Þjónninn sem kemur inn á gistihúsið og gerir sig mikið óróleg með gæsunum sínum, að vekja fólkið á morgnana og verður honum að orði: „Það situr helst í yður, að þeir eiga hafa vit á gistihúsum, maður, konum og heimilisfólk, sem fram á þar til að vera að kunna að gæta sín eins og þið.“

2521. Þórdi (í heimsókn ~~til~~ í höfuðstaðnum til sonar síns, sem er listamaður eftir): „Ætli, já ja, drengur minn, er ekki nú nokkuð skuldlítið, sem í þér hvílir?"

Sonurinn: „Nei, pabbi! Að minnsta kosti ekki meiri en svo, að með iðjusemi, sparsemi og alvarlegri ábyggni ætti það að vinnast fram úr þeim."

2522. Jón Árnason kaupmaður í Þorlákshöfn var einhverju sinni sem oftar í ferð austur í Landeyjum og dvaldi þá um tíma hjá tengdaföður sínum, Sigurði Magnússyni í Skúmstöðum. Þessari ferð taðadi hann vasa-úri sínu, en í ~~úrið~~ lok úrsins, að aftanverðu, var grafin mynd, sem nú var orðin máð, því úrið var gamalt.

Þórður notaði í Landeyjum tíma úrið og lýsti honum þó svo:

„Aftan á úrinu er mynd, sem annaðhvort er af engli eða hrafni."

2523. Silfurbrúðkaup.

Frú Sophía og Eyvindur Árnason fríðmundi.

26. Nóvember 1924.

Frú Eyvindur eru úr Landeyjum,
er einatt barðir sanda.
En frú, Sophía, eru úr Reykjavík,
með asfaltgötur til handa.
Og heill sé yðkur hjónum nú,

á aldarfjórdungs-skeidi,
vid vonum ad gledur veitist sú
er vorsól skín á heidi.

Jón.

2524. Á ellefta:

Du Eyvind stammar frá (sic) Landeyjar
som altid bankad Sande.
Men Du Sophia er fra Reykjavik
med ungdómsraft til Haande.
Og til vore Eder alle Par
paa Fem og fyve aars Bryllupsdag, —
er den klar?

Vi haaber at den gammer godt
da Solen skinner syde fra. —

Forelig ala!

2525. Á ensku:

Thou Eyvind art from Landeyjar
who always knocked the sands.
But you Sophie are from Reykjavik
and youthful to his hands.
We greet you now you merry two
in Twenty five years rum.
We wish that you will always two
when south from shine the sun.

(Effir sjálfhandaritid Jóns Thoroddssonar, sem hvadst „orkti"
og „fyrdi" thad á bádi erlendu málin)

2526. Í lögregluskrifstofunni í Reykjavík kom maður maður, með farmskírteini og átti að borga toll af vörum fyrir húsbónda sinn, kaupmann einn í borginni, sem sendi hann með farmskírteinið og vörurnar átti.

Þegar einn af skrifstofuþjónunum lítur á plögg hans, sér hann, að þau eru ekki í fyllsta lagi, sem skilegt var og að minnsta kosti vantar undirskrift kaupmannsins sjálfs undir eitt stjalið. Hann segir því við sendimanninn:
„Hann á að skrifa undir þetta sjálfur, uppá orð og samvizku".
Þulturinn: „Uppá æru!" (og í hálfum hljóðum við sjálfan sig):
„Er ekki uppá samvizku?"
Skrifstofuþjónninn heyrir þetta og segir all-alvarlega: „Jú,
„uppá orð og samvizku, eins og ég sagði."
Þulturinn: „Samvizku líka!"
Skrifstofuþjónninn (brosir og segir ákveðið við sig): „O-já!"
Þulturinn: „Ja, nú þykir mér það ekki að þarfa að stiga. Ég veit
ekki hvernig hann húsbóndi minn fer að því."

2527. Þeir voru í óveitnasveit norðanvert Bjarni Brímsson og Guðmundur Filippsson á Háeyri. Bjarni var stirt um mál og stundi oft við, er hann talaði, en hann var fyrirmaður verkfæranna og átti því að hafa orð fyrir verkfærunum á sundum heima og heim, er hún hélts með krypplubúnum. Eins var það sérstakt að samferðafólk á hugamál þeirra Bjarna og Guðmundar, sem fyrir sundinum lá, er þeir bauðu krypplubús til. Það vandfór af samkomulagi, milli þeirra Bjarna og Guðmundar, að Guðmundur lagði hann af hólmi og hélt inngangsorðunum,

og þegar hr. Eyþór kom, var flestir mættir, sté Friðmundur í stólinn, mjög upplitsdjarfur að vanda og mælti:

„Ég hefi leyft mér að halda hérna dálitla ræðu fyrir hann Þjarna, eins og til þess, að koma málinu á stað og... og.....—ja, svo getur þú nú farið að stynja, Þjarni."

2528. Greifafrú norður kom, ásamt manni sínum, inn í vegsmarkað Nebúkadnezars og bað hann að sýna sér borgir og dýrustu minnisvarðana sem hann átti til. Sýningarinn vand skemmtilegandi af fögnuði og flutti í sundur hverri silkiræðunni eftir aðra. Loks kom hann með eina sem kostaði 2000 franka; en þegar frúin var að vinda hana fyrir sér, þá hún henni upp að nefinu og sagði: „Já, hún er ljómandi falleg og ég held að við kaupum hana; en — hvernig stendur á því að mér finnst einhver ólyst af henni?"

Sýningarinn: „Ef þér finnið einhverja ólyst, kæra frú, þá er hún af mér."

2529. Kirkjan á Þorpinu stóð í hæð norðanvert við dalinn og voru þeir, sem af sjó komu, að ganga frá kirkjunni, þá er þeir gengu heim til sín. Nú var það einhverju sinni að Erlendur í Vík réri með öðrum manni á báti, sem hann átti í út á fjörðinum, allnorðarlandi og komust þeir báðir á kjöl bátsins. Meðan þeir voru að velkjast þarna, verður Erlendi litið til kirkjunnar og segir, svo félagi hans heyri: „Ef við komumst lifandi úr þessum lífsháska, heiti ég á kirkjuna þarna, að ég skal gefa henni 100 krónur."

Storminn síðar breyttist vindstaðan svo, að bátinn rak að

landi, svo ad Erlendur bjargadist úr lífshásbanum og þeir fé-
lagar-báðir. Þegar þeir gengu fram hjá kirkjunni, líður Erlendur
hornauga við og við til hennar og segir:

„Já, ég man hvað ég sagði áðan, en það var sko ekki fyrir, sem
bjargaðir okkur í þetta sinn, heldur vindgolan, svo fín
máttu snápa eftir hundrað krónunum einu sinni og fín veltu!"

2530. Senator Magnús Jochum í Brimnesbæ var eitt sinn að reyna um stjórnlagaþing Henry Ford,
að leiðsögulag-bænda færi nú í úrslit.

„Ég býst við að Henry", segir Magnús, „vilji að við bændur sendum einhvern austur eftir
jörðu heyrátinni, sem átti líka fræðurnar í borginni, sem hann eitt sinn að
gefa honum hatt á höfuðið".

„Hvað á Legund ef hatti eftir það að vera, frændi", sagði sá neðri: „Flóki eða Ótrá?"

„Lattu það vera Ótrá, sonur", segir gamli maðurinn, „Ótrá á getur hann þó orðið hjálp-
fúgga handa Kínum". (Almanak O.Th. 1921).

2531. Það var eitt sinn maður, einhvern gleðilegan póstmeistari á sínum bæ einum. Hann
leið og hann borgaði póstávísun manni, fallegri stúlku, leið hún athygli hennar
að því, að það vorn skilaboð til hennar hérna á pássíunni. „Já", segir hún, „það eru
skilaboð frá Jim, en ég get ekki ráðið í hver þau eru. Getur þú það?" „Já", segir
sá gleðilegi. „Það er: ást og eitt dúsín kossar. Ég hefi greitt peningana og bíð mín
að þig vanti kossana líka". „Já", sagði stúlkan og roðnaði við. „Hérna ég á rétt
til þeirra, vil ég fá þá líka". Sá hryggði sá gleðilegi höfuðið út um lítla gluggann
og með mesta vandvirkni rétti hann henni kossana, sem Jim hafði sent með póst-
ávísuninni. Þegar hún kom heim til sín, ávarpaði hún móður sína: „Mamma,
ég held að stjórn þessa lands ætti póthúsunum af fræðurnar höfðingsskap.
Jim sendi mér nokkra dali í póstávísun og þar að auki dúsín af kossum, og

sá gladi lesi prestaeistani stilandi mér fram dúsinum. Var það þó ekki fjálglyndi?"

(sama).

2532. Sunnudagsmorgun einn var drepið í dyr í prestsetrinu í heimsuókninni, þegar presturinn er að fara í kirkju. Fyrir dyrum stóð ungur maður og kona, sem hjáðu presti að sam vildu hormast í hjónaband. Prestur spyr þau að, hvort þau hafi leyfisbréfið, og játuðu þau því. Hann segir þeim þá, að sér þyki fyrir, að hann geti ekki vígt þau saman þá í heimsókninni, því hann þurfi að framhalda morgunguðsþjónustunni nú þegar, en ef þau vilji vera svo góð að ganga í kirkjuna og hlýða á messu, skuli hann að endaðri prédikun vígja þau saman og félagast þau á það. Að lokinni prédikun segir presturinn: „Þau með alla, sem unska þess að vera vígð saman í heilagt hjónaband, geri svo vel og komi hingað upp!" Samstundis lagði unga brúðurin af stað inn kirkjugólfið og áfram upp að altarisgrindum. (sama).

2533. Bradley hét Smith, fæddur í Lincolnshire og flutti fyrirlestra. Þar sem hann var óhemju-ríkur, kunni hann ekki því, hvað vörð hafði komið á hann í ræðustólnum á fyrirlestrunum. Hann fór oft að í ringulreiðarkasti sínum á kuldalegum athugasemdum í fyrirlestrunum. Reyndi hann jafnvel til að múlbinda tilheyrendum sínum á einhvern fyrirlestrinum.

Eitt sinn flutti Smith fyrirlestur í dómkirkju einni, þar sem sinn elsti og helsti keppinautur hét dr. Brown. Í ringulreiðarkasti sínum um hvað hann fór að, með allan annan, að hér fyrir hann ekki að vera gestur hennar, því fyrirlestur dr. Brown hefði hafið í nótt sem í þeirri an heimsóknina. Hafði sig alla við. Í sama vetfangi hann upp fyrir í salnum og áheyrendurnir hlógu um af hlátri. Smith gat séð til, að hlátur sá væri afleiðing af sínu viturlega fyrirlestri og hefði síðan fyrirlestur sinn. Þegar hlátur var, spyr hann aðstoðarmann sinn, hvernig á stóð hefði staðið að fólkið hló svo dátt, þegar hann nefndi dr. Brown. „Já, herra minn", svaraði maðurinn, „ég ráðið að segja yður, að dr. Brown er látinn." (sama).

2534. Prestur nokkurn kastði sögu milli sín og sóknarbarna sinna í ógnar stórlæti, hégóma og fáfræði (pjáskeri) og kastði oftið í förum sínum í ferðalagi klæðum sínum á. Eitt sinn er prestur á ferð og kemur miðdags-leyti á gistihúsi og setur klæðum sínum fyrir framan sig á borðinu. Ókunnur maður sezt við borðið hjá presti og er honum bornir matur, biður hann prest að hátta sér fataskil-klæðum sínum. Það klakkaði í prestinum, sem hann kastði gaman og að sjá hvernig samsinnandi yrði við, jafnvel hann braðaði í sínu skapinu og hættir honum klæðum með allri hæversku. Eftir fáeinar mínútur sér prestur að vatn streymir úr augum mannsins og hann getur naumast náð andanum.

Eftir að maðurinn kastði orð sér aftur nokkurn veginn, ávarpar hann prest:

„Eg get ráðið til að fáir séð þig prestur!"

„Já, vinur minn, það er ég!"

„Eg get náð fyrir að fái fyrirgefið prédikanir!"

„Já, herra minn, ég prédiki heimsvar á viku."

„Prédikið þér nokkurntíma um hinn eilífa hegðunar dóm?"

„Já, ég álít það skyldu mína, sverja stundum, að minna söfnuðinn á hinn eilífa refsing!"

„Eg hélt svo skyldi að vera. En þér eruð sá einn af yðar stétt, sem ég hefi mætt, sem ber með sér sannleiksorð." (Alm. G.Th. 1922)

2535. Pétur les: „Kvöldblaðið" og las þar auðlátsfregn eina, sér til mikillar undrunar. Hann fleygði sér að einum til hans vinar síns og sagði: „Hefirðu lesið það í blaðinu, að ég er dauður?"

„Já!" svarði hann og horn voða fát á hann. — „Hvaðan hafirðu?"

2536. Jónatan: „Eg þekki mann, sem hefir verið tvennum í fyrri átti á hverjum einasta hvörfdi."

Jónatanína: „Getur nú satt er."

Jónatan: „Eg, ekki er það nú. — Það er sjálft veiki!"

Frúin:
2537. „Þér skiljið við manninn í fyrra og nú eruð þið hérna saman aftur".
maðurinn: „Já, við erum í upphitaðan kjörnabandi".

2538. Hástöðlakennari nokkur, sem oft var notaður viðutan, hafði hvalegt upp í sveit og var að fara heimleiðis úr sumarfríi. Þegar hann var seztur í járnbrautarvagninn og lestin komin af stað, fór hann að velta því fyrir sér, hvort hann hefði nú ekki skilið naitt eftir. Hann tók upp vasabók sína, athugaði hana spjaldanna á milli og leitaði þar af sér allan grun. Þegar hann kom á járnbrautarstöðina, kom dóttir hans hlaupandi á móti honum, en þegar hún sá, að hann var einn síns liðs, sagði hún: „Pabbi! Hvar er hún mamma?"
Þá vaknaði gamli maðurinn allur og af svefni og sagði: „Já, hvítt hann ég á mér, að ég hafði gleymt einhverju í svefnum, þó ég kannski ekki fyrir mig, hvað það væri

2539. Hann: „Við ættum að stofna til happdrættis í minningarsjóði. Það er gamall maður, blásnauður. Viljið þér ekki kaupa einn seðil?"
Hún: „Já elsku vinur! Hvað átti ég svo sem að gera með happdrættið, ef ég skyldi draga hann?"

2540. Pétur: „Heldurðu, Anna, að þú vildir eiga mig, þó ég hefði mislitan fótinn á stríðinu?"
Anna: „Já, þótt einn vildi ég heldur eiga þig, Pétur, á einum fæti, en nokkurn annan, þó hann hefði fjóra fætur."

2541. Maðurinn: „Þessi nýkomni skrifari hjá borgarstjóranum, er mikið lagsmaður minn. Hann langar til að eiga allt sem hann sér."
Konan: „Viltu þá ekki, góði minn, bjóða honum heim til okkar til hádegisverðar, þá getur hann séð dæturnar okkar."

2542. Maður, sem var nýlagður frá Evrópu til San-Francisko, stóð þar á götu, með handunnar í vösunum. Gengur þá fram hjá honum innfæddur maður, sem spyr hann hálfhlæjandi: „Hví standið þér hér með handunnar í vösunum?" Evrópumaðurinn: „Eg hefi verið hér svo fáa daga, að ég er ekki búinn að læra það enn þá, að stinga höndunum í annara vasa!"

Almanak O. Thorg. 1922 (að mestu endrétt.)

2543. Biskups einn nafnkendur í suðurríkjum Bandaríkjanna mintist þess nýlega við kunningja, að eitt sinn er hann var á ferð um biskupsdæmi sitt, gisti hann á litlu þorpi úti á landsbyggðinni, þar sem, eins og víðar stóð á, að húsmæðurnar urðu að vinna af hendi húsverkin, vegna skorts á góðum vinnukonum. — Vakandi biskups athygli var mjög vakin við það, að húsmóðirin söng fögrum hörpum sálminn: „Herra, minn guð, til þín." Og þar sem biskup lá á hlustum, dáðist hann að því, hve þessi kona hefði að vera vel innrætt, sem syngi jafn-göfugan sálm við húsmóðurverkin svo snemma morguns.

Að morgunverði gat hann um það við konuna, hve vel sér hefði fallið í geð söngurinn.

„Ó, herra minn — svaraði hún —, það er sálmurinn, sem ég syng, þegar ég er að láta eldinn loga upp á eldstónni. Þegar vatnið syng ég, þegar þau eiga að vera linsoðin, en finnst, ef ég vil hafa eggin harðsoðin."

2544. Ungur maður, nýstofnaður trúboðsmaður, hafði einhverju sinni á ferðalagi stöðvað mann, sem hann hugði, nádi úlfs að eðlisfari og hættóla svo andlitið, að það sýndist eins og allt væri einn munnur. Eftir örlitla hugsunarstund fór hann til að hefja samtalið við hann: „Eg — ég er kominn hingað — segir hann og vandi á að brosa um leið, til að hafa upphafið — „til — til að biðja um kvöldbænina — ég — ég — —"

„Stynjið þér!" greip Jones fram í fyrir honum, „vilið þér svo vel að hafa munninn,

augnablikið, svo ég geti séð hver hún er."

2545. Hún kallaði góðan íslenzkan, en nennti ekki að snúa sér við. Ég sá hana miðjan hvíta kjólinn og sá, að hún sneri við, eins og hún ætlaði líka sitt að leysa. „Ég get ekki látið mér detta í hug, hvernig hún fór að snúa við, góði minn", sagði hún við mann sinn. „Ég hefi boðið henni tíu aura."

„Þú hefðir ekki þurft hálfa krónu á þessa mála, góða mín", sagði hann. „Ég vedja að við ættum nóg af peningum, að hún gæti ekki snúið við á hálfum klukkutíma".

2546. „Nú", sagði hún ánægð brúðgumi við gestina, að afloknum kjólaviðskiptum. „Hvað viljið þið gera ykkur

„Ó, ég veit ykkur munar það", var svarið. „Þér getið verið ánægð með átthaga mína, hvers virði sem þið vilja, sem hægt var að kaupa".

„Sjáum við gestum að gera upp reikninga sína nú eitt ár. Að þeim tíma liðnum ætti ég að vera búinn að niðursjóða nóg, svo ég ætti að borga ykkur hundrað dali, að allt ekki meira".

„Uss, nei," sagði klerkur, sem ég álfur hafði heyrzt á kjólatauið. „Hafðu það þinn dali".

2547. „Ég fór heim til mín klukkan 3 um morguninn, en rétt um leið og ég snaggði mér inn í svefnherbergið, rumskaðist konan mín í rúminu. Ég vissi, að hún hafði undan á sér og að hún beið eftir mér, svo ég hamaðist að vöggunni og fór að rugga henni. Hún lék nú rugga lengi, lengi, þangað til hún sagði:

„Er það þú, gamli maður?"

„Já, elskan", sagði ég.

„Hvað ertu að gera þarna?"

„Rugga vöggunni", sagði ég. Barnið var svo óróað og ég vildi ekki að

að það vekti sig, svo ég stökk fram úr rúminu og hingað og hefi nú hvorki fyrr né síðan afturr".

„Hvað lengi hefir þú stundað barna?" segir hún.

„Hérumbil fimtán ár," sagði ég.

„O, jója," segir hún „ég held þér sé best að skríða upp í rúmið, þvíað barnið hvílir hérna við hlið mér". (Almanak O. Thorg. 1923)

ísl.

2548. Stálum nafnkenndur, sem talinn var að vera skyldi með öllum mjalla og Vilhjálmur hét, oftast kallaður „vitlausi Villi", var einhverju sinni sendur til að leita kinda. Kom hann þá í tóft eina og var skammt á milli og fjárhús gránað að utan á báðum endum, stafnhurðir, sama dagsins kemur hann í kaupstað í fjárhúsunum og stóð hús fremst úti og segir: „Vitið ekki hvar fjárhúsið er, Villi minn?"

„Er það grautur?" segir Villi, hátt og snjallt.

(sagt af Ásu Guðjónsd.)

2549. „Hvað er þetta? Er talsmaðurinn þá málari líka?"

„O- það getur nú skeð hvað svo sem; ég gríp í það stundum til þess að drepa tímann."

„Nú, til þess að drepa tímann? Hvaða aðra skemtilegri iðju?"

2550. Forsöngvarinn syngur lag við sálm, en er hann er búinn að syngja lagið til enda, sér hann að fyrirhöndinni er enn eftir af sálminum og segir: „Hver á.....! Það gengur þá af!"

2551. Forsetisráðherrann (Sr. Jörhallsson) vandar um það við einn þingmannanna (Ólaf Thors) að hann leiri roðnu sínar í þinginu upp af blöðunum og það sé óvirðingandi, sérstaklega þegar hann geri það já líka brosandi (alvörulaust).

Ólafur Thors svaraði því í mörtu ráðin í þessa leið:
„Það er óþarft fyrir forsetisráðherrann að finna að þessu, því hann hefnir sjálfur ávalt brosandi inn í þingsalnum og þá er hann er þangað kominn, er hann oftast að minsta kosti brosleguv".

2552. Í þingsalnum var svo við (1928) einhverju sinni, að dómsmálaráðherrann, Jónas Jónsson var að halda ræðu og skammaði Thaldið mishyrmarlaust. Valtýr Stefánsson sat í biðherbergjum (ritstjóra herbergjum) og skrifaði orðin orði til orðs upp eftir Jónasi, til þess svo að birta þau í Morgunblaðinu daginn eftir. Varð þá einum á hegrende þessi vísa af minni:

„Þrala þeir bæði malt og salt,
og þrogga-tefur bullar.
Valtýr lepur óðar allt
upp, sem Jónas ælr....."

(Sjáið Ragnari Ásgeirssyni eða Hákonarsonum?)

2553. Kennarinn: „Hverjir eru þeir, sem drýgja þreyttleikasyndir?"
Drengurinn: „Þeir, sem ekki nenna að drýgja aðrar syndir"

2554. Presturinn: „Hvernig gekk Móses upp á Fjallið Nebó?"
Drengurinn: „Til að gá til veðurs."

2555. Þá er Hannes Hafstein var sýslumaður á Ísafirði, hafði hann fjósamann aldraðan, sem Jón hét og var hann kallaður Jón í fjósinu, vegna þess, að þegar hann varð spyrja þá einhverja, sem hann hafði minni við, sagðist hann altaf hafa vélið í einu kafi.

Það var einn dag, í kláðan og leysingu nú vetur, að karl lék heimboð sýslumannsins úr á leið upp í Eyrarhlíð. Síðar um daginn fer hann að skyggnast eftir, hvar hrossin séu, en kemur ekki auga á þau. Þá fer hann sýslumanninum úr og segir Jón gamla, að hverjir hann sé að geta. Karl segist vera að gæta að, hvar prestanna séu upp í hlíðinni, þeir séu þar nú hverjir, hafi nú stæðilegu líkbörurnar á þá og hafi þeir nú stokkið annaðhvort úr í Hnífsdal eða inn í fjörð. Sýslumaður segir að þeir hafi hvorugt farið, því þeir séu þarna úti í hlíðinni og bendir karli á þá.

Segir þá Jón gamli: „Guðið dem alamest sjáið þér vel; já, það má segja nú gjarn hið fornkveðna, að engum er alls varnað!"

— ∴ —

2556. Þórhalla hét kona, sem um eitt skeið bjó með börnin sínum í Hnaðdal í Snæfjallaströnd. Var þá Stefán Bjarnason sýslumaður á Ísafirði.

Einn sinni fer Þórhalla á kaupstað út á Ísafjörð og hefir með sér dreng þann átta, sem Ólafur Helgi hét. Sýslumaður mætir þá Þórhöllu úti á götu, og leiðir hún dreng sinn. Segir þá sýslumaður: „Hvað er fallegur drengur; hver á hann?" Þórhalla svarar á mjög andmjúkum róm: Hann heitir Ólafur Helgi og er Árnason, sonur manns míns og mín og ofboðar byggja hjónanna". Sýslumaður brosti og segir: „Það er laglegur drengur samt sem áður". „Það er víst og satt", segir Þórhalla. „Guð láti hann aldrei að sér hæða".

Sýslumaður rétti þá drengnum nokkra skildinga og fór svo sína leið.

— ∴ —

2557. Einu sinni voru fimm Hornstrendingar á kaupstað og fengu þeir

allir aðfá dáleiðd af skorti, kaffi og sykri, en allir voru þeir eitthvað skuldugir við kaupmann, og vildi hann þó eðlilegt láta þá hafa. Hímdu þeir þá ráðalausir og þegjandi stundarkorn fyrir framan búðarborðið. Loks tekur einn þeirra til máls og segir: „Það held ég sé ómögulegt annað en að sá maður fari til helvítis, sem afræður að hjálpa mönnum sínum í lífsnauðsyn, en hefir þó allsnægtir." Segir þá annar nýja alvarlega og með áherzlu: „Það væri maður!" Kaupmaður heyrði, hvað þeir sögðu, roðnaði við og gerði þeim síðan ótrúlega lítið úr.

— a —

2558. Einhverju sinni sem oftar messaði einn af kaldrifjuðustu prestum landsins í sóknarkirkju sinni. Við kirkjuna var jörð, sem oft féllu fyrir að geta varið dáleiðd ómakslaust, ef illa lá á henni.

Eitt sinn fyrir kirkjumessu, eftir messu, vildu prestinum sér að jörðin kynni og segir þegna kaldhæðislega: „Og þér hafið líka komið til kirkju í dag, Margrét mín!" „Ójá," segir gamla konan. „En það er nú sitt sinn, eins og allir vita, langt að fara, en dáleiðd að selja, jafnaðu minn." Prestinum ofbauð slæleg hugsjón samtalsins og varð sér frá göngu konunni.

— a —

2559. Einn sinni var dóttir efnismannsins frú Ingibjörg úti með manni sínum. Fyrsta morguninn er hún lítur út um gluggann, sér hún vinnukonu sína skjótast fyrir með fötu í hendi. Frúin kallar til hennar og spyr hvert hún ætli. Stúlkan segist ætla að fara að nýólgu kúnni. „Gerðir þú það ekki í gærkveldi?" spyr frúin. „Jú," segir stúlkan. „Mikil óþurftar meðferð er það á skepnunni," segir frúin. „Ég fyrirbýð þér að nýólga hana oftar en einusinni á viku!"

2560. Tvær konur fylgdust að heiman frá morni. Önnur gekk hart á stólinn og flutti hádegið. Önnur fór að tala um það, hve dæmalaust vænan kæfi hún hefði verið búin að gjöra sínum ástkæra kjartans manni, að gráðaostinn væri í sér enn. Hin konan var seinn til svars, en segir þó loks: „Það má vel vera, að hún hafi verið mikið góð, en ég skildi aldrei eitt orð af henni, þó hún gengi hingað á fæjinn". „Ó, gerði hún það, blessuð mín? Ja, akki þó ég eftir þessu." — Báðar voru konurnar jafnar að því, að hvorug þeirra skildi fæjinn.

— o —

2561. Öðlings vörustrákur var að sigla um til Hafnarfjarðar og frétti menn þessleiðis, að það væri til einnar vænglamarinnar par, er heitir Nefndin. Hún nafnkenndi var þar nýlega, en menn vissu ekki um þetta. Hún settist á kné fyrir augum sér og sagði: „Nú það hefir þá verið búið að kæfa hana Nefndina!"

— o — (úr Almanaki Bl. Sthorg. f. árið eftir miðsk. 2585).

2562. Tvær kerlingar voru að tala saman um búnaðarmál. Spyr þá önnur þeirra hina og segir: „Hvernig ætli standi á því að þeir kalla hann Sigurð ráðunaut, eða búnaðarráðunaut?" „Veistu það ekki elskan blessuð mín?" segir hin kerlingin. „Það er af því að hann útvegar þarfanaut í hreppinn."

— o —

2563. Presturinn og Jakob vinnumaður hans voru að stafa við kerlinguna þar á heimilinu og fylgdi Jakob prests að málum. Þegar kerlingin sá sitt óvænna í þeim stafnum, sagði hún við Jakob: „Já, farðu þú nú, Jakob! Ég held það sé nóg að ég fari við einn kjaftinn í einu."

2564. Í kúsi K. F. K. M. í Reykjavík var fundur settur og haldinn medal medlima K. F. K. M. og hélt séra Friðrik Friðriksson þar rædu sem síðar medal stúlkna þeirra er undirskrifadar voru, var sú rædan eins og sjálfrædi hans sem medr rædu þessarar hún átti ómögulegt med ad halda sér vakandi stundinni lengur, og var altaf ad dotta og hrökkva upp af svefni, enda var hún þreytt mjög, eftir alt erfidi á undanförnum þó nu dögum. Ædradu sinni loksins, segir þessi rædurinn fremur lágt: „Svo skulum vid syngja sálminn Nr. 473". Og síðar segir hann all-hátt: „Nr. 473!" Hrökkva þá stúlkurnar upp af svefni, förnar höndunum til hinnar og segir hátt og skírt: „Á fali!"

— " —

2565. Pétur nokkur í Latínuskólanum, Björn (Karels) ad nafni, ordaði Kennara sínum, Pálma Pálssyni, á götu. Pálmi ætladist vidanlega til þess ad Björn yrdi fyrri til ad heilsa, en Björn var all-einkennilegur í háttum sínum og oft utan vid sig. Þeir hittu hvor annan í annan nm stund, nm Björn verdur fyrri til og segir: „He,-he, ætlardu þér ad tala nokkud vid mig?"

Pálma verdur dálítid hverft vid og segir: „Je-sus, no-hei! En....?"

Björn: „Nei, langt frá!"

— " —

2566. Í Hafnarfirdi var einusinni danskur verzlunarmadur, Seraf ad nafni. Vid hann verzludu med al annara manna sveitabændur. Hann átti þrælki hann, ad sínu leyti danska, sem vanir höfdu verid ad vinna vid hann, hafi dáid þá nu sumarid.

Þrælki vorn oft lengi á leidinni í þá daga og vildu oft afflagast, þegar þar kæmist mill. landsfjórdunga og svo vard í þetta sinn:

Sumarid eftir kemur þessi bóndi, sem sagdur hafdi verid dauður,

~~eins og vant var~~, til Serafs Kaupmanns til ad verzla vid Ham eins og vant var og er Serafs sér Ham, nánar Ham eitthvad á fréttirnar haustid ádur enn danda Hans og segir vid Ham:

„Er du ekkert dód?"

„Nei, ónei!" segir Búrdinn

Segir þá Serafs: „Jo, víst ertu dód, du dóde i Fyr."

— a —

2567. Um sama leyti bjó á Alftanesi madur nefndur, er Gudmundur hét og nefndur var „Gvendur dúdari" (eda dúdari). Kona Hans hét Margrét. Landsaltaupmenn (Epskulantar) sigldu þá til Hafnarfjardar og heima á medal var Ham. Eitt sinn er Gvendur dúdari fer til þess ad verzla vid Ham, bydur Hann honum sinni med sér, en hún vard nidr á ódvart á leidinni til skipanna. Segir Gvendur dúdari hittir Ham, heilsar Hann honum med virktum og segir: „Eg er kominn hér med Konan mín. Hún er sykk! Hún er sykk! nema det kan nok vare mér ad kjenne."

— a —

2568. Dóttir einni vard þessi Margrét, Maria Gvendar dúdara, veiks og lá þá — ad Hann hélt — banaleguna. Gvendur fer þá til Reykjavíkur, til þess ad vitja læknis. Hélt Hann jafnvel ad Margrét mundi deyja medan Hann vari ad heiman og var ákvedid ad Karl kalli sér, ef ekki vari, þá ad hún yrdi dáin, en Hann kæmi heim aftur úr ferdinni.

Segir Gvendur dúdari Hann sé heim um sólarlag og sér hún hafdid upp úr stigagatinu, sér Hann Margréti vera ad reyna ad hagræda sér ofurlitid í rúminu og segir Hann þá: „Oh-oh! oh-oh! Ertu þá ekki dáin enn þá, Margrét?"

1569. Húsbóndinn kom inn og sá konuna sína sitja á gestastóli og sagði við hana:

„Hvað ert þú að hafast að?"

„Ekki neitt. En hvað hefir þú fyrir stafni?"

„Ekki vitundar-ögn!"

„Jæja, það er þá víst í fyrsta skiptið þetta, að okkur hjónum saman um að vinna saman."

1570. Þjónninn sat við borðið og hafði með undrun og ógleði tragði á matnum sem fjósmaðurinn bar á borð fyrir hann og segir: „Hvað er þetta? Þér berið á borð fyrir mig óætan mat! Þetta get ég ekki étið. Hvar er gestgjafinn? Kallið á hann!"

Fjósmaðurinn: „Það er fyrirgefanlegt. Eg kem með matinn frá honum, því hann gat ekki étið hann."

1571. „Þér getið fengið nokkra aura, ef þér viljið hjálpa strákunum okkar til að mala rúginn þarna í stálinni út á grautinn."

„Jo-jah! Við skulum sjá."

„Hvað viljið þér sjá? — Kvörnina?"

„Nei, strákana!"

1572. „Þegar við giftumst, lofaði þú mér því, að ég mætti hafa svo margar skemmtanir, sem ég vildi."

„Já, gerðu svo vel; en ekki nema eina í einu."

2573. Sr. Sv. á H. fór einusinni kvart til Conar á þessum háttj:
„Það er Karl héðan fram á dalnum. Hann heitir Páll og liggur á Kommendu undir Kringlóttum stjágluggu. Hann biður yður, elskulegi Sófnuður, að biðja fyrir sér, með ógurlegum andvörpum, svo hann fyrirfari sér ekki eins og þeir Kóridatan og Abiram, og þurfi ekki að segja með Júdasi: „Þrún synd er stærri en svo, að hún verði fyrirgefin."

— . —

2574. Bóndi nokkur, sem bjó á Kleyfum á Vilsfirði fyrir mörgum árum, bað vers fremur grunnhyggnum og fljótfærum á meira lagi.
Þegar máðir hans dó, vildi hann vera útför hennar svo veglega, sem efni leyfðu, og undirbjó það sem bezt hann kunni. Þegar að því var komið, að hefja sálmaði líkið út úr bænum, vildi sonur hinnar framliðnu láta syngja eitthvert hjartnæmt vers, meðan á því stóð. Einhver heimamanna spurði bónda, hvað syngja ætti sálmaði. „Og sjálfsagt eitthvað úr Passíusálmunum", svaraði bóndi. Sálmarnir voru sóttir, einhver réðist þá að bónda og sagði honum leið, að hann skyldi taka til versið. „Og ég held það sé nú óþarfi, að fara að velja úr þeim sálmum; þeir eru allir svo jafngóðir, hvar sem á þá er gripið".
Að svo mæltu gnæfir hann bókina og byrjar þegar á fyrsta versinu, er hann kom auga á, og allt fólkið tekur undir.
5. Það var versið í 16. sálminum:

„Sjá hér hvað illan enda
Óstyggð og svikrún fá", o. s. frv.

— . —

2575. Séra H. T., — upphaf um síðustu aldamót (1800) —, sagði einhverju sinni í eina viðu sinnar:
„Og í 12. og síðasta ~~sinni~~ máta lét ég yfirheyra vitni, elskulegri líkhreyfingu, að hásæti Salómons var logandi gull og kóróna að

aftan, sem átti ad fyrirstilla hans himnaríkis dyrd."

— " —

2576. Sami presturinn bauth einhverjum sinni ad syngja börn í kirkjunni. Hann byrjadi med thessum ordum:

HdL Sú hjálpi yhkur nú, börn, (ad)thad skal ekki vara lengi!"

— " —

2577. Þegar Kristján prófastur Jóhannsson, sálmaskáld, var prestur á Staphholti (1766–1806), kom Finnur biskups Jónsson þangad einusinni á visitatíuferd. Konunni þótti kirkjan þar í lélegu standi og fór um thad thórdum ordum vid prófast. Prófastur hannadist vid, ad svo vodi; „en mér finnst", sagdi hann vid, ekki hlýda, ad dóttirin sé þrúdhúin, medan módirin situr í sorginni". Módirin var dóttir kirkjunnar Skálholti, biskupssetrinu, en hafdi verid nokkra thrúrlega um thor munadi og eigi stórum ekki en Staphaltskirkja.

— " —

2578. Þessi saga er sögd af Kristjáni prófasti frá stúdentadárum hans í Kaupmannahöfn: Hann var þar einhverju sinni á gangi um hjólfarid ásamt med kunningja sínum og lauda. Þeir mættu mjúum thvennumi, nýgiptum frúdum sýnum og segir Kristján vid félaga sinn í gamni, á íslenzku: „Leidist er hún, þessi, gaman vori ad leggja eina sæng med henni", eda eitthvad á þá leid.

Stúlkan angadi á augabragdi, og mælti á hreinni íslenzku: „Vad leggur margur gódan grip, hann sér á vesp".

Þeim hafdi sýnst til hugar komid, ad stúlkan gæti verid annad en dönsk.

— " —

2579. Kvennmadur nokkur, er altaf var fyrir margfalti, og ekkert hafdi sótt helgar tídir langa-lengi, fór sig til einn gódan vedurdag og fór til Kirkju. Þegar hún ætladi ad ganga inn í kirkjuna, stód madhjálparinn

fyrir honni í dyrunum, og sagði í hæsum áminningarrómi:
„Altí það væri ekki nógu fyrirhöfn, góðir minn, að undirbúa sig svo sem mánaðartíma áður en hún gengur í þetta hús".
Stúlkan svaraði: „Hún segir mér að koma í dag, djöfullinn í morgun, en hún að mánuði liðnum".

— 4 —

2580. Presturinn var að halda af stað frá amtmannsskrifstofunni. Kirkjubóndi átti amtmanninn og kallar á eftir Kunningja sínum í hópnum, að hann sér ekki bregðast að skila við bóndann í Skuggi, að hún sér duglegan hest til norðurferðarinnar. „Hann veri með sér", segir hann, „og skilaðu við hann, að ef honum sé það óviðgengt, þá skuli ég hafa einhver ráð".

— 4 —

2581. Séra Ólafur stúdents sagði Kunningja sínum frá því, að þegar hann hefði einu sinni átt að minnast Krists á stól, hefði allt í einu dottið úr sér Botninn, og hefði hann aldrei getað skilið, hvað til þess kom. „Hvað heldurðu að ég hafi talið til bragðs?" Hann gat ekkert jafnað í það. „Ég sagði Amen!"

— 4 —

2582. Í tíð séra Hallgríms skálds Péturssonar í Saurbæ á Hvalfjarðarströnd bjó sá bóndi í Botni við Hvalfjörð, er Árni hét. Hann var orðlagður matmaður. Einhverju sinni kom hann til Kirkju að Saurbæ og ætlaði að verða til altaris, með mörgum fólki öðrum. Þegar presturinn ætlaði að fara að skrifta fólkinu, bað hann eftir því, að Árna vantaði. Presturinn gengur þá inn í bæ að leita hans, og finnur hann loksins inni í búri. Situr Árni þar og er að níða í sig hangikjöt, hnífhamsk. Presturinn reiddist og mælti af munni fram:

„Árni í búri
Aldrei sóma
í efsta dóminn fær".

„Þetta er ófagurt kvæði", mælti Þórhannes, „og bætið þér nú, prestur góður."

H.H. „Svo skal vera", svaraði Hallgrímur, og kvað þessa vísu:

Ætlan hinn fróði
engla hjörð
annað kjósi,
þá er hann makleik ríður."

— " —

(Þórs og Hingað, að mörg óbrotin kvæði eru Sögusafni Þjóðvinafélagsins IV. (1891), bls. 120–124.)

2583. Prestinum (við stúlkubarn): „Hvað getum við gert af sögnum um Syndafallið?"

Stúlkan: „Þú við eigum að gefa ókunnugum eyri með okkur, ef við eigum þau"

— " —

25

2584. Prófessorinn (við unga lærisstúlku): „Hvers munduð þér nú spyrja sjúklinginn í fyrstu, er þér kæmuð til hans og vilduð vera um hvað að honum gengi, segjum t. d. hvort það væri lungnabólga eða eitthvað annað?"

Stúlkuna: „Hvar á Norðið að vera?"

Prófessorinn (brosir): „Hvaða Norð?"

Stúlkuna: „Í útlegginu."

2585. Pétur í _____ gerði oftra, var sjóðleysi mikill viðmælandi; maður annars veiddi hann hrauð, Einhverju sinni náði hann brauði á sjó. hús sínu, fóðr hvíldum utan um hundann, lagði hann upp að kinninni, galdi við hann og sagði: „Nú skaltu blessaður Gísurinn minn eiga góða daga á gerði hjá honum Pétri núnum". En á síðri leið hundinn hann svo hastarlega á nefið, að Pétur hálfskakkti, enjadi upp yfir sig og sagði: „Og farðu nú á

a..... h.....i" og fleygdi hundunum útbyrdis, en sat eftir í bátnum med blódugt nef og hendur.

2586. Einhverju sinni bar svo vid (í maí 1928), ad hestakaupmadur einn í Reykjavík (höfudstadnum) kom í matsöludúd (Hendrichsen) og bad ad selja sér nýslátrad nautakjöt. Frúin er eins og flestir Danir, í meira lagi fortryggin og hefir vist ekki haft mikla trúnadartrú á fólki ad búdarmadurinn segdi sér satt um ad kjötid væri nýtt, fyrst fyrst hann hafdi neitad kjötkaupunum til höggs úr háa lofti og ætlad ad taka nautshöfud af í einum höggi. Par sem ad var einum feykilegt, þá bar svo vid í sama augnabliki, ad frúin bjó nefnilega ad nautsdýrinu til þess vidmiklega eins, ad vita hvort ad væri ekki ordid úldid síðan dagsins áður, ad nautid var slátrad. Piltinum, sem höggid reiddi leid samstundis í ómegin, en frúna sakadi ekki, því öxin snerti hana ekki, þó nærri lagi, enda ekki meira en 2-3 sentimetrar á hálsi frúar innar, er madurinn gat stödvad höggid sitt.

2587. Einhverju sinni var Björn gamli Gunnlögsson bodinn til middegisverdar hjá Konungi (Fr. VII.?) og var kjötseydi (Bouillon) fyrsti réttrinn af mörgum. Þegar fjórinn var fram ger baud konungur ad taka til sín af nokkra rétti, sagdi Björn gamli: „Nei, takk fyrir fyrir, ég át nógju mína af grautnum ádan".

2588. Ödru sinni gekk Björn Gunnlaugsson fyrir Konung og beiddist styrks úr ríkissjódi Dana til útgáfu bókar sinnar. Konungur fékk honum 100 speciur. Björn gamli þakkadi fyrir og sagdi um leid: „Þetta er alt of mikid, ydar hátign."

Þá sneri Konungur sér til Fær.-missionarmanns síns (Jakobsens) og

sagdi: „Hafiò þér nokkurntíma heyrt nokkurn mann fyrri telja það
af-miðið sem hann hefir fengið?"

2589. Sigurður gamli Magnússon bjó í Kópsvatni var spaugsamur mjög og oft
glettinn við nágranna sína: Sagði hann jafnan sögur, sem hann lék þá jafnt
skrapa með sér misskilja svo, að þeim varð einhver ólukkan á. Einhverju
sinni kom hann að Finnastöðum til Bjarna gamla Jónssonar bónda þar, sem
talinn var einna ríkastur maður þar um slóðir en fremur einfaldur.
Bjarni spyr Sigurð almættan tíðinda, en Sigurður kvaðst lítið vita um
það nokkuð draga undan, svo, að Bjarna virðist, að hann viti meira, en
hann kærir upp á sig gangur þeir kæra á Sigurð- og hann segir: „Eg veit
nú ekki, hvort það geta kallast tíðindi, Bjarni minn, að hann Magnús
á Skollagróf séð kvenna sína úr axlarliðnum á gær". „Æ, hvað er að
segja", segir Bjarni, „vildi gefa til á minninn?"
(Magnús og kona hans höfðu verið á ferð; hún riðið ólukkans keiki, dottið af baki og farið
úr axlarliðnum).

2590. Sunnudagsmorgun einn er Sigurður á Kópsvatni á vakki úti á hlaðvarpan-
um heima hjá sér og sér þá mann koma á hendingsskasti klappandi niður
frá Reyðarkolti, gífurþungra nýrúna. Þetta var Einar gamli á Þverfjalli og
stefnar hann hjá Sigurði, án þess að koma einu orði upp fyrri með.
„Hvað er þér núna á hendi, Einar minn?" segir Sigurður
„Hú-hún Gu-Gunna gamla er búin að kveðja sig úti á fjárhúsi!"
„Nú", segir Sigurður, „fyrst það er ekki annað Einar minn, þá komdu inn
og fáðu þér kaffisopa."

2591. Séra Jóhann Þorkelsson dómkirkjuprestur messaði einhverju sinni einu
sinni á jóladaginn og stóð hann í messunni. Kirkjan var vitanlega troðfull,

og medal biskupa gesta var Eiríkur prestur sjálfur, Dr. Jón Helgason. Að messugjörðinni lokinni gekk prestur inn í skrúðhúsið og afklæddist þar hátíðaskrúðanum; en er fólkið gekk út, fór mikill fjöldi prests út um skrúðhúsdyrnar, sem þar á hægri hönd, og hafði glaðlega og jólin og hátíðadaginn. Meðal þeirra, er þessa leið fóru, var og Eiríkur, en er hann kom út að hliðarskildi skrúðhússins og sér séra Jóhann, kallar hann hástöfum til hans og segir: „Hvað á það að þýða séra Jóhann, að halda svona langa ræðu og stíra þann á miðnætti á hátíðisdegi, sjálfan jóladaginn? Eg vil ekki hafa það!"

Að nokkrum tíma liðnum gekk sr. Jóhann það að sér, að biskupi, sínum í hægri hönd og segir: „Gleðileg jól! herra biskup."

2592. Einhverntíma, sem oftar var sra Jóhann beðinn „að tala á milli hjóna". Þegar hann kom á heimilið, voru hjónin að há-rífast og léku nú óspart skammirnar á prestinum fyrir sleðingshátt hans og afskiptasemi af þeim. Séra Jóhann sat þegjandi og leið ekki vel, enda sá hann að fáir sín gangað nokkuð engan árangur enn. Hann fór þá að svipast um eftir hatti sínum og staf, en um leið og hann stóð upp, stingur hann hendi sinni í vasa sinn, dregur þar upp saman vafið bréf, opnar það og segir: „Jæja, vinir mínir, má ég nú ekki bjóða yður hjónaskilnað?"

Auðlitið á hjónunum varð að einu sálfræðis-brosi; þau fengu sér nokkra hjónaskilnaðs-mola og hjónaband hafði aldrei verið eins gott og farsælt áður, eins og það varð eftir þessa stund.

2593. Séra Jóhann vissi að hjón eins lifðu ógæfusömu lífi saman: Maðurinn var afar drykkfelldur, en konan veikbyggð og þoldi illa meðferðina og aðbúð, en hún hafði við að búa hjá manni sínum.

Séra Jóhann valdi sér páskadagsmorguninn til þess að fara heim á

heimili sjeturara hjóna og reyna bæta úr ástandinum þar: Hugsadi sem svo, ad þá stadgreinum mundi bezt til þessfallinn, sem þá vori madurinn mátulegr skilti sullur, heldur jafnvel þá, fremur en endrar nær, í audlegum hugleidingum. En er hann kom inn á heimilid, var madurinn sóf-svartur af vonzku og úr sér sullur. Konan stód úti á hlaupi, grátandi. Séra Jóhann settist á stól og hóf vidtal sitt vid þau á þessa leid:

„Hér vantar páskafridinn og páskagledina."

„Já", segir madurinn-byrstur, „og páska-snapsinn líka!"

„Ó-já, það getur nú verid", segir séra Jóhann, „en sé nokkurn þörf fyrir ad hann sé hafdur um hönd, má það til med ad vér óskum líkid."

2594. Madur nokkur í Hamborg hafdi misst annan fótinn í strídinu, svo, ad taka vard fótinn af um hnéd. Vetrarlega lagadi þetta hann mjög og var hann frá ad hugsa um ad fá tréfót, en ádur en til þess kæmi, fretti hann, ad barna í borginni væri gódur lækna einn, sem hefdi átt marmanna mein med hönum sínum og var honum talin trú um, ad hún mundi geta langt fótinn svo, ad hann yrdi eins og hinn fótrinn og tréfótrinn frá ó-þarfur. Madurinn gerdi frá sér bod eptir konunni ad finna sig. Konan kom og fór til hans-inn sinnar: Fell á kné, fór honum um fótar-stúfinn og bad mjög ástúdlega um ad hann mætti lengjast. Ad því búnu fór hún inn í borgunina fyrir þetta hjá manninum og fór svo leidar sinnar. Það var eins og vid mannin mælt, ad fótrinn fór ad lengjast og hann lengdist dag frá degi, svo hann var ordinn jafn langur hinum fótr-inn. Madurinn vard því í sjálfu sér árangri bónar gódu kon-unnar, en svo var ekki þar med búid, því fótrinn hélt stödugt áfram ad lengjast, svo hann vard miklu lengri en hinn fótrinn. Madurinn sendi því ord til konu sinnar og nágranna og leitadi ráda til hans, um það, hvad gera skyldi. Hann ráðlagdi manninum ekkert annad en ad

nú sem allra fljótast í gröfina konunnar, til þess að lása hana biðja þess, að
fötunum skyldist aftur í hæfilega lengd, en þá vildi svo illa til að maður-
inn hafði gleymt að spyrja um nafn og heimilisfang konunnar og eigin-
lega nú hvar hún var niður komin, en fötunum heldur enn stöðugt áfram að
lengjast.

2595. Í Cumenáborg eru, eins og víðar, ýmis félög, sem gera sig einvörðungu við
guðrækni-iðkanir, húsbóndastörfum og lækningum nær komnum. M. a. var
þar í borg einni afar fjölmennt kvennfélag, sem hafði það eitt á stefnu-
skrá sinni, að biðja, og hélst það samt konnar sínar fáeinar í viku og einnig
í sunnudögum. Í þessu félagi voru konur á öllum aldri, giftar konur
og ógiftar. Nú vildi svo til, að ýmsar félagskonurnar þóttust verða varar við
að ein konan var ordin all undarleg í skapi: Hún fór nauðnauðugt stöku-
sinnum þátt í bæna-iðkunum, var þögul og afskiptalaus um flesta hluti,
og hafði jafnan farið fram um hríð og hún enda látið á sér skilja að hún hefði
í hyggju að segja sig úr félagsskapnum. Hún hafði einnig við og við látið uppi
við félagssystur sínar, hið sama, sem mörgum þeirra en í einhverjum félagi enn,
að það væri engum ávinningur fyrir sig, að vera í félaginu, það gerði eigin-
lega ekkert fyrir hana sjálfa: Starfsemin gengi eiginlega ekki út á annað en að hjálpa
öðrum, sem ekkert höfðu af mörkum til félagsskaparins o. s. frv. Það væri
jafn réttlátt fyrir sig að segja sig úr kirkjunni sem fyrir þ. Þetta þótti hinum
félagskonunum leitt og vildu ekki missa hana og allra síst vilja hinum
konunum slæmt fordæmi: Að segja sig úr félaginu, af þeim líst að eitthvað
miður og gæti jafnvel gefa eiginmönnum og sjálfselskunni lausan taumunn.

Konurnar ræddu þó málið á næstkomandi fundum og komust að því, að
það var eitthvað annað sem konan væri fyrir sig, en það, sem hún hafði
látið í veðri vaka: Þó fengu næstkomandi engum fullu viss fyrir því, að
hún var kona eigi einsömul og að hætta var það, sem hún væri fyrir sig.

Á næsta fundi sem haldinn var af konum mætti á, fóst stjórn félagsins hana sjálfa og forstöðukona félagsins sagði nýjar ástæður fyrir hana: „Við vitum, vina mín, hvað það er, sem að þér gengur og valdur því, að þú vilt ekki vera í félaginu með oss; við höfum nú komið okkur saman um, að gera þér gott tilboð, sem við vonum að þú þiggjir og verðir svo klyk hjá okkur, en tilboðið er þetta: Þegar að þú kemur, ef stund þín nálgast, þá skulum við allar biðja fyrir, að það verði ekki þú, sem líðum þrautirnar, sem óhjá[kvæmilega] fylgja þessu, þá en það ber að, heldur skal það verða sá, en verkamaðurinn hefur valdið." Á þetta settust þær og konan var klyk í félaginu eftir sem áður og bar nú ekki á neinu um hríð.

En félagskonurnar höfðu augu á hverjum fingri og vissu hvað tímanum leið, og létu nágrannakonur óánægðar konunnar hafa sterkar getur á því, hvernig högum hennar var háttað, sérstaklega þá, er að þeim tíma leið, að hún hjúkraðist við að einhver breyting yrði á heimili hennar.

Svo var það einn góðan veðurdag, að ein nágrannakonan kemur að máli óánægðu konunnar, dregur þar á dyr, opnar hægt, og sýnir stúlkuna, sem til dyranna kom, hvort húsmóðirin sé heima. „Já", segir stúlkan, „en hún er ekki á fótum". „Ekki á fótum! Er hún veik?" „Jo ja, ekki getur það nú kallast; hún átti barn á nótt." — „Já, einmitt það. Komst hún hart niður?" „Nei, nei," sagði stúlkan, og hélt að hún hafi ekkert fundið til." Nágrannakonan varð sýnilega glöð á svipinn og spurði nýjar spurningar: „Já, einmitt það, já, það var á gætt, hann ekki til, það var þó merkilegt; en er húsbóndinn heima? Staðurinn hennar?" „Já, hann er heima." „Og hvernig líður honum? Hefur hann orðið nokkuð veikur?" „Nei, nei," sagði stúlkan, „en einmitt hefir hann legið með háum hjóðum í alla nótt!" — Nágrannakonan gekk steinhissa á brott og flýtti sér „á fund", til að segja félagssystrum sínum tíðindin.

2596. Vorið 1928 lét stjórnarráðið selja niður norðurhúsið („Haraldur") með skipum sem liggur heim þangað. Sendimaður skógræktarstjórans var húsinu í Hrísey og mætir manni á Ráðhústorgi, er spyr hann: „Hvaða húsi ertu erindi að reyna með, maður?" „Það eru ploðrur, sem á að selja niður hérna hjá stjórnarráðinu". „Einmitt það! Er þar eitthvað ógildað „ploðrum" fyrir?

2597. Maður norðan úr Strandasýslu, var talinn allnokkuð höfðingjasleikja og montinn. Hann hafði þann sið, að segja: Eins og sumsé, eða eins og sossum." Einhverju sinni sagði hann öðrum manni, er hjá honum gisti, frá því, hvernig umsjónarmaður hans við þvottahúsið orðaði, á þessa leið:

„Þegar presturinn er, eins og sossum, að húsvitja hjerna í sókninni, gistir hann, eins og sossum, alltaf hjá oddvitanum og sefur alltaf, eins og sossum, hjá konunni minni, blessuð lítilsvirtu."

2598. Einhver verzlunarstjóri norðanlands skrifaði kaupfélagi með skipinu sem átti að leggja af stað um hádegi. Var annað bréfið til verzlunarhúss þess í Kaupmannahöfn, sem verzlunin hafði aðal-viðskipti sín við og var það löng upptalning á vörum fyrir margar þúsundir króna. Hitt bréfið var bréf hans til unnustu sinnar, sem þá dvaldi í Kaupmannahöfn, og hafði hann langi haft augastað á stúlkunni, en var nú orðinn hræddur um að hún mundi e. t. v. vera að ganga úr greipum sér og ætla að leggja á hilluna á ungum manni, sem var skrifstofustjóri hjá fyrirtæki hans í Kaupmannahöfn og aðal-aðdáandi hans, fjó íslenzkur vera. Bað hann svo bréfin árlendis og ekki

sérst bidils bréfid, sem Eddi var fenginn af ástæðunni hans til stillingar og um leið aðvörun hans til hennar um að láta ekki gleðjast af þessum unga keppinaut hans í kaupmannahöfn. Það var því nýjög áríðandi að ekki kæmist nokkur fyrir því bréfi.

Hann fór því með Eddi bréfin á pósthúsið og keypti ábyrgð á þeim báðum og lét skilríkin fyrir. Svo vann Eddi af léttri stund, en missmunandi að hugsa, og var hugsýnarinnar gætið á skilríkinum fyrir hverju skrefi.

Á leiðinni heim til sín aftur, staldraði hann við hjá kunningja sínum, en er heim kom lét hann skilríkinum upp úr vasa sínum og aðgætti þau vandlega, en á meðan hljóðaði skipið (Gefjun) í ferðir sínar og rétt í því er hann að hann hefði látið bréfið innan í umslagið til verzlunarinnar en hið fyrsta í það umslagið sem skilríkin átti að fá, en það var alveg öfugt við það sem við átti. Hann hljóðaði upp yfir sig, snéri sér og reiddi í pósthús og var rétt stundinn af með að segja: „Ha-hættið þið! Ég hefi látið skakkt bréf á pósthúsið handa viðskiptamanni!" — Skipið var farið af stað fyrir fimm mínútum.

2599. Úrdráttur úr útsvarsskýrslu um byggingu í húsi í Reykjavík 1928:

.... „75 litra hvotta potturn með koparhringjum og í samhandi við 2 reykháf sé í hvotta húsi með loki." (Ein. Ein.: Hús st. Helg. P. Pálmarssonar)

2600. Þegar Eiríkur, sem skuldaði var „blóðtröðungur", gifti sig, sagði hann frá því daginn eftir, að í veiðinni, sem hann hélt í tilefni af giftingunni, hafi verið talsvert á 168 hundruð. Við hjónin átum nú samt ekki nema 8 hundruð; hinar gleypti veislufólkið í sig, og lét svo, sem það hefði ekki fengið nógju sína".

2601. Séra Eggert á Vogsósum sagði frá:

„Englendingur kom að Vogsósum. Eg sá, að hann var fölur í framan og spurði hann, hvort nokkuð gengi að honum. „Diary!" svaraði hann. Eg hefi mú aldrei verið sterkur í enskunni og áttaði mig ekki strax á því hvað orðið þýddi. Greip ég þá sem oftar til gríðarmarar, hún hefir oft komið mér að góðu haldi í öðrum málum: „Dia", þýddi gegnum; „rhéein", þýddi renna (eða streyma). Þetta eru hvorttveggja gríðarorð. Af þessu sá ég, að hér var að ræða um eitthvað, sem rann í gegn og því gat ekki verið um annað að tala en iðrantöðun, skiku, equal drullu."

2602. Suður í Njarðvíkum bar svo við haustið 1927, að nokkrir menn úr Reykjavík, en þar voru á ferð, heyrðu tóg menn vera að hásetaorfi; var annar þeirra fullur og hinn orðinn leiður á öldisvaðlinum í honum. Hann bað því það til bragðs, að fara í símann og tala við vini sína í Reykjavík, en sá sem fullur var ekki hann inn í herbergið og var eftir sem áður að tala hátt við hann: ólífa í hann og skammast við hann. Við getum kallað þann, sem ófullur var Helga, en hinn Júlíus.

Trrr, trrr... trr. „Eg það Einar? — Ja, komdu nú blessaður og sæll, Einar minn! Eg er hérna með a..... stórkostlegt, sem ég þarf að tala við; blessaður sendu bíl eftir honum og drífðu hann inn á Klepp. Heyrir bíður þér, Einar minn — Eg farðu í bælandi! — Ha? Eg hérna hjá þér? — Bíddu, mannskratti! — Getur þú ekki sent mér ýmér? Þeir eins og tvo fjórðunga af góðu smeri. — Ef þú heldur ekki saman á þér hélv. kjaftinum .... Ha? Hvað skrattarnir það Einar minn — — Þá skal ég smíða af þér a..... hausinn — Þetta er óánægjulegt! Vertu sæll Einar minn! ... — Bíddu mannfjandi! (Á meðan samtalið fór fram var Helga að banda Júlíusi frá sér og sparka í hann fótinn).

2603. Benajjörd: „Þá er að minnast á hann Jón gamla frá Hrauni, þar sem hann liggur í sinni rúmfleti svo sem eitt dautt úr dofið hræ sælast. slitti. En þó hann 2 vár. hart hrakist að líkum, eins og sjá mátti á honum, þar sem menn drógu hann á kaðlinum yfir þveran Hrísdals sand. Hjálpaðu honum samt, herra minn. Amen."

2604. Karl norðan átti um á byskupinum, en ekki þóttist hann vita hvernig hann ætti að heilsa upp á hann, fór hann að aka sig á þeim upp í hæginn. Hann stóð við stálið, sem heykrókurinn var í það og hafði yfir þetta orð: „Komið þér sælir, heykrókur góður." Síðan riðu byskups í hlað; virðir Karl sér þá til hans og segir: Komið þér sælir, heykrókur góður." — Byskups reið þá úr hlaði og reið á burtu.

2605. Þá þorna var prestur einn í Fljótshlíðinni, sem hét Stefán Hansson; hann var einsetu-sóknarprestur. Þegar hann var að útdeila sakramentinu, sleppti hann manninum vasaklút einum á öxl þess sem fremst kraup og hneigði sig yfir altarið, til að ná í messuvínsflöskuna, sem var hann tæpan með korninum og hneigði hann á altarið, smýg sér svo að manninum, sem síðast fremst kraup, og segir við hann með hárri, skerandi raustu: „Hefurðu fengið?" „Já," segir maðurinn. Kallar presturinn þá upp aftur og segir: „Súptu á aftur." Hún þetta var svo hvoðið:

Hefurðu fengið, að gagni orðið
Almáttar hempu-fanti
Súptu á aftur, svo ergott
Sá er líkaminn nauðti."

Það var sagt um hann Klemens að hann hafi oft setzt standa á hnjánum á rúmstokknum sínum alla-nóttina að skaka stroffakinn jafnt á sunnudagsmorgna, áður en hann fór í kirkju, sem oft endranær.

2606. Þuríður Kona sr. Eiríks Jónss. í Flatey sagði einusinni við manninn sinn: „Biðið heilsti ertu mórauður, Eiríkur."
„Seinds séð, Þuríður", sagði Klettur.

2607. Eitt sinn var prestur að húsvitja u. Medal barnanna í bænum var Soffía drengur, sem fékk orð fyrir að vera hálfgerður auli. Prestur segir við hann: „Nú, þú segir ei nein að húsvitja skaltu hafa upp eftir mér petri orð: „Sjá það guð lamb, sem burt ber heimsins synd"; ég ætla að sjá hvort þú manst þau rétt." Hann hafði kennt prestur og segir drengnum hvort hann muni nú það, sem hann hafi lagt fyrir hann í fyrra, að muna. „Já", segir drengur, „það var petta: „Sjá hann guð gemlingr, sem burt ber heimsins synd". Prestur varð forvidá og segir: „Ekki er petta rétt, auðvitað sveinn." Strákur svarar stoltur, og segir: „Hafi það veið lamb í fyrra, klýtur það að vera gemlingur núna!" – Prestur hlæði, en brosti við.

2608. Prestur var að yfa saman kjör og endadi kjóvitjunarorðunum með þessum orðum: „Ég veit yðvar langar, ég veit yðvar langar, eins og alla menn, að verða – sáluhólpinn".

2609. Sr. Bj... á Bakkaeyrum fór Kerlingu til læknar og sagði: Hún er sjáð, hún er sjáð, þó er hún aldrei svo sjáð, að hún kunni ekki upp á K..... sinn og á meðan getur hún lesað nokkuð enn."

2610. Þorleifur í Kaldárholti sagði: „Hann Daniel minn á ekki marga að, ekkert foreldra myndarinnar og guð og er það ekki búsið"

2611. Það riðu allir í Kálfholti á morgun og kjörinn riðu líka; ég er að ríða upp að Húsatóftum, á Jónsbólunum; haldið þér ekki að með verði bæði inn

hjá honum Gesti, sjálfur, við, sem eigum sömu systrina báðir.
(Halldór Einarsson í Klungseli og Sæmundur voru svilar.)

2602. Séra Benedikt Eiríksson í Guttormshaga reið Árbæ til messugjörðar á sunnudegi. Hann kom til Odds í Hvammi, sem var með allt fólk sitt við heyskap á túninu. Oddur spyr: „Hvað ertu að fara núna, séra Benedikt minn?" „Eg er að fara að Árbæ til messugjörðar í dag", sagði séra Benedikt. „Ja, þetta hefði ég nú ætlað mér, að ríða niður í Vatnsdalinn", sagði Oddur. (Vatnsdal = Vatnsdal, eða O = a)

2603. „Hann gerði sína vísu, blessaður prestur minn, þegar hann kallaði mig heiðurs-jómfrú; en þá var hún ekki lítils virði að eiga skammir á náðum á mér."

2604. Séra Benedikt Eiríksson sagði eitt sinn: „Einu sinni prédikaði ég á Synódus. Þegar ég kom út úr Kirkjunni hitti ég stjórnarmann minn Hafstað. Hann sagði við mig, „Aldrei hef ég heyrt jafn góða ræðu og þá sem þú varst að flytja núna". En ég held helst að það hafi verið ágætt."

2605. Jón Hannesson í Rútsstöðum (d. 12/3-94) var nágranni Páls Ketilssonar á Geirastöðum (d. 3/12-1903). Báðir voru þeir framúrskarandi hreinlegir í allri umgengni, nýtnir menn og nærfærnir við sjúka menn". Jón átti hjáleiguna en Páll tengdasonur hans, voru þessi áhöld þeirra hreinn og snyrtilegur eins og nýjabúskapur og láðum þeir þau aldrei frá sér. Þegar sjónleikur (nýja stráhúsið) gerðu sér leik að stríða að biðja þá að lána sér hjálegluna eða börur sögðu þeir hvorum sig: Jón: „Farðu til Páls á Geirastöðum; hann lánar þér börur". En Páll sagði: „Farðu til Jóns á Rútsstöðum; hann lánar þér hjáleiguna." Veitandi langustráhúsinu aldrei hvorki börur lánaðar né hjáleigan, hversu oft sem þeir báðu þá.

1616. Nokkrum árum eftir að Dr. Jón Helgason varð biskup, var tilhagað um prestastefnur þá og síðar. Prestar einu aldrandi tóku sátt í umræðunum og frá hans sjónarmiði bjóst hann heim samnig (prestunum var vinsamleg orðin).

„Að hugsa til þess, áður fyrri, að eiga að fara á Synodus, var vanalegt ánægjuefni allra presta: þá var Synodus notalegasta skemmtun og tilbreyting prestastéttarinnar á landinu og sem allir tóku mikla virðingu fyrir, því þar voru haldnar öll áhugamál andlegu stéttarinnar og einlægum áhuga og góðum skilningi, margar klukkustúnur á degi hverjum um og yfir vikutíma, um þingtíð (Synodus) stóð yfir. Síðasta daginn var altaf sátt-fastheldnum boðið til viðhafnarmesta veislu, heima hjá biskupi sjálfum til miðdegisverðar, með nautasteik á borðum, víngum víni og allskonar krásingum og stóð sá fagnaður langt fram á nótt, eftir mikið og vel unnið starf. Að lokum kvöddu allir veislugestirnir biskups með virktum og þökkuðu ógleymanlega ánægju viðkynningu.

En nú – já, nú, kemur einhver kraftaverk einhverjum andlegum öldungi, sem hefir þetta allt og á einni dags stund sem aðalega gengur út á það að fresta um það bil hvort þessi prestastefna eða hún á að fá 10 kr. meira eða minna styrktarfé úr prestekknasjóðnum og svo er kaffi á eftir hjá Jóni Helgasyni."

26/7. Það var fóst venja, að menn þustuðu saman í borgað fyrsta dag mánaðarins. Nú bar svo við að þustað var saman kl. 12 og 10 minútur aðfaranótt 1. júní. Sama dagsins kl. 11 sótti húsbóndi hins dána manns málaið með honum fyrir júní-mánuð, 60 kr. og fékk það greitt þar, því það var ekki almenningi kunnugt, að maðurinn hafði dáið þá um nóttina, fyr en það birtist í Vísi síðari hluta dagsins 1. júní

26/8. Heimspekingurinn frægi, Friedrich Nietzsche (1844–1900) vildi hafa þrjá stjórn (aristokrati), en var einhvern veginn á móti lýðveldi (demokrati); því sagði hann: Þeir einir sem með rétt eru sjálfkjörnir til að stofna lýðveldi og stjórna því eru:

1. Kaupmenn,
2. Kristnir menn,
3. Karlar,
4. Kýr og
5. Englendingar.

---

27. Skrifað í fjalli og hér yfir bæjarbók nokkurt, svo, að hvergi sáust þess merki, að nokkur byggingar hefði verið þar fyrir, sem skrifað lagðist yfir. Sýslumanni kaupstaðsins ~~var~~ var sagt frá þessum tíðindum og hann spurður ráða, hvernig mundi vera að ná fólki og fénaði úr bæjarhúsunum, af því hann sagði, að eitthvað af þessu væri lifandi. Sýslumaðurinn kvað eina örugga ráðið, að moka því, sem í skriðunni hafði fallið, saman í smáhrúgur og sjá svo hvort ekki mundist að minnsta kosti í eitthvað af fjárhúsum sem bæjarins voru byggðu nú, t. d. Castellsmanna eða Fjósin.

2620. Á Kröfugöngudegi Reykjavíkur Bolsa 1. maí 1928 hélt einn þeirra þrumandi ræðu yfir lýðnum, eggjaði hann lögeggjan og hótaði honum dauðanum og dj. ef hann ei dygði nú betur en áður til þess að yfirbuga ánauð þá, kúgun og kvalir, sem burgeisarnir höfðu haldið honum í alla æfi og fram í síðustu ár eða þar til er þeir (Bolsarnir) höfðu farið að rumska.
Ræðumaður sagði, að í hann og venn væri barátta Bolsanna, er hann öðru nafni nefndi verkamenn — óendanleg; ~~og í lok ræðu sinnar~~ hrópaði hann hástöfum — um leið og hann stappaði niður fótunum, barði saman hnúðunum og beit á jaxlinn — öskraði hann og hrópaði hástöfum: „Barátta verkamanna lengi lifi!“

2621 Auglýsing í Vísi (apríl-maí 1928)

Telpa 12–16 ára óskast.

2622. Hallgr. Melsted adjunkt í Reykjavík var feiknahár maður, en lingerður að sjá og eftir því vorn skapsmunirnir: Geðlyndur og óákveðinn í athöfnum; hann var því ekki vel fallinn til að stjórna óróaseggjum Latínuskólans, enda gerðu „piltar“ sér svo dælt við hann að hann var í stökustu vandræðum með að hafast við inni hjá þeim í tímum: Þeir sneru öllu um fyrir honum, tóku bækur og fleygðu þeim af hendi framan í hann, öskruðu móti honum, er hann kom inn til þeirra og sýndu honum alls konar óvirðingu, en allt þetta bar hann með furðulegri stillingu. Einhverju sinni komu þeir sér saman um, að nú skyldu þeir hætta þessu, því þeir sáu að slíkt var ekki annað en skríls-æð.

ósamboðið jafnvel þeim sjálfum, enda haugt gert gagnvart honum sínum, sem þeir sáu að fóru sér þetta niðri.

Svo vart það einn morgun, að Hallgrímur Melsted kom að dyrum þess bæjar sem hann hérundi þá í og verður þess ekki var að neinn þekkjara sé hjemma. Hann skaðbrá þeir urðu dyrnar og klæðar eftir, hvað hann hefði nokkuð til manna inni fyrir, en það er skemst frá að segja hann lætur sem um stórræðagjörð, en sér engan; svo opnar hann baðstofu („kýrgangað") á hurðinni og sér að einhverjir eru inni og nú ryðst hann til inngöngu, lýkur hurðinni upp á hálfa gátt, og sér, að þeir eru inni, allir með fólum. Hann sér að þeir sitja steinþegjandi og hræðingar hans sitja hver á sínu sæti, þótt sér svo fast fyrir þeir sem í baðstofu, hafði alveg forviða yfir höfðinu, uns hann stangar nokkrum augnablikum og öskrar upp: „Kyrrir! Kyrrir! Kyrrir! segi ég!" Gáðu og hann eftir vera á því á hverju augnabliki, að þeir settu einhverja viðvél af stað, sem eyðileggði skólann í loft upp, með öllu því sem í honum var. Þeir tóku ekkert að spyrja af hræðslu og fyrirhafnarleysi neinn að hafa átt neinn óspektum fór þar með algjörlega út um þúfur.

2623. Samtal. (brot)

J.: „Hafið þér lesið Njál, systurnaðurinn?"

Systurn.: „Já, já; mikið eigið þið gott þarna úti á Vesturmannaeyjum, að hafa alltaf nýjar þvottahafnir. Það er svo dæmalaust gott að fjóðra þar með lífur og læra til nýrra þeim þvottahafnarstöðum."

2624. Hjón eitt í R. héraði átti 30 ára hjúskaparafmæli. Þann dag höfðu þau fjölmennt boð inni og var systurnaðurinn einn af þeim sjálfsögðu. Þaðboðið var vel veitt og mörg minni flutt og þeðust menn allkátir er á leið kvöldið. Tóku þá yngra fólkið að stíga

dans, en hid eldra ad skemmta sér, við samkomur.

Kvedur þá sýslumadur sér hljóð og segir: „Hér er ætlad ad mæla hér nokkur orð, og hefi ég hugsad mér ad mæla fyrir minni dansins". Þá er sýslumadur hafdi farid um dansinn nokkrum almennum orðum, segir hann: „Ég hefi altaf haft gaman af ad dansa vid fallegar stúlkur; sérstaklega er það nú ágætt þegar það er hýtt og gód samvinna á milli fótanna".

1625. Læknir einn, sem búinn var ad vera læknir hér í ad búa í 12 ár, flutti burt og fór í annad hérad. Læknirinn og kona hans átti almennum vinsældum ad fagna í héradinu og var þeirra nú saknad af mörgum. Áður en þau fluttu alfarin úr bæ, var þeim haldid samsæti og gjafir gefnar til minningar um veru þeirra í héradinu. Sýslumadur var fenginn til ad flytja ádrættina og afhenda gjafirnar. Rædu sinni lauk hann á þessa leid:

„Um leid og ég afhendi heidursgestunum þessar gjafir ósk ar héradsbúa, leyfi ég mér ad minna á orð gamals og góds málsháttar: „Sælla er ad gefa en þiggja".

1626. Prófastur héradsins, sem var sóknarprestur sýslumannsins, var ásamt konu sinni haldid samsæti af sóknarfólki sínu í heidursskyni fyrir 25 ára prestsþjónustu.

Sýslumadur talaði fyrir minni heidursgestanna og minntist m.a. á leid konu þeirra: ..... „Það sýnist mér vera eydandi ekki sem best til med hana S...., en ég þykist samt mega vona, ad hún kunni verði ekki, ekki verri en forveldrar sínir".